

Uzun soluklu bir mücadele bizi bekliyor

Emekli öğretmen, savaşa, silahlanmaya, ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele eden aktivist Gerhard Jenders, geleneksel Paskalya yürüyüşlerine (Ostermarsch) dair sorularımızı yanıtladı. Geçmişten günümüze savaşa ve silahlanmaya karşı eylemleri değerlendiren Jenders, bu yıl yapılacak eylem ve etkinlikleri anlattı.

AZİZ KOÇYİĞİT / GUMMERSBACH

Paskalya yürüyüşleri sizin için ne ifade ediyor?

Paskalya yürüyüşleri (Ostermarsch), 60 yıldır silahlanmaya ve atom silahlarına karşı her yıl düzenlenen, geleneksel bir barış hareketidir. Ben 50 yıl önce henüz bir öğrenciyken ilk defa 1968-1969 yıllarında Ostermarsch'a katılım çağrılarını yapan diğer öğrencilerle ilişki kurmuştum. Ancak o dönemlerde yürüyüşlere katılmamıştım. 1980'li yıllardan sonra düzenli olarak katılmaya başladım. Uzun yıllardır Oberbergischen Kreis'da Ostermarsch'ın hazırlanmasına katılıyorum.

1980'li yılların sonunda, barış hareketinin baskısı sonucu ABD ve Sovyetler Birliği arasında yapılan anlaşma, atom silahları tehlikesini biraz da olsa azaltmış oldu. Şimdi, yeni bir silahlanmaya yol açacak önemli sözleşmeler gündemde. Buna karşı ve elbette ülkemizde ve NATO ülkelerindeki çılgın silahlanma ve militarizme karşı sesimizi yükseltmeliyiz. Bu nedenle Ostermarsch öne-

mini koruyor.

Bir "Ostermarsch kültürü" olduğundan söz edebilir miyiz?

Evet. Oberberg'de birçok insan için cumartesi günü Ostermarsch'a katılma gerekliliği tartışmasızdır. Fakat bu gelenek, barış hareketi içinde yer almamış olanları, taleplerimize sempati duysalar dahi, eylemlere katamama tehlikesini beraberinde getiriyor. Geçtiğimiz yıl öne çıkardığımız talep, "Silahlanma yarışını değil iklimi koruyun" olmuştu ve şimdi Ostermarsch 2020'de "Friday for Future" (Gelecek için Cuma) eylemcilerini de kazanmak olacak. Yani oluşan "Ostermarsch kültürü"nü olduğu gibi korumak yerine, başka insanları da dahil etmek için çaba göstermek gerekiyor.

Son yıllardaki katılımları nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizin için tatmin edici mi?

1980'li yıllarda Oberberg'de yüzlerce kişi düzenli bir şekilde katıldı. 2000'li yıllarda katılım düştü. Son yıllarda yürüyüşlere katılım yeniden arttı. Mitinglere katı-

lım biraz daha fazla oldu. Birkaç yıl Siegen ve çevresinden de katılımlar oluyordu. 2018 yılından itibaren Sigen'de de ayrı Ostermarsch yürüyüşleri düzenleniyor. Bu sevindirici bir durum. Bu nedenle bizim katılımda azalma olmaması ise ayrıca sevindirici.

Ancak atom silahlarının olmadığı ve dolayısıyla Ostermarsch'lara gerek olmadığı zaman ben şahsen tatmin olabilirim. O zamana kadar uzun soluklu bir mücadele bekliyor bizi.

Bu yıl korona salgını nedeniyle yürüyüş ve mitingler iptal edildi. Başka hangi etkinlikler planlanı-

yor?

Ostern dönemindeki aktivitelerimizi internete kaydırmayı deneyeceğiz. Barış hareketi daha önce planlanan etkinliklerde yapılacak konuşmaları, yayınlamak üzere topluyor. Biz de Oberberg olarak buna katılıyoruz. Yerel basın üzerinden de katılımlarımızı duyuracağız. Elbette mümkün olduğu zaman tekrar sokaklarda olacağız. Şimdi yapamadıklarımızı 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde tekrarlamayı planlıyoruz. Bu yıl Hiroşima ve Nagasaki'ye atom bombası atılmasının 75. yıl dönümü olması nedeniyle anlamlı.

ABONE FORMU

Abonnement Formular

Adı-Soyadı/Vor-und Nachname:
Lütfen okunaklı yazınız / Bitte mit Druckschrift schreiben

Firma/Kurum adı/Amtsname:

Strasse Hausnr.:

PLZ, Ort: Telefon:

Tarih/Datum: İmza/Unterschrift:

Abone süresinin bitiminden 2 hafta önce yazılı olarak iptal etmediğim takdirde, aboneliğimin aynı süre zarfında uzatılmasını kabul ediyorum.
Ich stimme hiermit zu, wenn ich 2 Wochen vor Ablauf mein Abonnement schriftlich nicht kündige, wird automatisch um gleiche Zeit verlängert.

Dergilere abone olmak için para çekme yetkisi (Einzugsermächtigung) vermek şarttır. Bunun için aşağıdaki formun doldurulması yeterlidir.
Es ist notwendig um Abonnieren zu können, eine Einzugsermächtigung zu erteilen.

Abone ücretimin Hayat e.V. tarafından aşağıdaki banka hesabımdan tahsil edilmesini istiyorum.
Hiermit ermächtige(n) ich / wir die Hayat e.V. widerruflich, fällige Rechnungen zu Lasten meines / unseres Kontos durch Lastschrift einzuziehen.

Para Çekme Yetki Belgesi / Einzugsermächtigung

Adı-Soyadı/Vor-und Nachname:

IBAN: BIC:

Banka Adı/Geldinstitut: İmza/Unterschrift:

Aşağıda işaretlediğim dergi veya dergilere abone olmak istiyorum.

☐ Yeni e Dergi / 1 yıl 55 € ☐ Teori ve Eylem / 1 yıl 45 € ☐ Dilop / 1 yıl 25 €

İNDİRİMLİ TARİFELER

Yeni e Dergi ve Teori ve Eylem dergilerine birlikte aboneliğin yıllık indirimli ücreti 90 €
Yeni e Dergi ve Dilop dergilerine birlikte aboneliğin yıllık indirimli ücreti 70 €
Teori ve Eylem ve Dilop dergilerine birlikte aboneliğin yıllık indirimli ücreti 60 €
3 dergi aboneliğinin yıllık indirimli ücreti 110 €

Abone Servisi / Abo-Service
Tel: 02261-288839 **Fax:** 02261-549534 **E-Mail:** dergiler@hotmail.de
Adres / Adresse: Mühlenstr. 23, 51643 Gummersbach
Hesap No/Bankverbindung: Hayat e.V.
IBAN: DE50384500001000256873 **BIC:** WELADED1GMB Sparkasse Gummersbach

Yeni Hayat

ABONE FORMU

Neues Leben

ABO-FORMULARE

Adı-Soyadı/Vor-und Nachname:
Lütfen okunaklı yazınız / Bitte mit Druckschrift schreiben

Kurum adı/Amtsname:

Adres/Adresse:
Strasse-Hausnr.

PLZ, Ort:

Telefon: Dogum Tarihi/Geb. Datum:

Tarih/Datum: İmza/Unterschrift:

• • • • •

Para Çekme Yetki Belgesi / Einzugsermächtigung

Adı-Soyadı/Vor-und Nachname:

Hesap No/Konto Nr.:

Banka Kodu (BLZ):

Banka Adı/Geldinstitut:

İmza/Unterschrift:

Abonelik biçimi ve fiyatı/Abotyp und Preis

Normal	Dayanışma abonesi/Soli-Abo
☐ 6 Aylık/6 Monate 30 Euro	☐ 3 Aylık/3 Monate 25 Euro
☐ 12 Aylık/12 Monate 60 Euro	☐ 6 Aylık/6 Monate 50 Euro
	☐ 1 Yıl/Jahresabo 100 Euro

Abone Servisi / Abo-Service
Tel: 02261-288839 **Fax:** 02261-549534 **E-Mail:** abo@yeni-hayat.de
Adres / Adresse: Mühlenstr. 23, 51643 Gummersbach
Hesap No/Bankverbindung: MMM e.V.
Konto Nr: 1000210821 **BLZ:** 38450000 Sparkasse Gummersbach

Koronavirüs:

PARA SAĞLIĞA DEĞİL SAVAŞA GİDİYOR

Veriler Almanya'nın sağlık, eğitim, bilimsel araştırmalar ve sosyal alanlardan keserek askeri alanlara bütçe ayırdığını somut olarak gösteriyor. Koronavirüsle savaş, halkın yaşamı ve sağlığı için asıl önemli olanın askeri harcamalar değil, sağlık alanına daha fazla bütçe ayırmak olduğunu bir kez daha gösterdi.

Almanya'da savaş karşıtları her yıl Paskalya'da düzenledikleri gösteri ve yürüyüşlerde savaşa ve silahlanmaya dikkat çekerken, bu alana ayrılan devasa bütçenin sağlık ve eğitim gibi temel alanlarda ayrılan bütçeden kat be kat fazla olduğuna dikkat çekiyorlar. Hatta, örneğin, Köln'de geçen yıl merkezi tren istasyonunun arkasında yapılan Paskalya mitinginde olduğu gibi, bir tanka, bir deniz altına, bir savaş uçağına harcanan parayla ne kadar hemşirenin, hasta bakıcının maaşının verilebileceği ya da ne kadar sağlık araç gerecinin alınacağını somut olarak anlatıyorlar.

Bu yıl koronavirüs nedeniyle Paskalya yürüyüş ve mitinglerinin eskisi gibi yapılması pek mümkün değil. Çünkü, koşullar buna imkân vermiyor. Ancak, buna rağmen savaş karşıtları bu yıl da Paskalya'da başta sosyal medya olmak üzere değişik mecraları kullanarak aynı gerçekleri anlatmaya devam edecekler. Çünkü, koronavirüsün ortaya çıkardığı en önemli gerçek, ülkelerin milyarlarca euroya mal olan tanklara, toplara, savaş uçaklarına değil, sağlık araç-gereçlerine, hastanelere ve sağlık personeline ihtiyaç duyduğudur. Virüse karşı verilen savaşta ordunun elindeki modern silahların hiçbirinin işe yaramadığı artık ortada. Dolayısıyla insan hayatını kurtaracak olan, kullanıldığında başka insanların canını alan silahlar değil, modern sağlık cihazları ve sağlık personelidir. Bir başka deyişle, insanlığın koronavirüsle mücadele ettiği bu büyük savaşın ön cephesi hastaneler, ön cephe de savaşanlar ise sağlık emekçileridir. Virüse yakalanan modern silahlı donanmaları, orduları da bu emekçiler kurtaracak.

DÜNYAYI ELE GEÇİRMEME ÇALIŞANLAR VİRÜSLE SAVAŞI NEDEN KAYBETTİ?

Hep dünya üzerindeki emperyalist paylaşım savaşlarına göre kendilerini programlayan emperyalist-kapitalist devletlerin "virüsle savaş"ta ne denli çaresiz hale geldiklerine son birkaç aydır hep birlikte tanıklık ediyoruz. Bunun başlıca nedeni elbette savaşa ve silahlanmaya ayrılan devasa bütçelerin yanında sağlık, eğitim, bilimsel araştırma gibi herkesin hayatını yakından ilgilendiren temel alanların tali, yani kar getirmeyen alanlar olarak görülmesidir. Çünkü, Almanya gibi büyük ülkelerin asıl derdi, dünyadaki zenginliklere, pazara

hakim olabilecek savaş aygıtına sahip olmaktır. Bunun için sürekli temel alanlardan kısıtlamalar yapılarak, savaş ve silahlanmanın başını çektiği "savunma" alanlarına bütçe aktarılıyor.

SİLAHLANMAYA AYRILAN BÜTÇE SÜREKLİ ARTIRILDI

Bunun içindir ki, Almanya'da savaş karşıtı örgüt ve inisiyatiflerin son yıllarda en çok dikkat çektiği alanların başında silahlanma geliyor. Örneğin 2014'te "savunma" adı altında savaş ve silahlanmaya ayrıldığı bütçe 32 milyar euro iken, bu miktar 2020'de tam 45 milyar euroya çıkarıldı. Bu miktar toplam bütçenin yüzde 12'sine denk geliyor, ki bu ikinci büyük oran. Bununla da kalınmazken, 2024'de kadar hedef olarak 70 milyar euro belirlenmiş durumda. NATO'nun üye ülkelere dayattığı Gayri Safi Yurtiçi Milli Hasıla'nın (GSYİMH) yüzde 2'sini "savunmaya" ayırma kararına uyan Almanya, kimi zaman itirazlarda bulunsa da bunu yerine getireceğinin taahhüt etmiş durumda. 2014'teki bütçede sağlık bakanlığı alanına ayrılan miktar ise 10,05 milyar euro iken, bu 2020'de 15 milyar euroya yükselmiş görünüyor. Ancak toplam bütçe içinde ayrılan oranlar kıyaslandığında fark açık olarak görülüyor. 2014'teki toplam bütçe 296,5 milyar euro iken bunun içinde sağlığa düşen pay yüzde 3,7, "savunmaya" ise yüzde 11 düşüyordu.

Tablo sonraki yıllarda bütçe artmakla birlikte sağlık ve eğitim alanlarına ayrılan bütçenin aslında çok da değişmediğini gösteriyor. Toplam bütçe 2014'te 296 milyar euro iken 2020'de 359,9 milyar euroya çıkıyor. Altı yıl içinde gerçekleşen 60 milyardan fazla artışta sağlığa 3, eğitim ve bilimsel çalışmalarda 4 milyar euroluk artış düşüyor. Aynı zaman zarfında tek başına askeri alandaki harcamalar için ayrılan bütçede ise toplam 13 milyar euroluk artış gerçekleşiyor. Bu da bütçedeki büyümenin asıl olarak silahlanmaya yaradığını gösteriyor. Dikkat çeken bir diğer ayrıntı ise bu yıl için (2020) yapılan bütçede sağlığa ayrılan payın 2019'da göre yüzde 4 azalıyor olması! Aynı süre içinde "savunmaya" ayrılan bütçe ise 4,3 artıyor. Sadece 2019 ile 2020 yılları arasında bir kıyaslama yapıldığında bile sağlıktan yapılan kesintilerin askeri harcamalara gittiği net olarak görülebilir. Benzer bir durum eğitim ve bilimsel araştırmalar

için de geçerli. Bu alanlar için ayrılan bütçede de yıllar boyunca ciddi bir değişiklik meydana gelmiyor.

SAĞLIK SİSTEMİ GÖSTERİLDİĞİ GİBİ İYİ DEĞİL

Koronavirüs vakaları ve ölüm oranlarına bakıldığında Almanya özellikle ölüm oranının düşük olması nedeniyle dikkat çeken ülkeler arasında yer alıyor. 6 Nisan itibarıyla toplam koronavirüs vaka sayısı 100 bini geçti. Vaka sayısı açısından Almanya ABD, İspanya ve İtalya'dan sonra dördüncü ülke. Ölüm sayısı ise sözkonusu tarihte 1584 olarak kayıtlara geçti. Diğer ülkelerle kıyaslandığında bu rakam düşük görünüyordu. Ancak bunu tek başına Almanya'daki sağlık sisteminin diğer ülkelere göre çok iyi olduğuyula şeklinde açıklamak doğru sayılmaz. Ölüm oranının azlığı asıl olarak çok sayıda test yapılmış olması ve halkın önlemlere dikkat etmesiyle ilintili.

Dahası Almanya'daki sağlık sisteminin kapasitesinin sınırlı olduğu hükümet yetkilileri tarafından defalarca dile getirildi ve özellikle sistemi zorlayacak bir hızda virüsün ilerlemesinde dikkat edildi. Hal böyle olunca çoğu zaman hastanede kontrol altında tutulması gereken hastalar bile eve gönderildi.

Özellikle personel yetersizliği son yılların en çok dikkat çeken konularının başında. Der Spiegel'in iki hafta önde OECD verilerine dayandırarak verdiği habere göre Almanya'da 2014'te 9 bin 800, 2016'de 13 bin 600, 2019'da 17 bin hasta bakıcı açığı vardı. Bu açıktan ötürü Almanya'da hasta bakıcı başına 13 hasta düşüyordu. Bu sayı İngiltere'de 8.6, İsviçre'de 7.9, Hollanda'da 6.9, ABD'de ise 5.3 idi.

Benzer bir durum bugün hayat kurtarma açısından büyük bir önem taşıyan yoğun bakım yatağı için de geçerli. Koronavirüs başladığında Almanya'da 28 bin olarak açıklanan yoğun bakım yatağı sayısının en son 40 bine çıkarıldığı açıklandı. Son artırmadan önce yapılan kıyaslamada Almanya'da her 100 bin hastaya 29 yoğun bakım yatağı düşerken, bu sayı İtalya'da 13, Fransa'da 12, İspanya'da 10, İngiltere'de 7, Portekiz'de 4 olarak kaydedilmiş. (Der Spiegel, NR 13)

ORDUDAN ALINSIN, SAĞLIĞA VE EĞİTİME VERİLSİN!

Veriler Almanya'nın sağlık, eğitim, bilimsel araştırmalar ve sosyal alanlardan keserek askeri alanlara bütçe

Yıllara göre kıyaslama

2014

Toplam Bütçe: 296,5 milyar euro
Savunma: 32 milyar euro (%11)
Sağlık: 11,05 (%3,7)
Eğitim: 14,05 (%4,7)

2015

Toplam Bütçe: 299 milyar euro
Savunma: 32,97 milyar euro (%11)
Sağlık: 12,04 (%4)
Eğitim: 15,7 (%5,2)

2016

Toplam Bütçe: 316 milyar euro
Savunma: 34,3 milyar euro (%10,8)
Sağlık: 14,6 (%4,6)
Eğitim: 16,4 (%5,2)

2017

Toplam Bütçe: 329 milyar euro
Savunma: 36,6 milyar euro (%11,1)
Sağlık: 15,1 (%4,6)
Eğitim: 17,6 (%5,3)

2018

Toplam Bütçe: 343 milyar euro
Savunma: 38,5 milyar euro (%11,2) (2017'ye göre %4 artış)
Sağlık: 15,21 (4,4) +0,2
Eğitim: 17,62 (5,1) + 0,2

2019

Toplam Bütçe: 359 milyar euro
Savunma: 42,9 (12,5) (2018'e göre % 11,4 artış +)
Sağlık: 15,3 (4,3) +0,4
Eğitim: 15,1 (5,1) +3

2020

Toplam Bütçe: 359,9 milyar euro
Savunma: 45,1 (%12,5) (2019'a göre %4,3 artış)
Sağlık: 15,4 (%4,3) -4,7
Eğitim: 18,3 (5,1) + 0,1

ayırdığını somut olarak gösteriyor. Koronavirüsle savaşta halkın yaşamı ve sağlığı için asıl önemli olanın askeri harcamalar değil, sağlık alanına daha fazla bütçe ayırmak olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu nedenle daha fazla hastanenin açılması, daha fazla personelin işe alınması, daha fazla yoğun bakım yatağının alınması için mücadele bugün her zamankinden daha büyük önem kazanmış durumdadır.

Silahlanmaya değil sağlığa daha fazla bütçe imza kampanyasını destekleyelim: <https://www.friedenskooperative.de/gesundheits-statt-ruetung>

Korona ordunun iç güvenlikte kullanmasını isteyenlere ilaç oldu

Son iki gündür Alman basınında dikkat çeken haberlerin başında Alman ordusunun (Bundeswehr) İtalya ve Fransa'daki koronavirüs hastalarını Almanya'ya getirdiği geliyor. Örneğin dün Welt gazetesinde yer alan habere göre, pazar günü İtalya'da koronavirüsün merkezi haline gelen Bergamo kentine uçan orduya ait Airbus A310 MedEvac özel uçağı 12 koronavirüs hastası İtalya vatandaşını Almanya'da getirmiş. Hastaların dördü orduya ait hastanelerde tedavi altına alınmış, geri kalanlar sivil hastanelere dağıtılmış.

Süddeutsche Zeitung'da aynı gün yer alan başka bir haberde ise orduya ait bir uçağın Stuttgart'tan kalkarak Strasbourg'a gittiği ve iki Fransız vatandaşını tedavi etmek üzere Ulm'a getirdiği yazıyor. Her iki hasta da orduya ait hastanelerde tedavi altına alınmış. Savunma Bakanı Annegret Kramp-Karrenbauer yaptığı açıklamada, "Fransa'nın bizim yardımımıza ihtiyacı var ve elbette dostlarımızı yalnız bırakmayacağız" diyor. Savunma Bakanı Kramp-Karrenbauer ve Bavyera Başbakanı Markus Söder bir süre önce ordunun koronavirüse karşı görevlendirilmesi çağrısında bulunmuştu.

Bu zor günlerde, insanlar can derdindeyken Federal Ordu'nun olup bitenlere seyirci kalmasını istemek ya da beklemek genel olarak halka garip gelebilir. Sonuçta ordunun sahip olduğu araç, gereç ve personel bu zor günlerde hastaların iyileştirilmesi için seferber olması normal bir durum olması gerekiyor. Ancak, yaratılan hava ve yayılan mesajlara bakıldığında yapılanları sivil bir hizmetten ziyade ordunun iç güvenlikte aktif rol oynamasını sağlamanın planlarının yapıldığı daha öne çıkıyor. Gazetelerin, orduya ait uçakların Fransa'dan 2, İtalya'dan 12'yi getirmesini özel olarak öne çıkarması da asıl ola-

Yıllardır Alman ordusunu iç güvenlikte kullanmayı hayal edenler koronoavirüsü bir fırsat olarak kullanmanın derdinde. Bu haftadan itibaren 15 bin asker iç güvenlikte görev üstlenmeye başlayacak.

rak Bundeswehr'in içeriye yönelik faaliyetlerini sempatik göstermeyi amaçlıyor.

Eğer amaç bu olmasaydı, ordunun yurtdışından tedavi etmek üzere birkaç hastayı taşıması bu denli abartılmaz, sessiz sedasız da geçirilebilirdi. Ya da hastaları getirmek üzere orduya ait uçaklar değil de sivil uçaklar da gönderilebilirdi.

YILLARDIR ÇABASINI VERİYORLAR

Almanya'da iktidar partilerinin, muhafazakar-liberal basının yıllardır en büyük özlemlerinden birisi ordunun iç güvenlikte sorumluluk üstlen-

mesini normal bir durum haline getirmek. Almanya'nın tarihte yaşadığı karanlık dönemlerin bir daha yaşanmaması, hükümetlerin orduyu iç siyasetteki gelişmelerin parçası haline getirmesini engellemek, Anayasa'ya (Grundgesetz) konulan bir madde ile ordunun iç güvenlikte rol üstlenmesi yasaklanmıştı. Bu yasağın delinmesi için bugüne kadar pek çok deneme yapıldı. Bazı noktalarda gedikler de açıldı. Ancak, bütün bu girişimlere rağmen Anayasa Mahkemesi prensip olarak ordunun iç güvenliğinin parçası haline getirilmesine karşı çıktı. En son Ağustos 2012'de yayınlanan bir kararda, teröristler tarafından içinde sivillerin olduğu bir uçağı kaçı-

rıp, saldırı amacıyla kullanması durumunda, hava kuvvetlerine ait uçakların eşlik ve uyarı ateşi yapabileceğine, inmeye zorlayabileceğine hükmedilmişti. Kararda, orduya açık bir çek verilmediği gibi, sivil yolcularla birlikte düşürme izni vermemişti.

Buna rağmen, ordunun iç güvenlikte polisin yetkilerini gerektiğinde üstlenme hayalleri hiç bitmedi. Bu hayali kuranlar şimdi koronavirüs nedeniyle yaşanan olağanüstü süreci kullanarak ordunun daha fazla iç güvenlikte kullanılmasını gündeme getirdiler. Geçer hafta ordu tarafından yapılan açıklamaya göre bu haftadan itibaren, 15 bin asker yerel beledilerde lojistik destek hazır olduğu açıklanmıştı. Bu konuda belediyelerden geçen hafta cuma günü itibarıyla 200 başvurunun yapıldığı da ifade edilmişti.

SÖYLEM BAŞKA, NİYET BAŞKA

Ordunun söyleminde koronavirüs sırasında hastalara yardım etme öne çıkarken, gerçekte askerin iç güvenlikte kullanmak olduğu anlaşılıyor. Der Spiegel dergisi tarafından ayrıntıları yazılan ordunun planında 15 bin askerden 5 bin 500'ünün güvenlik alanında, 6 binir halka yardım, 600'nin trafik ve düzen sağlamada, 250'sinin savunma amaçlı olarak dezenfektasyon alanında, 2 bin 500'ünün ise 500 araçla lojistik ve nakliye alanında görevlendirilmesi yer alıyor.

Dört bölge üzerinden sevk idareleri planlandığı ordunun koronavirüs nedeniyle iç güvenlikte kullanılması planına barış örgütleri tepkili. Alman Barış Topluluğu-Savaş Karşıtları Birliği (DFG-VK) tarafından yapılan yazılı açıklamada, "Ordunun iç güvenlikte polisin görevini üstlenmesi Anayasa'ya aykırı. Korona krizine rağmen orduya iç güvenlikte yer yok" denildi. (YH)

İmza kampanyası: Sağlık emekçilerinin desteğe ihtiyacı var

Sağlık emekçileri, Federal Sağlık Bakanı Jens Spahn, eyalet yönetimleri ve belediyelerdeki yetkililere açık bir mektup yazarak taleplerini duyurdular. Mektup change.org'da imzaya açıldı. DİDF tarafından da desteklenme çağrısı yapılan açık mektup, "Sağlık Bakanı Jens Spahn, eyalet yönetimleri ve belediyelerdeki yetkililer, sizinle korona krizi üzerine konuşmamız gerekiyor" şeklinde başlıyor ve "Sizi uyarıyoruz! Bu önlemler olmadan solunum cihazları yakında işe yaramayacak, çünkü onları çalıştıracak kimse kalmayacak!" şeklinde sona eriyor. Mektupta Almanya hastanelerinde henüz yoğun bakım ünitelerinin kapasitesinin yeterli ama sağlık personeli sayısının çok az olduğuna dikkat çekilerek, "Almanya kısa süre içinde İtalya olabilir. Yoğun

bakım ünitelerinde yer olsa da buralarda çalışacak ve solunum cihazlarını kullanacak personel olmayacak." deniyor.

Korona krizi sırasında sağlık emekçilerinin değerinin anlaşılmasından sevinç duyulduğu ancak kuru bir teşekkür ve sıcak sözcüklerle yetinilmeyeceği belirtilerek aşağıdaki talepler sıralanıyor:

1. Tüm olasılıkları dikkate alarak etkili koruyucu malzeme tedarikinin derhal sağlanması. Acil durumlarda, sağlık personelinin korunması için üreticileri ve tedarikçilerini devletleştirerek! (Lütfen ihtiyacımız olan ve onaylanan koruyucu kıyafetler!) Hayır, top mermisi yapılmayı kabul etmiyoruz.
2. Ülkenin bakım tesislerindeki tüm meslek sınavlarının derhal as-

kıya alınması. Birincisi, bu olası bir enfeksiyon kaynağıdır ve ikincisi, bu kriz durumunda, hemşireler için ek çalışma süresi olan ve daha sonra hastaların bakımındaki sürecin azalmasına yol açan her şeyden vazgeçilmelidir.

3. Bu test kurumlarında görevli tüm hemşirelerin sağlık işlerinde kullanımı için seferber edilmesi.

4. Bu durumda çalışmalarına devam eden, çocuklarını acil bakım gruplarına bırakan, fazla mesai yapan, mola veremeyen sağlık emekçileri için ağırlıklı olarak devlet tarafından finanse edilen bir ek ücret sözü.

5. Vasıflı sağlık elemanlarının maaşlarının mesleğin başlangıcında 4.000 Euro olacak şekilde arttırılması. Krizden sonraki dönem için bunu iptal edebilirsiniz.

İmza kampanyasına (petisyona) www.change.org/pl/covid2019-gemeinsamer-pflegefachkr%C3%A4fte-aufruf-an-jensspahn-illner?signed=true adresinden katılabilirsiniz.

'Hasta ve çalışanların korunması piyasaya bırakılamaz'

Değişik mesleklerden hastane çalışanları Hamburg Senatosu'ndan hastanelerde korona salgına karşı etkili mücadele için hazırlıkların hızlandırılarak çalışanlar ve hastaların korunmasını talep ediyor!

SEDAT KAYA / HAMBURG

"Hamburg Hastane Hareketi" 3 Nisan'da Hamburg Belediye Başkanı Tschentscher ve Sağlık Senatörü Prüfer-Storks'a yönelik bir açık mektup yayınladı.

Korona salgını, on yıllardır izlenen sağlık politikaları nedeniyle önümüzdeki döneme hazır olmayan hastaneleri sert bir şekilde etkiledi. Hamburg Hastane Hareketi bu politikanın sonuçları olan personel yetersizliği, yetersiz korunma, sabit oranlı vaka sistemi ve çalışanların kararlara katılma hakkının olmamasıyla mücadele ediyor. İnisiyatifin arkasında tüm Hamburg hastanelerinden yaklaşık 300 aktif çalışan bulunuyor. Hareket daha önce, eyaletteki bakım sorununa karşı Hamburg hastanelerindeki 4500 çalışan tarafından imzalanan bir dilekçe yayınladı.

Hamburg Hastane Hareketi'nden Pauli S. ile hastanelerdeki mevcut durum hakkında konuştuk. Yoğun bakım ve anestezi bölümünde uzman bir hemşire olan Pauli korona hastaları için izolasyon ünitesinde çalışıyor.

Zaten daha önce de birçok eksikliğin olduğu yerlerde korona sizi nasıl etkiliyor?

Pandemi öncesi bakım, tedavi veya temizlik gibi önemli alanlarda bir personel sıkıntısı olduğunu zaten saptamıştık. Personel eksikliği nedeniyle, biz hasta bakıcılar hastalara iyi bakım garantisi veremiyorduk. Şimdi kamuoyunda yeterli yoğun bakım yatağı veya solunum cihazı olduğu hakkında konuşuluyor. Bu kısmen doğru olsa bile, onları çalıştıracak uzman personel eksikliği var. Korona krizinden önce bile, yoğun bakım ünitesi-

rinin tam olarak kullanılmasını garanti edecek yeterli personel yoktu. Şimdi daha önce sağlık alanında çalışanları harekete geçirmeye ve onları tekrar görevlendirmeye çalışılıyor. Diğer alanlardan gelen personel de harekete geçiriliyor ve yoğun bakım ünitesine yönlendiriliyor. Ama bu sadece bir yardım çalışması. Aynı zamanda, sadece yoğun bakım hastaları değil, hala normal koşu- ta olan hastalar da var. Bunların bakımı da devam etmek zorunda. Ayrıca koruyucu materyal, maske vb. eksikliği var. Bazı kliniklerde maske dağıtılıyor ama vardiya başına sadece bir maske kullanılmak ve mikrop bulaşmadığından emin olunmak zorunda. Yani hem personel hem de malzeme eksikliği var.

Peki salgınla nasıl baş edilecek?

Kesinlikle personelin pahasına. Özellikle de yoğun bakım ünitelerinde. İş arkadaşlarımızın orada olması ve odalarda kalması gerekir, aksi takdirde infüzyon pompaları ve solunum cihazlarından gelen alarmları duyamazsınız. Kapılar kilitli kalmalıdır. Meslektaşlarımız şimdi 4-6 saat boyunca özel solunum maskeleri altında çalışmak zorundalar. Yüzlerinde çürükler oluşuyor, maskelerin altında nefes almak zor. Zaten mevcut olan hemşirelikteki fiziksel zorlanmaya ek olarak, bu durum son derece yorucu. Personelin daha sık değiştirilmesi gerekiyor: Çünkü tüm ağız ve boğaz yolunuz kurur, daha düzenli olarak bir şeyler içmeniz gerekir. Ancak bu odalarda maskeleri çıkarmadığınız için su bile içemezsiniz. Her seferinde kurallara göre girip çıkmanız gerektiğinden tuvalete gidişlerinizi düşünmek zorundasınız. Meslektaşlarımızın çalışma koşulları çok zor. Ve diğer ülkeler-

deki gibi krizin yüksek aşamalarına gelindiğinde kesinlikle iş arkadaşlarımız yeni bir vardiya sistemine geçişle, çağrı üzerine görev ve fazla mesainin uzatılmasıyla karşı karşıya kalacaklar. Bu durum personel eksikliğinin daha uzun planlanmasını gerektirir. Yeterince yoğun bakım yatağı ve solunum cihazı olduğunu söyleseniz bile, onları çalıştıracak personel eksikliği var. Yeni personel, diğerlerinin 5 yılda öğrendikleri ve farklı deneyimlere sahip olduğu bilgiyi hızlı kurslarda öğrenip görevlendirilecektir.

Diğer talepleriniz neler?

Birçok hastane özelleştirildi ve diğerleri de birbiriyle rekabet eden işyerleri gibi davranıyor. Kâr en üst düzeye çıkarma veya maliyetleri düşürme ilkesiyle çalışıyorlar. Hastanın refahı ve çalışma koşulları buna tabi oluyor. Ve elbette, önce personelden tasarruf yapılıyor. Hastaneleri tekrar kamulaştırmanın ve onları yeterli şekilde finanse etmenin kesinlikle anlamlı olacağını düşünüyorum. Sağlık hizmetleri yıllardır, on yıllardır piyasaya teslim edildi. Vaka başına sabit ücret sistemi, hastanelerin bir akar bantta- ki gibi hastaları olabildiğince çabuk eve göndermelerine yol açıyor.

Şimdi salgın sırasında maskeler, koruyucu giysiler, dezenfektanlar veya tek kullanımlık gözlükler gibi malzemelerde sıkıntı var. Bu mal-

zemeler, personel ve hastaların yeterli korunmasını sağlamak için son derece önemli. Hamburg eyaleti, diğer federal eyaletlerde de yapılması gerektiği gibi, üretim kapasite- lerinin artmasını sağlamalıdır. Üreticilerin toplumsal açıdan gerekli bu malzemelerin fiyatlarını arttırması, kriz yönetiminin piyasaya bırakılmasının hangi sonuçlara yol açacağını göstermektedir.

Enfekte kişilerle temasa geçen, ancak henüz hiçbir semptomu olmayan meslektaşlarımızın test yaptır- maları da çok zor. Halbuki bu, sağ- lığınızdan emin olmak ve şüphe durumunda hastayı korumak için önemlidir. Almanya'da, enfeksiyon zinciri artık izlenebilir olmadığı için karantinaya alınan hastaneler var. Bu kesinlikle önlenmelidir ve bunun için tüm personel ve hastalara düzenli testler yapılması gerekir. Hastanelerdeki kriz masaları da daha şeffaf hale gelmelidir. Hastane çalışanları, hastane yönetiminden bile mevcut gelişim hakkında yeterli bilgi alamıyor. Uzmanlık bilgisine sahip çalışanların planlama- ya daha fazla dahil olması zorunlu- dur. Görüldüğü gibi yapılması ge- reken çok şey var.

(Çeviren: Semra Çelik)

Mektubun Almancası alttaki linkten okunabilir: <https://www.hamburger-krankenhausbewegung.de/>

Boş oteller evsizlere açılın!

4 Nisan günü Hamburg merkezi tren istasyonu önünde toplanan bir grup, Hamburg'da, kalacak yeri olmayan evsizler ve mültecilerin boş olan otellere yerleştirilmesi talebiyle bir gösteri yaptı. Eylemciler aralarına mesafe koyarak ellerinde taşıdıkları dövizlerle taleplerini duyurmaya çalıştılar. Yapılan konuş-

malarda konteyner ve depolarda kalan evsiz ve mültecilerin yaşadığı duruma dikkat çekilerek, bu durumdaki insanların sağlık açısından büyük zorluk yaşadığı dile getirildi.

Polis eylemin daha fazla devam etmesine izin vermeyerek gösteriyi sona erdirdi. (Hamburg/YH)

Küçük meclisle büyük kararlar planlanıyor

Koronavirüs dolayısıyla meclisin olduğu gibi biraya gelemeceğinden hareket eden Meclis Başkanı Wolfgang Schäuble, parlamentonun benzer durumlarda yüzde 25'nin toplanarak karar vermesi için Anayasa'da değişiklik yapılmasını öneriyor. Bununla da kalmayarak, sanal meclis, internet üzerinden oy kullanma, 48 kişilik ayrı karar verici meclis gibi öneriler de söz konusu.

Koronavirüs nedeniyle politik açıdan ortaya çıkan en belirgin gelişmelerin başında, tek tek ülkelerde karar verici güçlerin sayısında bir azalma, temel hak ve özgürlüklerde kısıtlamalar geliyor. Parlamentolar ise bu dönemde fiilen işlevini yitirmiş görünüyor. Az sayıda milletvekiliyle toplanma ilk olarak Bavyera eyaletinde başlatılmıştı. Milletvekillerinin yüzde 25'nin katılımıyla salgın konusunda kararlar alınmış ve uygulamaya konulmuştu. Şimdi benzer bir uygulamanın federal düzeyde hayata geçirilmesi için hazırlıklar yapılıyor.

Avrupa'da en büyük parlamentosuna sahip Almanya'da kononavirüs nedeniyle hazırlanan paket, parlamenterlerin yaklaşık yüzde 25'nin katılmadığı bir oturumda karar altına alındı. Koronavirüs nedeniyle çok sayıdaki milletvekili tartışmaları odasından izlemek zorunda kaldı. İçinden geçtiğimiz olağanüstü koşullar daha önce öngörülemediği için bu türden durumlarda parlamentonun hangi formda, nasıl bir araya geleceği Anayasa'da yer almıyor.

YÜZDE 25 İLE KARAR ALMA ÖNERİSİ

Mevcut Anayasa'da en kötü senaryo olarak, dışarıdan yapılacak bir askeri saldırı durumunda nasıl davranılacağı yer alıyor. Savaş durumunda parlamentonun yüzde 25'i bir

araya gelerek karar verebiliyor. Savaş dışındaki bütün hallerde "başbakan çoğunluğu" olarak da adlandırılan salt çoğunluk şartı konulmuş. Bugün 709 sandalyeli mecliste en az 355 vekilin katıldığı oturumlarda karar alınabiliyor. Nitekim koroanavirüs konusunda hükümetin hazırladığı paketin onaylanması için dağınık oturuma 527 milletvekili katılırken, 182 milletvekili katılmamayı tercih etti. Bundan sonraki oturumlara ise ko-

nulara sadece bağlı ilgili "uzman milletvekilleri" katılacak. Öyle görünüyor ki, bu bir deneme. Bundan sonra Almanya'da parlamentonun rolü zayıflamaya devam edecek. Zira koronavirüsten kendisine göre bir sonuç çıkaran Almanya, şimdiden daha küçük parlamentoya karar almanın yolunu açmaya hazırlanıyor. Süddeutsche Zeitung'da yer alan habere göre değişiklik önerisi Meclis Başkanı Wolfgang Schäuble tarafından yapılmış bile. Plana göre Anayasa'nın 53. Maddesi'ne b bendinin eklenmesi öngörülüyor. Böylece 355 yerine 178 milletvekilinin 83 milyonluk Almanya için karar vermesinin önü açılacak. Hayata geçirilip geçirilmeyeceğinden bahşimsız olarak, sermayenin korona günlerini karar vericilerin sayısını azaltmak için kullanmak istediği dikkat çekiyor.

'OYLAR İNTERNET ÜZERİNDEN KULLANILSIN'

Federal İçişleri Bakanlığı tarafından da Schäuble'ye bu yönde bir tavsiyede bulunulduğu belirtiliyor. Gerekçe olarak da gelişmelere göre önlemlerin sertleştirilebileceği, bu durumda meclisin mevcut sayıyla toplanamayacağı, dolayısıyla en yüksek karar verici durumundaki meclisin çalışmaya devam etmesi gerektiği yönünde görüş belirttiği basında yer aldı. Bakanlık ayrıca federal parlamento ve Fede-

ral Eyaletler Konseyi'nde (Bundesrat) oylamaların internet üzerinde yapılmasının önünü açmak için de Anayasa'da değişiklik yapılmasını önerdi. Bunun içinse Anayasa'nın 82. Maddesi'nin değiştirilmesi gerekiyor. Anayasa'da bu yönde bir düzenlemenin yapılabilmesi için mevcut parlamentonun üçte ikisinin destek vermesi zorunlu.

SANAL MECLİS ÖNERİSİ

Schäuble konuyla ilgili olarak parlamentoda grubu bulunan partilerin meclis başkanlarına bir mektup göndererek parlamentonun yüzde 25 toplanarak karar alma konusunda görüşünü bildirdi. Mektupla ayrıca sanal olarak parlamentoda konuşmaların yapılması üzerinde düşünüldüğü de yer aldı. Ancak sanal parlamento toplantılarının olabilmesi için de Anayasa'da değişiklik gerekiyor. Bunun olabilmesi için ise Anayasa'nın 39. Maddesi'nin 3. bendine ek yapılması öneriliyor.

Gönderilen mektupla ayrıca savaş ve benzeri durumlarda Federal Parlamento ve Federal Konsey'den oluşan 48 kişilik yeni bir anayasal organın oluşturulması ve bazı kararların bu kurul tarafından verilmesi de öneriler arasında.

Ancak özellikle muhalefet partilerinin savaş ve pandemi durumlarına sadece azınlık bir grubun karar verici hale gelmesine olumlu bakmadığı ve itiraz ettiği belirtiliyor. (YH)

COVID-19 ile mücadele eden Appler masum mu?

Deutsche Telekom'un COVID-19 app, söylenenlere göre çok titiz şekilde hazırlandı. Koronavirüs konusunda test edilenler sonuçlarını daha kısa sürede elde edecekler, bir şifre olarak test sonucunu sorgulayabilecekler. Ancak sertifika konusundaki bir hata verilerin korunmasının ihlal edilmesine yol açtı. Federal Sağlık Bakanı Jens Spahn, korona hastalarıyla daha hızlı iletişim kurmak ve bu durumdakileri karantinaya almak için kapsamlı şekilde cep telefonu takibi yapılmasını istediğinde de oldukça titiz davranmıştı. Enfekte kişilerin temaslarını hızlı şekilde izlemek için dijital araçların kullanılması uzun süredir ileri sürülen bir talepti. Bu yüzden Pan Avrupa Gizlilik Koruma Proximity Tracing (pepp-pt) olarak adlandırılan işveren ve bilim insanlarından oluşan 130 kişilik platform pandemi dönemlerinin kurtarıcısı olarak övgüler almıştı. Halbuki bu teknolojinin avantaj ve dezavantajları yeterli şekilde tartışılmadı.

Enfekte kişilerin temaslarını ve ilişkileri izlemek için bu tür konseptler şu anda çeşitli gruplar tarafından geliştirilmekte. Bununla birlikte, Pepp-Pt platformunun çalışması Alman ordusunun saha testlerinde kullanıldığı için medyada sunuldu. Uygulamanın olabilmesi için herkesin cep telefonunda bu app'in bulunması gerekiyor. Bluetooth aracılığıyla yayılan ışınlar sayesinde temas halinde ya da yakında bulunan kişinin enfekte olduğu anlaşılıyor.

Robert Koch Enstitüsü Başkanı Lothar Wieler, 3 Nisan'daki pandemik durumla ilgili basın toplantısında politikacıların büyük umutlar beslediği izleme aracını anlattı. Şu anda sağlık daireleri koronavirüs testi pozitif çıkan bir kişinin temaslarını kalem, kağıt ve telefonla izliyor. Enfeksiyon zincirlerini kırmak için temas edilen kişileri karantinaya almak istiyorsunuz. Ancak sağlık dairesi görevlileri bu göreve yetemez durumdadır. Lothar Wieler:

"Aşımız olmadığı sürece, hastalığımız olacak ve bu da sağlıkçılar üzerinde büyük bir yük olacak. Sağlık otoriteleri salgınları tekrar tekrar tanımak ve bastırmak zorundadır ve bunun için her yardım önemlidir. Bu anlamda haber veren insanlara ihtiyacımız var. Dijital araçlara ihtiyacımız var ve elbette kişi izlemenin başarılı ya da başarısız olduğunu anlamak için test sistemlerine ihtiyacımız var." dedi.

UZMANLAR: BÜYÜK RİSKLER İÇERİYOR

Veri gizliliği ve korunması konusundaki uzmanlarsa bu tür uygulamaların büyük riskler içerdiği düşüncesindeler. Her türlü titizliğe, şifre uygulamasıyla numaraların gizlenebileceği iddialarına rağmen bir kişinin bütün ilişkileri, nerelerde dolaştığı, ağırlıklı olarak uğradığı yerler vb. oluşturulan bir veri toplama merkezine teslim edilecek. Böylece camdan insan yaratılmasında bir büyük adım atılmış

olacak. Bu tür izleme uygulamaları normalde ülkelerin haber alma teşkilatları tarafından 'teröristlerin izlenmesi'nde kullanılmakta. Ancak koronaya bağlı olarak Çin, Singapur, Güney Kore, bazı Doğu Avrupa ülkeleri, İsrail, vb.de enfekte olan kişilerin izlenmesinde de kullanılıyor.

Almanya'da şimdilik gereksiz olduğuna karar verilen applerin hastalığın yaygınlaşmasıyla kullanıma açılacağına kesin olarak bakılıyor. RKI başkanının koruyucu maskeleri gereksiz olarak ilan ederken Covid19 hastalarını izleme applerinden olumlu şekilde söz etmesi de politikacıların virologları yanlarına alacakları şeklinde değerlendiriliyor. Halkın çoğunluğunun hastalığın yayılmasının önlenmesi için her türlü tedbire hazır olduğu günlerde getirilebilecek takip uygulamasının, korona sonrası kullanılıp kullanılmayacağı ya da hangi amaçlarla kullanılabileceği ise dar bir çevrede tartışılıyor. (YH)

Para lazım olduğunda 'gurbetçiyi' hatırlamakta gecikmiyorlar!

Türkiye'de hükümet tarafından koronavirüs gerekçesiyle başlatılan "Biz Bize Yeteriz Türkiye" adlı kampanya, şimdi de yurtdışındaki konsolosluklar eliyle Avrupa ülkelerinde yaşayan vatandaşlara gönderildi.

Koronavirüs salgını nedeniyle, devlet kaynaklarından 100 milyar ytl tutarında bir ekonomik paketi büyük ölçüde işverenlerin hizmetine sokan hükümet, konu dar gelirlilere yardım etmek olunca bu kez toplu yine vatandaşa atarak yardım kampanyası başlatmıştı. Ancak benzer şekilde muhalif partilere mensup belediyelerin başlattığı kampanya ise 'devlet içinde devlet olma' suçlamasıyla durdurulmuştu.

Milli dayanışma mesajıyla başlatılan hükümet kampanyası şimdi de konsolosluklar aracılığıyla Avrupa'da yaşamakta olan vatandaşlara yönlendirildi. Konsolosluklar e posta aracılığıyla vatandaşlara

bir mektup ve bağış makbuzu göndererek kampanyaya katılmalarını istiyor.

YURTDIŞINDA YAŞAYANLARA BİREYSEL EMEKLİLİK

Hükümetin ne zaman parasal kaynağa ihtiyacı olsa Avrupa'da yaşayan vatandaşları unutmadığı ger-

çeğinin bir başka örneği de geçtiğimiz günlerde meclise sunulan 'koronayla mücadele paketi'nde yer alan, bireysel emekliliğin yurt dışında yaşayan vatandaşları da kapsamına yönelik yasa teklifi oldu. Buna göre artık yurt dışında kalıcı olarak yaşayan Türk vatandaşları ve başka ülke vatandaşlığına geç-

miş mavi kartlı eski TC vatandaşları da, döviz üzerinden primlerini yatırmak suretiyle, en erken 56 yaşında olmak üzere bireysel emeklilik uygulaması kapsamına girebilecekler.

Bireysel emeklilik, sosyal güvenlik kurumunun sunduğu sürekli ve kapsamlı emeklilik hakkının tersine emekli olduğunda belli bir süre ve görece düşük bir aylık bağlanmasını öngören adeta tasarruf hesabı türünde bir uygulama olarak biliniyor.

Yapılan yasa teklifinde, bireysel emekliliğin yurt dışındaki vatandaşlara yönelik uygulamasında, devletin sunduğu katkı payının Türkiye'deki vatandaşlar yaptığı yüzde 25'ten daha az olacağı da yer alıyor. Ayrıca primlerin döviz olarak yatırılma şartı varken, bağlanacak emekli aylığının Türk lirası cinsinden olması da soru işareti yaratan konular arasında. (YH)

Dayanışma insanlık görevidir

DİDF üyesi Krefeld Dayanışma Derneği Krefeld'de sokakta yaşamak zorunda bırakılan evsizlere gıda yardımı kampanyası başlattı. Toplanan ilk yardımlar Emmaus e.V. derneğine teslim edildi.

Dernek yönetimi kampanyanın devam ettiğini, yardımda bulunmak isteyenlerin cuma günleri saat 15.00-18.00 arası dernek lokaline yardımları getirebileceği dile getirildi.

Dayanışma Derneği yönetimi adına Hayri Çakır yaptığı açıklama-

da, "Dünyayı etkisi altına alan koronavirüse karşı bir şeyler yapabiliriz. Bu zor günlerde dil, din, ırk ayrımı yapmadan aynı kaderi paylaşanlar olarak bir araya gelip birbirimize elimizi uzatıyoruz. Krefeld Dayanışma Derneği olarak bir taraftan üye ve dostlarımıza yardım etmeye çalışırken, diğer taraftan sokakta yaşamak zorunda bırakılan evsizlere gıda yardımı yapıyoruz. Zor günde dayanışmada bulunmak bir insanlık görevidir" dedi. (Krefeld/YH)

BKA Hanau katliamının ırkçı olmadığı yönündeki iddiaları yalanladı

EREN OKÇU / HANAU

19 Şubat 2020 tarihinde Hanau'da gerçekleştirilen ırkçı saldırının üzerinden yaklaşık olarak bir buçuk ay geçti.

Saldırının ardından, saldırganın amacı ve diğer politik tartışmaların yanı sıra BKA (Federal Kriminal Daire) tarafından yürütülen soruşturmayla ilgili detaylar da son günlerde tartışma konusu oldu.

28 Mart'ta Süddeutscher Zeitung başta olmak üzere ulusal çaptaki pek çok yayın organında yer alan haberlerde, BKA tarafından yürütülen araştırmaların devam ettiği ve elde edilen verilere göre saldırının, "ırkçı bir motif taşımadığının belirtildiği" ileri sürüldü. Saldırının gerçekleştirildiği gün Hanau'da bulunan muhabiri ile BILD gazetesi saldırının "muhtemelen, göçmen gençler arasında yaşanan bir hesaplaşma" olduğuna dair canlı yayın ve haberler yapmıştı. Süddeutsche Zeitung tarafından ortaya atılan iddia da BILD tarafından manşetten verildi. AfD sözcüsü Tino Chrupall da bu haberler üzerine sosyal medyada "Medya ve politik baskıya rağmen BKA'nın araştırma sonuçlarını açıkladığını ve olayın başından beri haksız yere AfD'ye mal edildiği" mesajını paylaştı.

Basında yer alan bu haberlere baş-

ta saldırıda hayatını kaybedenlerin aileleri olmak üzere, bir çok kurum tepki gösterdi. Daha önce yaşanan saldırılar gibi bunun da "kişisel bir saldırı" olarak algılanmasına izin verilmeyeceği belirtildi.

Tepkilerden sonra BKA Başkanı Holger Münch, sosyal medya hesabından 31 Mart günü "Gazetelerde yer alan haberler gerçeği yansıtmıyor, araştırmalarla ilgili herhangi bir açıklama yok ve olayın kesinlikle sağ ırkçı bir saldırı olduğunu düşünüyoruz" açıklamasını yaptı.

19 Şubat'ta Hanau'da iki nargile kafeyi basarak beşi Türkiye kökenli 9 kişiyi katleden Tobias R. saldırılarından sonra yayınladığı açıklamada ırkçı mesajlar vermişti.

Çelişkiler ertelenir mi?

BDA ve DGB yayınladıkları ortak bildirmede, “sosyal ortaklar olarak” korona krizi döneminde “toplum yararına sorumluluk içinde” birlikte çalışacaklarını ilan ettiler. Ortak bildirgenin ilk paragrafının sonunda, “Çatışmalar ve çıkar çelişkileri kalır, ancak özel durumlarda arkaya konurlar” deniliyor. Tüm dünyayı etkisi altına alan “koronavirüs” emekçilerin ve sermayenin “ortak” düşmanı mı? Vatandaşlar ağız maskesi bile bulamazken tam teçhizatlı özel hastaneler sermaye sınıfının emrinde!

SERDAR DERVENTLİ

Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve Alman İşverenleri Birliği (BDA), 13 Mart 2020’de yayınladıkları bir bildirgeyle Koronavirüs salgını döneminde “ortak sorumluluklarını” (bkz.: www.dgb.de) öne çıkardılar. DGB Başkanı Reiner Hoffmann ve BDA Başkanı Ingo Kramer, “sosyal ortaklar için, korona krizinde ortak sorumluluğun farklılıklardan daha önemli olduğunu” vurguladılar.

Hoffmann ve Kramer’in, “farklılıklar” (“Differenzen”) diye ifade ettikleri ve ‘özel dönemlerde’ bir kenara itilebileceğini ileri sürdükleri şey emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkilerdir. Ortak bildirgenin ilk paragrafının sonunda, “Çatışmalar ve çıkar çelişkileri kalır, ancak özel durumlarda arkaya konurlar” diyerek sanki başka dönemlerde, çıkar çelişkileri üzerinden çatışıyorlarmış gibi tutum almayı da ihmal etmiyorlar.

Şüphesiz ki şurası doğru; DGB yönetiminin aldığı tutumdan bağımsız olarak emek ve sermaye sürekli bir uzlaşmaz çelişkiler üzerinden çatışma halindedir. Söylenmek istenen şudur: Bu içinde bulunduğumuz “özel durum” geride bırakıldığında da DGB (ve ona üye sendikaların) tutumunda bir değişiklik olmayacak.

“SON BÜYÜK SINANMA”

DGB ve BDA bildirgesinde 2008/09 krizi, “sosyal ortaklığın son

DGB Başkanı Reiner Hoffmann ve BDA Başkanı Ingo Kramer

büyük sınanması” olarak gösterilip bunun bir önceki “özel durum” olduğu ileri sürülüyor. Bu gerçek mi; iki kriz arasında DGB, sınıf mücadelesi mi verdi? DGB ve ona bağlı sendikaların yönetimlerinin sözü edilen süre zarfındaki sınıf işbirlikçisi tutumlarını ortaya koymak için kronolojik liste yapmaya kalksak bu gazetenin sayfaları bile yetmezdi.

Almanya’da DGB (ve ona üye sendikalar) kurulduğu günden bu yana sermaye ile “kale barışı” (“Burgfrieden”) içinde yaşamaya çalışıyor ve tabanın baskısı olmadan bundan bir adım bile geri atmadı. Kısaca söylemek gerekirse; DGB’nin (ve ona üye sendikaların) sınıf işbirlikçi tutumları çok kez sılandı ve işçiler sendika yönetimine hakim oluncaya kadar da bu durum değişmeyecek.

KORONAVİRÜS ORTAK DÜŞMAN MI?

Alman literatüründe “kale barışı” tanımlaması rakip taraflar arası çatışmanın “ortak düşman” karşısında geçici olarak ertelenmesini ifade etmek için kullanılıyor. Peki tüm dünyayı etkisi altına alan “koronavirüs” emekçilerin ve sermayenin ortak düşmanı mı? Tabi şimdi, “virüs, sınıf farkı gözetmeden, önüne kim çıkarsa vuruyor” denebilir. Ama ne var ki, dünyanın birçok ülkesinde hastanelerin yoğun bakım ünitelerinde yeterli sayıda yatak, solunum destek cihazı olmadığı için ölüme terk edilenler emekçi sınıftan olanlar oluyor. Tam teçhizatlı özel hastaneler ise sermaye sınıfının emrindeler. Almanya gibi, “dünyanın en iyi sağlık sistemine” sahip olduğu ileri sürülen bir ülkede, emekçilerin bırakın koronavirüsü

testi yaptırmaya olanağını eczaneden basit bir ağız maskesi alma şansları dahi yok.

Bir yanda insanlara para cezası kesme tehdidiyle evde kalarak “sosyal mesafe” koymaya zorlayan sermayenin devleti, diğer taraftan milyonlarca emekçiye fabrikalarda dip dibe çalışmaya zorluyor. Fakat ne sermaye sahiplerini ve ne de onların fabrikalardaki (ve hala çalışmakta olan tüm kamu ve özel işletmelerde) yöneticilerini görmüyoruz. Marketlerde dezenfekte mamulleri, tuvalet kağıdı ve birkaç paket makarna için itişip kakışma sahnelerinde de bu sınıfın unsurları görülüyor.

Opel gibi bir tekelin hastanelere 50 bin adet ağız maskesi bağışladığı gazetelere haber olurken aynı tekelin işçilerine çalıştıkları yeri dezenfekte (!) etmek için cam silmek için kullanılan sıvıyı verdiğini ise kimse haber yapmıyor.

PAKET, DAHA FAZLA PAKET!

BDA ve DGB’nin ortak bildirgesinde, “Büyük koalisyon ilk adımda, sosyal ortakların önerisi üzerine, kısa çalışma parası alınmasını çok daha kolay hale getirdi... Bu adım, şirketlerdeki istihdamı dengelemek ve şirketlerin likiditesinin dengelemesine yardımcı olmaktadır” deniliyor ve “şirketlere kısa vadeli ve karmaşık olmayan fonların” sağlanması talep ediliyor. “Büyük koalisyon” hükümeti 10 gün sonra 756 milyar euro hacminde bir paketi sermayenin emrine sundu!

Birkaç ay önce, 18 Kasım 2019’da DGB ve bu kez Alman Sanayicileri Birliği (BDI) ile birlikte, devletin önümüzdeki 10 yıl içinde 450 milyar euro (her yıl 45 milyar euro) hacmin-

de yatırım yapmasını talep etmişti. BDI Başkanı Dieter Kempf, “Öncelik durgunluk belirtileriyle mücadele etmek değil, zayıf büyümenin nedenlerini hedef almaktır” derken Hoffmann ise sosyal ortağını şöyle tamamlamıştı: “Yalnızca kapsamlı, uzun vadeli bir kamu yatırım programı ekonominin geleceğini ve dolaşısıyla yarının iyi işlerini garanti ediyor.”

Sadece DGB değil çatı örgütüne üye IG Metall, IG BCE, IG BAU ve GdP de devletten kendi örgütlenme alanlarıyla ilgili özel teşvik ve yatırım programları talep ediyorlar. Bu konuda en aktif olan IG Metall’in son birkaç yıldır özellikle silah sanayisine savaş gemisi, insansız hava aracı, Eurofighter siparişi verilmesini talep ederek işi ifrata vardiğini belirtmekte fayda var. Kamu alanına daha fazla yatırım talep eden Ver.di ve GEW sendikalarını bir yana bırakırsak devletten sermaye için somut yatırım talep etmeyen şimdilik sadece NGG sendikası kaldı.

SINIF MÜCADELESİNİN İÇİNDE-YIZI

DGB Başkanı Hoffmann’ın imzaladığı bildireleri okuyunca ister istemez sosyalist yazar ve şair Kurt Tucholsky’nin, 1931 sonunda yazdığı “Hain” başlıklı yazısı insanın aklına geliyor. Bir paragrafını aktarmak istiyorum: “Bu çok sessiz başlar, algılanmadan. Tüm işçi liderlerini deviren cümleye kadar, bu rezil, küçük cümle: “Size hitap ediyorum, sevgili Brennecke, çünkü birlikte çalışabileceğimiz tek kişi sizsiniz. Farklı kamplardayız - ama siz objektif bir adamsınız ve öyle kalıyorsunuz.” Orada ihanetin küçük, sarı çiçeği başını çimlerin dışına çıkarıyor - burada, bu noktada ve bu saatte ihanet başlıyor.” (Metnin tamamını Almanca okumak isteyenler www.textlog.de/tucholsky-die-ver-raeter.html sayfasına bakabilirler.)

Dün olduğu gibi bugünde sermayedarlar sadece sendikaların tepele- rindeki “objektif adamlarla” değil fabrikalardaki “objektif adamlarla” da (işyeri temsilciliği başkanları) “sosyal ortaklık” kuruyorlar (Lenin bunları “işçi aristokratları” olarak tanımlamıştı) ve “farklılıkları” ertelelemeye çalışıyorlar. Her ne kadar DGB yönetimi ve sosyal ortakları (BDA, BDI), çıkar çelişkilerini bugün en arkaya koyduklarını söyleseler de böyle bir şey ne doğru ne de mümkün! Emek ve sermaye sınıfı arasında “sosyal ortaklık” veya “sosyal barış” olamayacağı gibi ortak düşman da olamaz. Dün olduğu gibi bugün de sınıf savaşının içindeyiz ve bugün bu savaş daha vahşi bir hal alıyor.

Capital first!

Almanya'da federal, eyalet, yerel düzeyde ve sosyal güvenlik sistemi kasalarından hazırlanan kurtarma paketlerinin hacmi 1,173 trilyon Euro oldu. Scholz, "Olanaklarımız sınırsız" diyor. Anlaşılan krizin faturası daha büyüyecek. Federal Hükümet, KfW aracılığıyla verilen kredi güvencelerine yüzde 100 güvence verecek. Maliye bakanlığı bankalara, "fazla zaman kaybetmeden kredi vermeleri" emrini verdi.

Almanya geride bıraktığımız birkaç hafta içinde dünyanın en büyük kurtarma paketlerinden birini hazırladı. Federal Hükümetin değişik ayakları olan 756 milyar Euro hacmindeki pakete ek olarak eyalet hükümetleri ve bazı yerel yönetimler de kendi bölgeleri için özel paketler hazırladılar.

Bunun yanı sıra kısa çalışma ve işsizlik artması nedeniyle sosyal güvenlik sisteminin kasasına daha az girecek aidatlar ve vergi gelirinin düşmesinin de hesaplanmasıyla yardım ve denkleştirme ödemelerinin toplamı 1,173 trilyon Euro dolayında.

"EN BÜYÜK PAKET, BİZİM PAKET"

"Süddeutsche Zeitung" (SZ) gazetesinin ele geçirdiği Federal Maliye Bakanlığının hazırladığı bir belgede tek tek kalemlerin yer aldığı bildirildi. Kısa çalışma, işsizlik, mağazaların kapalı olması gibi nedenlerden dolayı özellikle vergi girdisinin federal, eyalet ve yerel düzeyde 82,5 milyar Euro düşmesinin beklenildiği belirtilen belgede, "buna ek olarak sosyal güvenlik sistemlerine de aidat girdileri düşecek" deniliyor.

Hükümetin ödeme denkleştirilmesi üzerine ek bütçe yaratması gerektiği de söz konusu belgede yer aldığı bildiriliyor.

Almanya'da hazırlanan toplam paketin hacmini 1,173 milyar Euro dolayında olduğunu belirten SZ yazısında, Federal Maliye Bakanı Olaf Scholz (SPD) ve Federal Ekonomi Bakanı Peter Altmaier'in paketin kapsamını açıkladıkları gün, "Olanaklarımız sınırsız. Ne kadar gerekiyorsa o kadar masaya yatıracağız" dediğini hatırlatıldı. Bilindiği gibi hükümet şuan hazırlanan pake-

tin yeterli olmaması durumunda ana paketi (756 milyar Euro) yüzde 30 yükseltme taahhüdü vermişti.

Almanya'nın uluslararası alanda en büyük kurtarma paketini hazırladığı da belirtilen SZ haberinde, "Sadece ABD, iki trilyon dolar ile Almanya'dan daha büyük bir paket hazırladı" deniliyor. Fakat hazırlanan paketler ülkedeki nüfusa oranla hesaplandığında ise Almanya'nın en büyük paketi hazırladığı görülmekte. 327 milyon nüfusu olan ABD'de kurtarma paketinin kişi başına düşen miktar 6 bin 116 dolar iken bu miktar 81 milyon nüfuslu Almanya'da 14 bin 481 Euro. Dolar-Euro arası kur farkı da gözetildiğinde hangi paketin daha kapsamlı olduğu daha net ortaya çıkıyor.

SERMAYENİN BİR DEDİĞİ İKİ EDİL-MİYOR!

Hatırlanacağı gibi paketin açıklanmasından sonra sermayenin değişik kesimlerinden eleştiriler gelmişti. Büyük şirketler ve tekeller hemen "kredi başvurularında fazla bürokrasi olmamalı" diye uyarılarını yapmışlardı. Orta ölçekli firmaların (11-249 işçi) birliği "Mittelstand" tarafından ise paketin aslan parçasının büyük şirket ve tekelere ayrıldığını eleştirmiş ve "yüzlerce iflasa ve kitlesel işsizliğe neden olacak" görüşünü savunmuştu.

Son günlerde ise bankaların başta orta ölçekli firmalar olmak üzere bazı büyük şirketlerin de kredi başvurularını geri çevirdikleri ortaya çıkmıştı. Bankalar buna gerekçe olarak yüzde 90 dolayındaki devlet güvencesinin yeterli olmadığını ileri sürüyorlar.

Eleştiriler üzerine yeni düzenlemelere gittiklerini açıklayan Scholz, kredi başvurularında bürokrasiyi en ağırlığa indirdiklerini, orta ölçekli firmaların kredilerine yüzde 100 devlet güvencesi verildiğini, devralınma tehdidi altında olan Almanya için önemli şirketlerle sürekli irtibat halinde olduklarını söyledi.

Bu durumdan kredi veren bankalar da faydalanacaklar. Maliye

bakanlığından verilen bilgiye göre krediler yüze 3 faizlendirilecek. Buda orta ölçekli firmalar için öngörülen 50 milyar Euro'luk bir kredi hacminde 1,5 milyar Euro devlet güvenceli faiz geliri anlamına geliyor.

Öte yandan devam eden ekonomik krizin ve korona virüsü salgının ekonomiye etkilerinin henüz ilk aşamasında olunmasına karşın Almanya'da hükümet şimdiden koronavirüs salgını sonrası ekonominin hızla toparlanması için planlar yapıyor. Scholz ve Altmaier'in, kriz sonrası ekonominin yeniden canlanması için ilk etapta 50 milyar Euro kapsamında bir konjonktür paketi üzerine çalıştığından söz ediliyor. Scholz'da verdiği bir demeçte kriz sonrası için de şimdiden hazırlıklara başladıklarını söyledi.

USA FIRST? GERMANY FIRST? ITALY FIRST? – CAPITAL FIRST!

ABD Başkanı Donald Trump, seçim kampanyasını "USA First" ("Önce ABD") sloganı altında yapmıştı. Kısa süre içinde dünyanın değişik ülkelerinde politikacılar kendi ülkelerinin "öncelikli" tanıyacaklarını söyleyerek iç politikada milliyetçi, muhafazakâr kesimi etkilemeye çalıştılar. Zaten hiçbir politikacının bir başka ülke lehine politika yaptığı da görülmemiştir.

Fakat geline yerde hükümetlerin ülkeler için değil sermaye için politika yaptıkları bir kez daha ortaya çıkıyor. Devlet olarak batma tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını söyleyen İtalya hükümeti bile birkaç hafta önce, ülkenin işletmelerine sıcak para sunmak için ilan ettiği 340 milyar Euro hacmindeki kurtarma paketine ek olarak 400 milyar Euro hacminde bir paket daha hazırladığını açıkladı. Özellikle İtalya gibi sağlık sisteminin kelimenin tam anlamıyla iflas ettiği bir ülkede emekçi halkın sağlığını güvenceye almak için sağlık sistemi için ek kaynak yaratmak gerekirken sermaye için bir paket daha hazırlanıyor.

ABD'de kriz öncesi 50 milyona

yakın insanın sigortası yoktu. Mart ayı içinde işsiz kalan 10 milyon insan aynı zamanda sağlık sigortasını da kaybetti. Böyle bir durumda Trump ne kadar "USA First" diye bağırırsa asıl olarak "Capital First" dediği ortada.

Scholz, Atmaier, Heil istedikleri kadar sağlık emekçilerini, kasiyerleri vb. meslek gruplarını "ulusal kahraman" ilan etsinler; Almanya'da da hazırlanan 1,2 trilyon Euro'luk paketin yüzde 95'i direk sermayeye aktarılıyor. Emekçilere ise daha sonra faturayı ödemek düşecek. Son krizden çıkarılan sonuçta bu!

SERVET VERGİSİ – HEMEN ŞİMDİ!

SPD Eşbaşkanı Saskia Esken, mart sonunda krizin etkilerine karşı büyük servet sahiplerinin bir kereliğine mahsus "Varlık Vergisi" ("Vermögensabgabe") ödemelerini, "olanaklardan biri" olarak gündeme getirdi. "SPD olarak krizin yükünü güçlü omuzların taşımasından yanayız" diye masum öneriye basından gelen tepkiler "böyle bir önerinin zamanı olmadığı", "kıskançlık yaratmak kimseye yaramaz" vb. şeklindeydi. SPD'li maliye bakanı Scholz da bu öneriden pek memnun olmadığını değişik vesilelerle ifade etti.

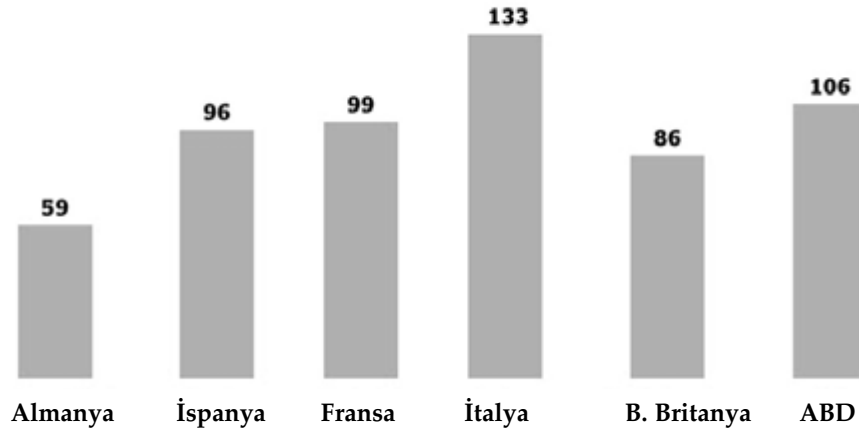
Sol Parti ise bir milyon Euro'dan fazla gelire/servete sahip olanların bir defalığına mahsus yüzde 5 vergi ödemelerini talep ediyor.

Ancak "neden bir kereliğe mahsus servet vergisi olsun" sorusunu neredeyse kimse ortaya atıyor. Oysa Almanya'da yoksulluğa karşı mücadele edilecekse servet vergisi hemen şimdi yürürlüğe girmeli. Almanya'nın en büyük 30 tekeli 2019 kısa bir süre önce hissedarlarına 44 milyar Euro kâr payı dağıttı. Örneğin VW tekeli yöneten Porsche-Piëch hanedanına tam bir milyar Euro ödeme yapıldı. Almanya'nın zenginlerinin nakit servetlerinin 7 trilyon Euro dolayında olduğu tahmin ediliyor. Yani bir değil birkaç krizin yükünü omuzlamaya yetip de artacak kadar!

Almanya, AB'yi yola getirmek istiyor

Devlet borçları
GSMH'ye oranla - 2019

Ekonomik krizin etkilerini hafifletmek için Euro bölgesinin bazı ülkeleri “Korona tahvili” uygulamasını talep ederken Almanya ve Hollanda “buna gerek yok” diyerek “Avrupa İstikrar Mekanizması” ESM’nin kullanılmasını öneriyorlar. Bu kriz döneminde kısmi olsa da ortak hareket etmeyen emperyalist ülkeler, krizi fırsata çevirmeye çalışıyorlar. Bu arada basında “dayanışma” adına milliyetçi, şoven yorumlardan geçilmiyor. “Avrupa tahvili kesin olmaz” deniliyor ama 1975 yılında, krizin etkilerini zayıflatmak için böyle bir tahvil oluşturulmuştu.

Almanya’da çıkan haberlere (yapılan propagandaya) bakılırsa olay çok açık ve net: Ekonomik olarak kötü durumda olan Güney Avrupalı İtalya, Fransa ve İspanya “Korona tahvili” istiyorlar. Ekonomik olarak durumları iyi olan Kuzey Avrupalı Almanya, Avusturya, Hollanda ve Finlandiya ise “Korona tahvilini” kesinlikle istemiyorlar.

Yine haberlere göre bunun nedeni de açık: Başta İtalya ama diğerleri de ev ödevlerini yapmadılar ve çok ciddi borç içindeler ve şimdi başta Almanya olmak üzere ekonomileri iyi olan ülkelerin kendileri için borçlanmalarını istiyorlar. Ama bu borç-

ları ödemeye niyetleri bile yok!

SOPA VE HAVUÇ POLİTİKASI

CDU/CSU ve SPD koalisyon hükümeti olduğu gibi muhalefetteki FDP’de “Korona tahvilini” reddediyorlar. Gerekçeleri aynı: Zor durumda olan AB ülkelerine yardım etmek için değişik araçlar mevcut. Yeni bir araca ihtiyaç yok.

Federal Maliye Bakanı Olaf Scholz ve Federal Dışişleri Bakanı Heiko Maas, Güney Avrupalıları ikna etmek için Fransa, Yunanistan, İtalya, Portekiz ve İspanya’da yayınlanan beş gazetede aynı gün (6 Nisan) yayınlanan “Krizde Avrupa dayanışması” (“Europäische Solidarität in der Krise”) başlıklı bir makale (Almanca için bkz.: vorwärts.de) yayınladılar.

AB’nin zor durumda olan ülkelere yardım etmek için Avrupa İstikrar Mekanizması (ESM) gibi yeterince araçları olduğu ileri sürülen makalede, eğer istemeleri durumunda, İtalya’nın 39 milyar Euro, İspanya ise 28 milyar Euro uygun koşullar altında sıcak paraya kavuşabileceklerini ileri sürdüler.

ESM’nin özellikle İtalya, İspanya, Portekiz ve Yunanistan’da yarattığı tahribatı bilen Maas ve Scholz makalelerinde, “Troikaya, kontrolcülere, bir ülke için reform programları geliştiren komisyona ihtiyacımız yok, hızlı ve hedefli yardıma ihtiyacımız var. ESM tam olarak bunu sunabilir, eğer onu doğru şekilde geliştirirsek” dediler.

İtalya ve İspanya ise 2008/09 krizinde düştükleri pozisyona düşmemek için bütün Euro Bölgesi ülkelerinin katılımıyla Korona tahvilinin oluşturulması ve piyasaya sürülmesini talep ediyorlar. Böylece piyasalardan daha düşük faiz karşılığı para bulmayı umut eden bu ülkeler aynı zamanda ekonomisi güçlü diğer ülkelerin de boyunduruğuna girmeyeceklerini düşünüyorlar.

FRANSA REST ÇEKTİ...

Gazetemiz yayına hazırlanırken (7 Nisan) AB Euro Grubu Maliye Bakanları Konferansı henüz sonuçlanmamıştı. Euro Grubu Başkanı Mario Centeno tarafından yapılan açıklamada, görüşmelerin 9 Nisan günü devam edileceğini bildirildi. Konferansta İtalya ve İspanya’nın Korona tahvili taleplerini yinelemeleri bekleniyordu.

Bir süre öncesine kadar Korona tahvili talebini destekleyen Fransa’nın konferansa yeni bir fon kurulması talebini getirdi. Fransa Maliye Bakanı Bruno Le Maire, konferans öncesi yaptığı açıklamada, “Sonuç bildirgesini ancak yeni bir dayanışma fonu kurulması kararı içerirse imzalarım” dedi. AB içinde bir takım araçların tartışıldığını belirten Le Maire, “Şimdiye kadar üç sütun gündemde. Bunlardan ilki ESM, ikincisi Avrupa Yatırım Bankası aracılığıyla kredi verilmesi, üçüncüsü ise Komisyon Başkanı Leyen tarafından önerilen kısa çalışma parası. Biz de dördüncü sütun olarak dayanışma fonu öneriyoruz. Bu fon bütün Euro ülkelerinin alacağı kredilerle finanse edilecek ve en fazla 10 yıl yürürlükte kalacak” dedi.

Alman Maliye Bakanı Scholz ise üç aracın yeterli olduğunu öncelikle bunların kullanılması gerektiğini söyledi. “Bunlar kullanılmadan yeni araçlara ihtiyaç olduğunu düşünmüyoruz” diyen Scholz, ESM’nin yeniden düzenlenebileceğini söyledi.

Fransa’nın 2008-09 krizi döneminde Euro tahvilleri fikrine destek vererek Almanya’ya rest çekmişti. Ancak Fransa bir süre sonra geri adım atarak Almanya’nın ESM önerisini destek vermişti.

ORTAK HAREKET EDEMİYORLAR

Son kriz döneminde emperyalist ülkelere tüm olanaklarını harekete geçirmişlerdi. G7 ülkelerinin merkez bankaları, AB ve Çin Merkez Bankaları ortak hareket ederek piya-

saya sıcak para sürmüşler, hazırladıkları dev konjonktür paketleriyle dünya ekonomisini canlandırmaya çalışmışlardı.

Ancak o dönem de sorunlar çözülmemiş sadece ileri bir tarihe ertelenmişti: Uluslararası Finans Enstitüsü (IIF) verilerine göre 2008 yılında 172,9 trilyon dolar olan dünya genelindeki borç düzeyi 2019 yılının ilk yarısında 250,9 trilyon dolara çıktı. Yani 78 trilyon dolar arttı. Bunun içinde devletlerin, özel hanelerin, bankaların ve işletmelerin borçları bulunuyor.

2019’un ikinci yarısında ekonomik krizin belirtileri özellik otomotiv ve çelik sanayisinde görülmeye başlamıştı. Bunun üzerine koronavirüsü salgını ve yarattığı tahribat eklenince dünya ekonomik büyük bir krize doğru yol almaya başladı. Geline yerde emperyalist ülkeler bugün dünya genelinde ortak çalışacak durumda değiller. Ama buna karşın krizi kendi açılarından fırsata çevirmeye, rakiplerini ezerek pazarlarını ele geçirmeye çalışıyorlar.

Almanya ise 2008/09 krizinde elde edemediğini bu kriz döneminde başarmak için şansını tekrar daha deniyor.

KESİN OLMAZ MI?

2008/09 krizi döneminde güney Avrupa ülkeleri tarafından gündeme getirilen “Euro tahvili” bugün “korona tahvili” olarak gündeme getirildi. Almanya, Avusturya, Hollanda ve Finlandiya 10 sene önce olduğu gibi bu kez Euro bölgesinin ortak tahvil (Korona tahvili) çıkarma önerisine kesin karşı çıkıyorlar.

“Ortak tahvil kesin olmaz” deniliyor ama geçmişte böyle bir araç olmuştu. Henüz AB’nin adının “Avrupa Ekonomik Topluluğu” (AET) olduğu dönem, 1973/74 krizinin etkilerini asgariye düşürmek üzere 1975 yılında böyle bir tahvil oluşturulmuştu. “AET Tahvili” (“EWG Anleihe”) adı altında oluşturulan tahvil Avrupa Parasal İşbirliği Fonu (EFM) üzerinden piyasaya sürülmüş ve ekonomisi iyi olmayan ülkelere piyasalardan düşük faiz karşılığı sıcak para bulunmuştu.

O dönem de Almanya, EFM’i, IMF gibi düzenlemek, tahvilleri ağır yaptırımlar karşılığında piyasaya sürme yanlıydı. Fakat bunu Büyük Britanya ve Fransa’ya karşı dayatamamıştı.

Günlük 12 saat çalışma!

Hükümet, “korona krizi” nedeniyle çalışma yasalarını esnekleştirmek istiyor. Federal Çalışma Bakanlığı, “istisnai uygulama” olarak hazırladığı taslakta günlük çalışma sürelerinin 12 saate uzatılması, molaların ve iki vardiya arası dinlenme sürelerinin kısaltılması, Pazar ve tatil günlerinde çalışmaya izin verilmesi gündemde. Yasa taslağında “sürelili uygulamadan” söz ediliyor. Uygulama Bavyera eyaletinde yürürlüğe girdi bile.

Federal hükümet, çalışma sürelerini belirleyen yasaları sermaye lehine değiştirmek için hazırlıklara girdi. Federal Çalışma ve Federal Sağlık bakanlıkları tarafından hazırlanan bir yasa taslağına göre, “sistem için önem arz eden mesleklerde” çalışma sürelerinin Haziran 2020 sonuna kadar uzatılması öneriliyor.

HAFTADA 60 SAAT!

Hazırlanan taslağın gerekçelendirme bölümünde “ülke çapında etkileri olan bu olağanüstü acil durumla başa çıkmak için çalışanların istihdamı belirli faaliyetler için sınırlı bir süre için daha uzun çalışma ve daha kısa dinlenme sürelerini içerebilir, pazar günleri ve resmî tatil günlerinde de çalışmak gerekli olabilir” deniliyor.

Haberi ilk yapan Handelsblatt (HB) gazetesi, ele geçirdiği taslağa dayanarak yayınladığı yazıda, “Covid-19 Çalışma Süreleri Yönetmeliği, Federal Çalışma ve Federal Sağlık bakanlıkları tarafından ortak hazırlandı denildi.

Yönetmeliğe göre, belirli mesleklerdeki çalışma süreleri on iki saate kadar uzatılabilir, günlük dinlenme süresi ise on bir saatten dokuz saate indirilebilir. Hazırlanan taslakta, “Ancak çalışma sürelerinin uzatılması yönetmeliği, gerekli olan çalışma süresini, işe alma veya diğer insan kaynakları yöntemleri dahil olmak üzere ileriye dönük tedbirlerle sağlanamaması durumunda geçerlidir” deniliyor. Yani çalışma süreleri uzatılmadan önce işletme yönetiminin yeni işçi alımı veya işyerinde bugünde mümkün olan farklı yöntemleri yürürlüğe koymaları öneriliyor.

Fakat geçtiğimiz dönem yaşanan tartışmalara bakıldığında, işletmelerin çoğunluğunun taslaktaki öneriyi uymak yerine, yönetmeliğin sunduğu yeni olanakları değerlendirerek haftalık çalışma sürelerini 48-60 saat arası uzatmayı tercih etmeleri muhtemel görünüyor.

Avusturya'da çalışma süreleri geride bıraktığımız yıl uzatıldı

“İSTISNAİ VE GEÇİCİ UYGULAMA”

Yönetmelikte “istisnai uygulama” üzerine şunlar deniliyor: “Kamu güvenliği ve düzeni, sağlık ve bakım hizmetleri, genel hizmetler ve vatandaşların temel gereksinimi olan malların tedarikinin sağlanmasını güvenceye almaya yardımcı olmaya yöneliktir.”

HB haberinde, “Yönetmelikte ilk etapta böyle tarif edilmesine karşın, tarım, enerji ve su işleri, eczaneler ve tıbbi malzeme depoları, para ve değerli eşya taşıma şirketleri, veri ve veri ağı yönetiminden de bahsedilmekte. Yönetmeliğe göre bu işçiler de pazar günleri ve resmî tatillerde de istihdam edilebilecekler” denildi.

Görüldüğü gibi hazırlanan yönetmeliğin kapsamı daha yürürlüğe girmeden genişletiliyor. Dolayısıyla uygulamanın “istisnai ve geçici” olmayacağı yönünde kuşkulananlar işten bile değil.

BU “CÖMERT UYGULAMA” GEREKLİ Mİ?

HB gazetesine demeç veren CDU Meclis Grubu, İş ve Sosyal Politikalar Çalışma Grubu Başkanı Peter Weiß, “Hazırlanan taslak, kriz dönemine uygun, cömert ve çeşitlendirilmiş çözümleri içeriyor” dedi. Ancak bu “cömert uygulamanın” gerekli olup olmadığı da sorgulanmak zorunda.

Hatırlanacağı gibi 2015 yılından bu yana Almanya'da çalışma sürelerinin daha esnekleştirilmesi yönünde tartışmalar devam ediyor. Dönemin (2013-2017) çalışma bakanı olan Andrea Nahles, çalışma sürelerini düzenleyen koruma yasasının bir süreliğine yürürlükten kaldırarak, günlük çalışma sürelerinin 10 saate kadar uzatılmasına, haftalık çalışma günlerinin ise işletmenin ihtiyacına göre 7 güne çıkarılmasına olanak sunulmasını önermişti. Nahles, “Bakalım yasayı uygulamadan kaldırınca ne olacak? Ondan

sonra bir daha tartışıp, karar veririz” demişti.

Bugün, “istisnai ve geçici uygulama” olarak işçi ve emekçilere dayatılan 30 Haziran'dan sonra yeniden tartışmaya açılıp kalıcı uygulamaya dönüştürülebilir. Almanya'nın güneydeki komşusu Avusturya'da yapılan bir yasa değişikliği ile günlük 12 saat ve haftalık 60 saatlik çalışma süreleri mümkün kılındı.

SERMAYEYE PASKALYA HEDİYESİ

Gazetemiz hazırlandığı saat kadar, hazırlanan yönetmeliğe marşı sendikalarından bir tepki gelmezken Sol Parti ve Yeşiller Partisi eleştiri geldi. “Şimdi en önemli şey sağlığın korunması” diyen Yeşiller Partisi İş Piyasası uzmanı Beate Müller-Gemmeke, “güçlerinin son haddine kadar çalışanların ihtiyaçları olan dinlenme süreleri hükümet tarafın-

dan engelleniyor” dedi. “İşin daha fazla kişi tarafından omuzlanmasını sağlamalıyız” diyen Müller-Gemmeke, kısa çalışmaya çıkanların ve üniversite öğrencilerinin süpermarketlerde rafları doldurabileceklerini söyledi.

Sol Parti Meclis Grubu Başkanvekili Susanne Ferschl ise HB'ye verdiği demeçte yönetmeliği, “çalışanların suratına atılmış bir tokat” olarak değerlendirdi. “Sistem için önemli mesleklerde çalışan kahramanların çalışma koşullarını daha fazla personel ve toplu sözleşmelerle iyileştirmek yerine hükümet, aşırı yük altında ezilen çalışanları limon gibi sıkıyı planlıyor” diye konuşan Ferschl, “Anlaşılan hükümet için, çalışanların korunması yerine işverenlere öne çekilmiş Paskalya hediyesi vermek daha önemli” dedi. (YH)

Bavyera uyguluyor bile!

Federal Hükümet çalışma sürelerini esnekleştirmek için yönetmelik hazırlarken Bavyera yönetmelik uygulamaya geçti bile. Bavyera hükümeti 17 Mart günü, 18 Mart-30 Haziran arası geçerli olmak üzere çalışma ve dinlenme süreleri uygulamasında istisnalara izin verme kararı aldı.

Buna göre hayati öneme sahip mamullerin üretiminde ve hizmetlerde toplumsal tedarikinin sağlanmasını güvenceye almak üzere günlük çalışma süreleri 10 saatten uzun olabilecek, Pazar ve tatil günleri işgünü

sayılabilecek. Dinlenme süreleri ise günlük 6-9 saat arası çalışanlar için 15 dakikaya, 9 saatten fazla çalışanlar için ise 30 dakikaya düşürülebilir. İki vardiya arası günlük dinlenme süresi ise iki saat kısaltılarak 9 saate düşürülebilir.

Bavyera'daki yönetmelikte, “Bu uygulamalar sonucu 6 ay veya 24 hafta içinde haftalık çalışma süre-

leri ortalama olarak 48 saat ile sınırlı kalmalı. Bu uygulama İşyeri ve Personel temsilciliklerinin ortak karar alma haklarının yerine geçemez” diye madde de bulunuyor.

Kısa çalışma çığ gibi büyüyor

Ekonomik kriz nedeniyle bir ay içinde 470 bin şirket kısa çalışma başvurusu yaptı. BA, iki milyon işçinin kısa çalışmaya çıkmasını beklerken CDU'nun iş piyasası uzmanı bu rakamın 4 milyonu aşmasını bekliyor. DIHK, orta ölçekli firmaların yüzde 10'unun iflas tehdidi altında olduğu açıkladı.

Ekonomik kriz ve koronavirüsü salgını Alman ekonomisini sarsıyor. Federal Çalışma Bakanı Hubertus Heil (SPD) ve Federal Çalışma Ajansı BA Başkanı Detlef Scheele salı günü (31 Mart) düzenledikleri basın toplantısında ekonomik krizin iş piyasasına yansımaları hakkında bilgi verdiler.

"KÖTÜ GÜNLERE HAZIRIZ"

"Korona krizinin üstesinden gelmek tarihsel olarak çok büyük güç gerektiren bir olay olacak. Krize maruz kaldık ama teslim olmayacağız" diye konuşmasına başlayan Heil, "Birçok endişeye ve belirsizliğe rağmen, geleceğe güvenle bakabiliriz. Dünyanın en güçlü refah devletlerinden birine sahibiz ve iyi zamanlarda zor zamanlar için rezervler oluşturduk" diyerek morallerinin yüksek olduğunu göstermeye çalıştı.

Hükümetin kısa süre içinde "kapsamlı bir koruma programını" yürürlüğe koyduğunu dile getiren Heil, "krize dayanıklı bir demokrasi-miz var. Hastanelerde, aynı zamanda mahallelerde de kendini aşan milyonlarca kriz kahramanımız var. Hep birlikte ülkemizi güvenle krizden geçireceğiz" dedi.

"İşletmelere ekonomik yardımın yanı sıra işçilere kısa çalışma parası, çocukları şu an okulda veya kreşte bakılamayan ebeveynler için ücretlerinin ödenmesi ve serbest meslek sahipleri de dahil olmak üzere sosyal koruma paketimizle vatandaşlarımızı mümkün olduğunca destekliyoruz" diyen Heil, "Hedefimiz: sağlığı korumak, işleri güvence altına almak ve sosyal güvenlik teminatını yerine getirmektir" dedi.

10 MİLYAR AVRO EK KAYNAK

BA Başkanı Scheele ise konuşmasına, "Kısa çalışma, ekonomi ve işgücü piyasası için bu tarihsel mücadelede tercih edilen araçtır" diye başladı. "Şirketlere çalışanlarını işyerinde tutmaları ve insanlara işlerini korumalarında yardımcı oluyo-

ruz. Federal İstihdam Bürosu bu nedenle ekonomi ve refah devleti için önemli bir istikrar güvencesidir" diye moral vermeye çalışan Scheele, "Kısa çalışmadan kaç kişinin etkileneceğini henüz güvenilir bir şekilde tahmin edemesek de bu sayının 2008/09 ekonomik ve finansal krizden önemli ölçüde daha yüksek olmasını bekliyoruz. O zaman 1,4 milyon kısa süreli çalışan vardı" dedi. Hali hazırda 26 milyar avronun kasalarında kısa çalışma ve buna bağlı diğer ödemeler için kasalarında olduğunu söyleyen Scheele, "BA olarak Federal Çalışma Bakanlığı'na plan dışı kaynak olarak 10 milyar avro başvurusunda bulunduk. Hiç kimse para alamayacağından korkmak zorunda değil. Kısa çalışma parası ödenmesi zorunlu olan sosyal güvencedir, her durumda ödenir" dedi.

"KAÇ KİŞİ İÇİN BAŞVURULDU BİLEMEYİZ"

Mart ayı içinde 470 bin şirketin kısa çalışma için başvurduğunu söyleyen Heil, "2019 yılında ay ortalamasında bin 900 şirket kısa çalışma başvurusu yapıyordu. Şimdi ise sadece bir ay içinde 470 bin şirket başvurdu. Bu rakam yaşadığımız

sorunun boyutu göstermeye yetiyor" dedi.

Gazetecilerin bu şirketlerde kaç işçinin çalıştığı ve kaç işçinin kısa çalışmaya çıktığı sorusuna, "şu anda kaç kişinin kısa çalışmaya çıkacağını bilemeyiz" diye yanıt veren Heil şöyle devam etti: "Kısa çalışma uygulamasında işletmeler köprü ödeneği için başvuruda bulunur, ancak kaç işçinin hangi kapsamda kısa çalışmaya çıkacağına ve hangi ölçüde çalışacaklarına kendileri karar verir. Federal Ajans, daha sonra şirketler net hesabı çıkarıp faturayı çıkardığında hangi şirketin kaç işçiyi kısa çalışmasına çıkardığını bilir" dedi. Scheele ise kurum olarak 2 milyondan fazla insanın kısa çalışmaya çıkmasını beklediklerini söyledi.

MİLYONLARLA İFADE EDİLİYOR

Bakan Heil ve BA şefi Scheele, kısa çalışmadan etkileneceklerin sayısının 2 milyon civarı olabileceği belirtirlerken işten çıkarılacak işçi sayısı hakkında hiçbir rakam vermemeye çalıştılar. "Kısa çalışma aracı ile işsizliği önlemek istiyoruz" dediler.

Hükümetin büyük ortağı CDU'nun iş piyasası uzmanı Peter Weiß, FAZ gazetesine verdiği bir

DIHK: İFLAS TEHDİDİ ARTIYOR

Alman Sanayi ve Ticaret Odası (DIHK) orta ölçekli şirketlerin yüzde onundan fazlasının iflas tehdidi altında olduğu açıkladı. DIHK Başkanı Eric Schweitzer, basına verdiği bir demeçte, "Sadece korkulan iflasların mutlak sayısı endişe verici olmakla kalmıyor, aynı zamanda somut iflas endişelerindeki üç haftadan kısa bir süre içindeki hızlı artış endişe veriyor" dedi.

Hükümetin hazırladığı kurtarma paketinde eksikler olduğunu söyleyen Schweitzer, "Bu nedenle, genel korona paketinde hala var olan boşlukları hızla kapatmak çok önemli" dedi. DIHK'nın 15 bin şirket arasında anket yaptığını belirten Schweitzer, "Seyahat ve konaklama endüstrisinde faaliyet gösteren şirketler arasında iflas tehdidi çok daha büyük. Ankette bu alandaki iflas tehdidi altında olanların oranı yüzde 40 dolayında" dedi.

demeçte dört milyondan fazla işçinin kısa çalışmaya çıkmasını beklediğini belirtti. Weiß, 2009 ilkbaharında kısa çalışmaya çıkan işçi sayısının 1,4 milyon olduğunu önümüzdeki süreçte bu sayının üçe katlanabileceğini söyledi. İşsizlik rakamları konusunda da BA'nın Mart raporunu revize etmesini beklediğini söyleyen Weiß, "Bu veriler 12 Mart gününe kadar içeri giren veriler. Ay sonuna kadar olan gelişmeler bu raporda yok" dedi.

'Hizmetçiler' hep vardı: 'Kirli işleri' yapanların çoğu kadın

Korona krizi, hizmet sektöründe çalışanların öneminin vurgulanarak efendi-köle diyalektiğine bağlı kimin efendi kimin köle olduğu tartışmalarına da yol açtı. Hizmetkarların öneminden, hizmet sektörünün geri dönüşünden söz edildi. Gerçekten öyle mi?

INES SCHWERDTNER/DER FREITAG

Bir süredir "hizmetçilerin geri dönüşü" hakkında konuşuluyor. Teoriye göre post-endüstriyel kapitalizm, burjuva efendi ve proleter hizmetçi arasında yeni bir ilişkinin oluşmasına yol açtı!

Buna, tedarik, servis hizmetlerinde çalışan evlere yiyecek taşıyan genç, sportif, çoğunlukla erkek bisikletçiler örnek gösteriliyor. Bu işlerin yorucu ve güvencesiz olduğu doğrudur. Ancak, hepsi kamuoyunun gözleri önünde gerçekleşir; hepimiz bisikletçilerin sırtlarında malzemelerle çalıştığını görür ve biraz utanarak bir sonraki siparişimizi veririz. Bu çarpıcı görünümün aksine, temizlik, refakat ve bakım alanındaki hizmet işleri görünmezdir. Burada hiçbir şekilde hizmetçilerin yeniden ortaya çıkışından söz edilemez.

Kadın hizmetçiler hep vardı, köleci dönemde köle, feodal dönemde 'kız' veya hizmetçi olarak şimdilerde ise temizlikçi ve bakıcı olarak...

Ataerkillik kapitalizmden daha eskidir buna bağlı olarak cinsler arasında eşit olmayan yük paylaşımı da kapitalizmden çok daha eskidir. Zaman geçtikçe iş azalmadı, ama git-tikçe artan bir şekilde ücretli emek olarak yürütülüyor ve bu yüzden en azından ev dışında gerçekleştiriliyor-sa görünür hale geliyor.

Cinsiyetler arasındaki yük dağılımı da çok fazla değişmedi: Almanya'da yaygınlaşan kişisel hizmet sektöründe çalışanların en az yüzde 70'ini kadınlar oluşturuyor. Kadınların büyük çoğunluğu sağlık, temizlik, sosyal ve kültürel mesleklerde çalışıyor.

Bu ilişki dünya çapında daha da sert. Sadece nicel dağılım açısından değil, aynı zamanda nitel sömürü konusunda da aynı. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) bir raporu, kadın ağırlıklı hizmet sektörünü şu şekilde tanımlamaktadır: "Çok düşük ücretler, aşırı çalışma saatleri, dinlenme günlerinin olmaması, ruhsal ve cinsel istismar ve özgürlüklerin kısıtlanması."

Bu durum bize Margaret Atwood'un 2017'de tv dizisi olarak da

çekilen 'Damızlık Kızın Hikayesi' romanını hatırlatıyor. Kırmızı elbiseler giymiş, beyaz başlıklar takmış hizmetçiler, kadın ve erkek efendilerinin seks kölesi, doğum makinası haline getirilen, onlara ekonomik bağımlı olan kadınlardır. Roman, kurallara uymayanların başına gelenleri göstererek, sınıf ve cinsiyet arasındaki bağlantı noktalarını çok açık şekilde ortaya koyar.

Çocuk doğurma potansiyeli olan birkaç kadın üzerinde totaliter bir egemenlik kurgusu olmasına rağmen, Atwood'un hikayesinin temeli gerçeklikte yatıyor. Marx Kapital'de, kadın hizmetçilerin erkek meslektaşları gibi "iki kat daha özgür" olmadıklarını yazdı.

Onlar, ücretli emek ilişkisine dönüşmezler, kişisel bağımlılık ve keyfiyet içinde kalırlar, "ev köleleri" haline gelirler. Hem kadın hem de ücret bağımlısı olarak çifte baskı altında olduklarını söyleyebiliriz. Marx'ın kendisinin bir hizmetçiyi hamile bırakması da kendi varsayımını doğrular.

Ayrıca hizmetçilerin çalışması hakkında bilinmeyen gri alanı da gösterir. Hangi arzuları, duygu patlamalarını, öfkeleri, utançları yaşarlar ve çalıştıkları evin kadın ve erkeklerine hangi duyguları beslerler? Eğer o işlerde çalışmıyorsak bu duyguları ancak bu perspektifle yazılmış roman ve dizilerden öğrenebiliyoruz.

Çalışan evin 'hanımları' bile şimdiki benzemektedir. İş ve aileyi birleştirmek isteyen veya buna ihtiyaç duyan kadınlar, ev işleri veya çocuk bakımı için başka kadınları işe alırlar. Bu iktidar asimetrisi de oldukça çetrefilidir.

Bir yandan, başka bir kadının istihdamı bir kariyer veya hatta gerekli para kazanımı için zaman ve fırsat yaratır, diğer yandan bir annenin ve ev hanımının yeri doldurulamazlığı hakkında kadında vicdan azabı yaratır. İş ve aile yaşamını birarada götürmek evde çalıştırılan kadınlar olmazsa imkansızdır. Evin hanımı ya da bugünkü deyimiyle "işveren" kadınlar da aslında toplumsal beklentiye göre evlilikteki hiyerarşiyi kabullen-

mişlerdir. Görevlerinin bir kısmını tutukları kadınlara devrederler, ancak bu konumları asla değişmez. Tersine ekonomik bağımlılıklar ve ataerkill yapının içiçe geçmesiyle sağlamlaştırılır.

Toplumsal cinsiyet açısından kadın bedeninin erkeğin hizmetinde olma zorunluluğu ve erkeğin cinsel ilişkideki rolü de bu konumun bir parçasıdır.

Diğer kadınlar için hamilelikler, hangi hizmetlerin hala kırmızı elbiseler içindeki hizmetçilerin yaptıklarına yaklaştığını göstermektedir. Daha alt sınıflardan veya daha fakir ülkelerden gelen kadınların doğurganlıklarını pazarlaması nadir değildir.

Resmi olarak bir satış sözleşmesi olan şey, aynı zamanda kadın bedeni üzerinde olağanüstü bir fiziksel yük ve mutlak kullanılabilirlik olarak kalır. Hayali bir özne olarak sonsuza kadar ağır yük taşıyan annenin rolü burada gizlidir.

Feminist teoride, bu nedenle, daha önce kapitalist olmayan alanların kalıcı olarak kamulaştırılması veya ele geçirilmesinden bahsedilir. Bu iş her zaman vardı ve kadınlar tarafından ücretsiz olarak yapıldı, şimdi bir sözleşmeye dönüşüyor; eşitsizlik temelinde bir sözleşmeye.

Ekonomik durum ve cinsiyete ek olarak, bu konudaki üçüncü dayanak göç ve başka ülkelere gelen bakım ve ev işi personelinin aşırı sömürsüdür. Avrupa'daki göç zengin merkeze

doğru: doğudan batıya ve güneyden kuzeye doğru gerçekleşir. Doğu Avrupalı hizmetçi, yani "Polonyalı inci" bu nedenle bir klişeden çok daha fazlasıdır. Birçok Alman kadının 'cam tavanı' delemese de çiziktirebilmesinin temelidir. Bu amaçla 'ötekiler' daha önce 'ev kadınının' ücretsiz yaptığı kirli işleri asgari ücretle (ya da kayıtdışı) yapar.

Herşeye rağmen insanlar için ve onlarla çalışmak sadece kusmuğu silmek anlamında kirli bir iş değildir. Aynı zamanda zenginleştiricidir, korumak istediğimiz ve kar ve emir altına sokmak istemediğimiz empati ve titizlik gibi beceriler gerektirir.

Bu yüzden sağlık ve eğitim sektöründe daha fazla ücret talep etmek ve grev yapmak çok zordur: Her zaman birbirimizle, zayıf ve hastalarla ilişkilerimizi nasıl düzenleyeceğimizi dikkate almak, onları korumak zorundayız.

Eski bir sosyalist talep var: Hizmetçilere olan ihtiyacın ortadan kaldırılması. Bu talep herkesin inkar edilemez şekilde ihtiyaç duyduğu hizmetlerin, ekonomik olarak en bağımlı olan kadınların omuzlarına yıkılmaması için nasıl organize edilebileceği sorusu ile genişletilmelidir.

Hizmetçilik yüzyıllardır var ve görünür işlerden daha derine iniyor. Eleştirisi ve farklı bir yaşam biçimine olan talep de buna bağlı olarak derinleşmek zorunda.

(Çeviren: Semra Çelik)

Dayanışma güç kazandı

Korona döneminde Almanya'da dayanışma, komşusunu düşünme, yoksula el uzatma yeniden öne çıktı. Pek çok kentte ortaya çıkan dayanışma inisiyatifleri, toplumda var olan anlamlı bir duyguyu bir kez daha açığa çıkardı. Köln'deki dayanışma örnekleri bunu gösteriyor. Kendisinden başkalarını düşünmeyen egoistler ise korona dönemini utanarak hatırlayacaklar.

YÜCEL ÖZDEMİR

Koronanın etkisini güçlü şekilde hissettirdiği, mümkünse sokağa çıkmamanın, çıkılırsa bile iki kişiden fazla bir arada durmama çağrısının yapıldığı günlerde, Almanya'nın Köln ketinde 40'lı yaşlardaki Rebecca ve Benedict H., komşularının kapısını tek tek çalarak altında cep telefon numaralarının yazılı olduğu bir el ilanını bıraktı. Bugüne kadar sokakta gördüğü ama çoğuyla selamlaşmadığı komşularına yardım etmeye hazır olduklarını içeren bu el ilanı kısa sürede komşular arasında konuşulmaya başladı.

Rebecca el ilanını dağıttıktan sonra tam altı kişinin kendisini aradığını söyledi. Sonra sözlerine şu şekilde devam ediyor: "Arayanların hiç birisi yardım talebinde bulunmadı. İhtiyaçlarını bir şekilde karşıladıklarını anlattılar. Sonra da yardıma hazır olduğumuzu bildirmelerinin kendilerini çok mutlu ettiğini söylediler. Özellikle yaşlılar bundan çok mutlu oldu. İnsanların bu zor dönemde yalnız olmadıklarını görmeleri, hissetmemesi güzel bir duygu. Biz de bundan çok mutlu olduk. Hiçbir şey yapmadık, ama dayanışmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu yaşayarak gördük." Rebecca kentin değişik semtlerinde arkadaşlarının da benzer bir çağrı yaptığını da anlattı. Yani komşularına el uzatanlar sadece onlar değil. Gerçekten de Köln'ün Ehrenfeld semtinde dolaştığınızda "Korona Dayanışma Hattı" ilanlarını her yerde görmek mümkün. Herkes, kendi ihtiyaçlarını karşılamayacak olanlar için adeta seferber olmuş durumda. Buna benzer girişimler elbette diğer kentlerde de var.

Barış Şahin de 40'lı yaşlarda. Köln'de büyümüş. İnşaatlarda iş keke kuran bir firması var. Korona günlerinde çalışmaya devam ediyor. İnşaatlar çalışmanın yasaklandığı işyerleri arasında değil. Barış Şahin bu zor dönemde ilginç bir dayanışma kampanyası başlatıyor. 28 Mart Cumartesi günü halden kendi parasıyla satın aldığı 300 koli suyu, gönüllü işçilerle oturduğu semtten başlayarak yaşlılara dağıtmaya başladı. Her gün inşaatlara malzeme taşıdıkları kamyonu su yükleyerek, üzerine de "Dedeler ve neneler için ücretsiz su" yazarak sokaklarda dolaşmaya başlamış. Şahin sonrasını şöyle anlatıyor: "Koronavirüs başladığında herkes evde kalalım demeye başladı. Evet virüsün yayılmaması için bu doğru. Ancak bunun yaşlılar için doğru olmadığını düşündüm. Çünkü bazıları balkona dahi çıkacak durumda değil. Bunu düşününce evden çıkamayan yaşlıları için su dağıtabileceğimizi düşündüm. Kendi cebimizden su alıp oturduğumuz mahalleden başlayarak dağıtmaya başladık. Bizi görenler şaşır-

dı. Çok sevindiler. Ağlayanlar oldu. İlk başta önyargıların olabileceğini düşünerek korkarak, çekinerek başladığımız su dağıtma işinde cesaretimiz giderek arttı. Virüs Alman, Türk, Kürt, Arap ayrımı yapmadan herkesi vuruyor. Özellikle yaşlı Alman neneler ve dedeler ne yapacaklarını şaşırıldı. Karşılaştığımız bir hemşire suyu almak istemedi. Hem de çok çalıştığını ve alışveriş yapacak zamanının olmadığını söyleyerek. Ama

biz ona zorla da olsa suyu verdik. Her akşam balkona çıkıp alkışladığımız sağlık çalışanları dayanışmayı hak ediyor. Su dağıtma-mız ona da çok büyük bir moral oldu."

Şahin ve arkadaşlarının kendiliğinden başlattığı ücretsiz su dağıtma kısa sürede ses getirdi, yerel basında yer aldı. Bunun üzerine destek vermek isteyenlerin sayısı da arttı. Bir dahaki hafta istek üzerine tuvalet kağıdı dağıtacaklarını da sözlerine ekledi.

Bunlar görünen, yapanları belli olan dayanışmalar. Bir de görünmeyenler var. Örneğin Köln'deki bir çok semtte bu süreçte yoksullara, evsizlere yardım amacıyla "Gaben Zaun"lar (Hediye çitleri) kuruldu. Çünkü yoksulların daha önce yardım aldığı yerlerin çoğu bu süreçte kapandığı için onlar bu dönemi çok daha riskli ve zorlu geçiriyorlar.

Çitlerde üzerinde içinde ne olduğunu yazan pusulalara bakarak ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan insanlar da bu zor dönemi sağlıklı atlatmanın çabası içerisinde. Örneğin Ehrenfeld'de Venlorer Caddesi üzerinde bulunan Protestan Kilisesinin çitine iki kilo patates asan kadın, buna mutlaka ihtiyaç duyulacağını söylüyor. Çitin olduğu yerin hemen önünde duran manavdan patatesleri alıp asan kadın, sessiz sedasız

ihtiyacı olanlara yardım etmek gibi erdemli bir davranış örneği sergiliyor. Satın aldıkları ya da evinden getirdikleri yiyecek ve giyecekleri "Hediye Çitleri"ne asanların sayısı belli değil, ancak bu girişimin kendisi bile bu zor dönemde özel bir anlam ifade ediyor. Genel olarak toplumda birbirine sahip çıkma duygusu ve sosyal sorumluluk. Bunun tersi ise tekil. Hatta bu tekillik

çoğu zaman abartılarak yansıtıldı. Örneğin büyük bir alışveriş merkezinin sosyal medyada dolaştırdığı reklamda, bir kadın ve bir erkek tuvalet kağıdı paketini çekiştirerek almaya, diğerine kaptırmamaya çalışıyor. Tansiyonun tam yükseldiği sırada, alışveriş merkezinin bir çalışanı elindeki kılıcı sallayıp tuvalet kağıdı paketini ortadan ikiye bölüyor. Sonra da "Kavga etmeyin, herkese yetecek kadar var" yazısı çıkıyor. Reklama taşınan bu duruma benzer sahneler elbette olabilir. Ancak bu geneli yansıtmıyor. Marketteki son tuvalet kağıdını utanarak alanların olduğunu gösteren pek çok örnek de bulunuyor. Kendisinden sonrakileri düşünmek korona döneminin ortaya çıkardığı en önemli duygulardan birisi oldu. Egoistçe davranan, kendisinden sonrakileri düşünmeyenler ise bu günleri utanarak hatırlayacaklar.

Dolayısıyla koronavirüsün yayılmaya başlamasının ardından öne çıkan kavramlardan biri de dayanışma oldu. İnsanlar arasında dayanışma, birbirine el uzatma önceki döneme göre bir kat arttı. Her ne kadar, virüsün yayılmasına karşı hükümetler tarafından alınan kararlarla "sosyal mesafe"nin korunmasından söz edilse ve farklı uluslardan ve inançlardan insanlar arasında fiziksel açıdan yakın temas olmasa da sosyal ilişkilerin güçlendiği bir dönemden geçiyoruz.

Bu zor zamanda komşusunun kapısını çalıp, araya fiziksel mesafe koyarak, alışveriş için bir ihtiyacının olup olmadığını sormak adeta sıradan bir davranış haline geldi. Her semte, mahallede, sokakta kapılara asılan el ilanlarına yazılan telefon numaraları bu dayanışmanın somut hale dönüştüğü kanallar oldu. Bunu yapanların başında gençlerin olması ise ayrı bir önem taşıyor. Koronavirüs öldürmeye devam ederken, dayanışma yaşama sarılmak için umut oldu.

Savaş, veba ve ölümün zaferi

İnsanlık tarihinde salgın hastalıklar ve savaşlar milyonlarca cana mal oldu. Bitmeyen savaşların yanında salgın hastalıklar neredeyse dünya nüfusunun yarısını yok etti. Büyük salgınlar aynı zamanda uzun süren savaşlara denk gelirken, imparatorlukları zayıflatmış, güç dengelerini değiştirmiş ve kültürel olarak da dünyayı yeniden şekillendirmişti.

SELÇUK KOZAN

Antik çağın en önemli veba salgını MÖ. 400'lü Peloponez savaşları sırasında ortaya çıktı. 27 yıl süren bu savaşta, sadece veba salgını nedeniyle Atina nüfusunun dörtte birini yok oldu. MS. 541 yılında ise en büyük salgın Jüstinyen vebası olmuştu. Bu salgında yaklaşık 25 milyon insan hayatını kaybettiği tahmin ediliyor. Doğu Roma İmparatorluğu'nun ve başkent Konstantinopolis'in nüfusunu neredeyse yok eden salgın Sasani İmparatorluğu'na ve Akdeniz genelindeki bütün liman kentlerine yayılmıştı. Ticaretin durduğu, Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Asya gibi coğrafyalarda yerel iktidarlar güç kazanmış, Doğu Roma İmparatorluğu'nun doğu ve batıyı birleştirme çabası bu salgınla birlikte sona ermişti.

KARA ÖLÜM (VEBA)

İnsanlık tarihinde en büyük felaketi olarak adlandırılan "Kara Ölüm", 50 milyon ile 100 milyon arası insanın hayatına mal olmuştur. Salgına "Yersinia pestis" adı verilen bir bakterinin yol açtığı düşünülmektedir. Açılan yaralar hızla siyaha dönüştüğü için halk hastalığa 'Kara Ölüm' adını takmıştı.1347'lerde muhtemelen Moğol imparatorluğu kuruluşundan sonra ordular, göçebeler ticaret gemileri aracılığıyla Orta Asya'dan Avrupa'ya taşındığı söylenir. Bunun dışında iklim değişiklikleri, göçler gibi bir çok faktör vebanın yayılmasında etkili olur. 1300'lerin ilk yarısında soğuma ya da ters sera etkisi nedeniyle Thames nehri ve Baltık denizi birkaç kez donar. Alplerdeki otlaklar buzullarla kaplanır. Tarım yapılamaz duruma gelir. Bu dönem aynı zamanda "Küçük Buzul Çağı" olarak adlandırılır. Kıtık başlar. Zengin ve yoksullar arasında var olan uçurum daha da büyür. Yoksulların yetersiz beslenmesi ve aşırı kötü şartlar vebanın daha fazla insanı öldürmesinde önemli etkenlerden biri olur. İtalya'da başlayan ve tüm Avrupa'ya yayılan salgın her gün binlerce insanı öldürür. Limanlar, şehre giriş çıkışlar kapatılsa da, veba günden gün daha fazla can almaya devam eder. İnsanlar yollarında, evlerde ölür, sokaklar evler cesetlerle dolar. Cesetler toplu bir şekilde açılan çukurlara rastgele gömülürken bu işi yapacak insan bile bulunmaz. Vebayı önleyecek hiçbir çözüm maalesef bulunamıyordu. Hızla yayılan veba karşısında çaresizlik içinde insanlar ölümünü

bekliyordu. Herkes birbirinden kaçıyor ve tek başına sığınacak alanlar arıyordu.

İtalyan şair Giovanni Boccaccio o günlere ilişkin şunları yazar: " aileler birbirlerine yabancı gibi bakıyorlardı. Babalar oğullarını, anneler bebeklerini terk ediyor, hizmetçiler hanımlarından kaçıyor, noterler ölülerin son arzularını kaydetmekten vazgeçiyor, doktorlar, rahipler ve rahibeler hasta ziyaretlerine gitmiyorlardı. Kimse Hristiyan usullerine göre gömülüyordu, evler birer mezarlığa dönüşmüştü".

Veba ve Yahudi katliamları 1349'a kadar olan dönem, Yahudiler ve Hristiyanlar arasındaki gerginlik sürerken Avrupalı Hristiyan cemaatler, vebanın sebebi olarak Yahudileri işaret eder.

Düşmanca suçlar ve ritüel ölüm efsaneleri anlatılıyordu. Hristiyanlar Yahudileri kendi topraklarında kabul ettikleri için, tanrı tarafından cezalandırılıyordu. Bunun üzerine Yahudilere yönelik inanılmaz katliamlar gerçekleşir ve tarihe en büyük Yahudi kırımı olarak geçer.1348'de ilk Fransa'nın Strasbourg şehrinde 100 bin Yahudi öldürülür. Almanya Mainz'de 12 bin Yahudi ve İsviçre'nin birçok şehrinde olmak üzere 1351 yılına kadar binlerce Yahudi katledilir. Kalan Yahudiler ise Polonya ve Rusya'ya kaçarlar. Orta Avrupa'da neredeyse Yahudi kalmaz.

Avrupa feodalizminin bunalımı, açlık, "Kara Ölüm" (veba), Flamanca, Fransa, İngiltere, Galler ve kuzey İtalya'da ayaklanmalar. İngiltere ve Fransa arasında süren "Yüz Yıl Savaşları" derken bir kaos dönemi yaşanıyordu. 1347 yılında ise kriz tüm kıtayı sarmıştı. Kara ölüm diye adlandırdıkları vebanın durdurulmaz zaferi bütün Avrupa'yı sarıyordu.

Salgın hastalıklar, bitmeyen savaşlar ve kıtlık Avrupa'yı derinden sarsarken, Avrupa yeni bir sürece giriyordu.

Veba sosyal ve ahlaki değerleri yok etti. Hayat artık eskisi gibi değildi. Her şey hızla değişiyordu. Veba salgını alınan yeni önlemlerle biraz olsun azalmıştı. Daha çok farelerden bulaşan vebaya karşı ahşap evler yerine taş evler yapıldı. İnsanların toplu olarak bir araya geldiği ayinler, toplantılar ve karnavallar yasaklandı. Sokaklar temizlendi ve karantina uygulamaları sertleştirildi. Çeşitli tedavi yöntemlerinde bazı gelişmeler sağlansa da Avrupa nüfusunun yarısının ölmesinin önüne geçilememiştir.

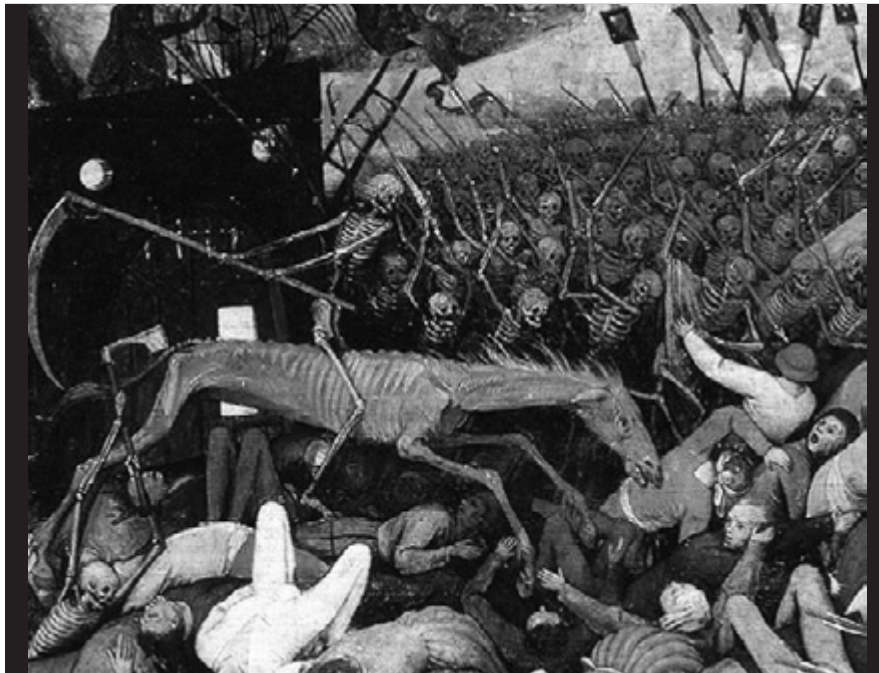
KÖYLÜ AYAKLANMALARI

Vebanın bıraktığı tahribat, yoksullukla boğuşan halk, kralların sürekli isteklerinin artması halkı canından bezdirir. Büyük köylü ayaklanmaları başlar. 1358'de Fransa'da başlayan köylü ayaklanması 30

bin insanın ölümüne yol açarken, 1381'de ise İngiltere'de gerçekleşen ayaklanma kısa süreliğine de olsa Londra'nın ele geçirilmesiyle sonuçlanır. 14. 15. yüzyılda başlayan köylü isyanları Avrupa'nın birçok bölgesine yayılır ve toplumsal olarak değişime de sebep olur. Devam eden savaşlar, vebanın yayılmasıyla güçsüz duruma düşen ordular, güçlerini günden güne kaybederler. Savaşamaz durumu gelen kralıklar dönem dönem zorunlu olarak barış çağrıları yaparlar. Veba insanları öldürmekle kalmadı, bir dönemin hukuki, sosyal, kültürel oluşumunu ve tüm toplumsal alışkanlıkları bir bir yok etmişti.

Demografik yapının değişimi, özellikle etkili olan Katolik Kilise öğretilerinin eleştirilmesi ve önemlisi feodalitenin sorgulanamaz gücünün sorgulanmasına ve Rönesans'a giden yolu açmıştır.

Kara ölüm vebası, ardından kole- ra, durmayan salgınlar ve savaşlar dünyada büyük felaketlere yol açıyordu. 1. Dünya savaşının sonu 1918 - 1920 arası İspanyol gri- bi sonucu 50 milyon insanın hayatını kaybetmesiyle dünya yeni bir salgının yarattığı kaosu bir kez daha yaşamıştı. Dünya tüm bu felaketleri unuttu mu? Belli ki dünya bu tür salgınlara maruz kılacak. Günümüzde dünyanın en yoksul ülkelerinde halen salgınlar nedeniyle binlerce insan ölmeye devam ediyor. Bu gün ise korona salgınıyla mücadele etmeye çalışan dünya, gelişmiş bilime rağmen önleyemediği bir salgınla karşı karşıya. Evet salgınlar doğal felaketler. Fakat bu denli salgınlar tahmin edilmesine rağmen neden önlemler yetersiz? Şu ana kadar virüsün yaygın olduğu birkaç Avrupa ülkesinde sağlık sistemleri çökmüş durumda. Bu durumda en çok etkilenenler çalışmak zorunda olan işçiler sağlık sisteminden en az yararlanacak olanlar yoksullardır. Görünen o ki salgın sonrası dünya eskisi gibi olmayacak. Sağlık sistemin yetersizliği, işsizlik, doğanın tahribatı, yoksulluk ve ekonomik olarak ciddi bir çöküntü içine giren ülkelerin içinde bulundukları durum yeni bir şekillenmeyi de beraberinde getirecektir. Bu şekillenme yoksul halklar açısından yeni bir sorgulama yeni bir toplumsal hareketi mi yaratacak, yoksa var olan kazanımlarını kaybedecek mi? Önümüzdeki dönem gelişmeler kapitalist dünyanın şekillenmesinin nereye evireceğini gösterecek.

Pieter Bruegel " Ölümün Zaferi"

Ünlü ressam Pieter Bruegel 1562'de yaptığı " Ölümün Zaferi" adlı tabloyla ortaçağ Avrupa'sının veba salgınlarının ve savaşların sebep olduğu vahşeti gözler önüne sererken toplumsal kargaşayı ve dehşeti yansıtır. Tabloda ölümü temsil eden kalabalık bir iskelet ordusu her tarafı yıkıp talan etmektedir.

'Evde film' önerileri

Korona nedeniyle evde kalmaya hala devam ettiğimiz bugünlerde zamanı daha iyi değerlendirmek adına kültür dünyamızı zenginleştireceğini düşündüğümüz öneriler yapmayı bu sayımızda dört filmle sürdürüyoruz. İyi seyirler.

'SOSYALİZM HAKINDA HİÇBİR ŞEY BİLMİYORUM, SADECE AÇLIĞIMI BİLİYORUM'

1900 (Novecento)

Yönetmen: Bernardo Bertolucci
Oyuncular: Robert De Niro, Gérard Depardieu, Dominique Sanda

1900-1945 arası İtalya tarihinin özeti niteliğindeki film, politik sinemanın tartışmasız en iyi örneklerinden biri. Film, İtalya'nın meşhur toprak sahibi ailelerinden Berlingieri'lerin oğlu Alfredo ile onunla aynı gün doğan toprak ağasına çalışan Olmo'nun arkadaşlığı etrafında geliyor. Yaşları ilerledikçe aralarındaki sınıf farkı ve siyasi ayrılıklarının öne çıkmasıyla arkadaşlıkları düşmanlığa dönüşmeye başlar. İkinci Dünya Savaşı sırasında toprak sahiplerinin faşistlerden yana aldığı tutum ve köylülerin direnişi bu ikilinin ilişkileri etrafında kurgulanmıştır.

'EKMEK! EKMEK! EKMEK!'

Germinal (1993)

Yönetmen: Claude Berri
Oyuncular: Renaud, Gérard Depardieu, Miou-Miou

Emile Zola'nın aynı isimli romanından uyarlanan film, 1884 yılında Fransa'nın Voreux madenlerinde yaşanan dramı, tüm gerçekliğiyle beyaz perdeye yansıtıyor. Eski maki-nist Etienne Lantier, bir maden kasabasına yerleşir ve Maheu ile arkadaşlıkları başlar. Maden işçilerinin zorlu çalışma şartları onları yeni bir sendika kurmaya iter, büyük bir madenci grevi örgütlerler. Grev isyana dönüşür.

DÖNEME UYGUN FELAKET FİLMLERİ

Medya araştırmacıları korona kirizi gibi dönemlerde, dönemle çağrışım yapan film ve kitapların çok okunduğu görüşünde.

Örneğin Camus'nun Veba'sı yok satıyor. En çok seyredilen filmler ise felaket filmleri. Bunlardan ikisi şöyle:

Contagion (Salgın):

Corona virüsü vakasına çok benze-

yen 2011 yılında çekilen Contagion/Salgın filmi son dönemde en fazla izlenen filmlerden biri.

Marion Cotillard, Matt Damon, Laurence Fishburne, Jude Law, Gwyneth Paltrow ve Kate Winslet usta oyuncular kadrosunda barındıran Salgın filmi, küresel bir felakete engel olma arzusuyla zamana karşı koşan, ölümcül bir virüsün peşinde değişik ülkelerden bir grup doktorun muhteşem ve tutkulu, azimli mücadelesini anlatıyor.

Steven Soderberg'in yönettiği filmde hava ve solunum yoluyla kolaylıkla bulaşan ve insanları birkaç gün içinde öldüren, bir virüs salgın şeklinde insandan insana yayılarak bulaşmaktadır.

Dünya çapında uzmanlardan oluşan tıbbi bir ekip, hem salgına çare bulmaya çalışır hem de insanlarda virüsten daha da hızlı yayılan panik halini kontrol altına almaya çalışır. Korku içindeki insanlar şimdi hem canlarını kurtarmaya çalışırken hem de bozulup dağılmanın eşiğine gelen toplumsal hayata tutunma mücadelesi verirler.

Outbreak (Tehdit):

Bulaşıcı hastalıklar uzmanı Albay Sam Daniels (Dustin Hoffman), Zaire'de ortaya çıkan ve her tarafa yayılmaya başlayan çok tehlikeli ve ölümcül bir virüsü araştırmakla görevlendirilir. Araştırmaları sonucunda virüsün artık Amerika'ya da bulaştığını tespit eder.

Eğer ciddi bir önlem alınmazsa birkaç hafta içinde bütün Amerika'yı yok edebilecek kadar tehlikeli bir virüstür bu. Virüs uzmanı olan eski eşinin (Rene Russo) de yardımıyla California'da bir kasabada başlayan virüs salgını kontrol altına almak için gayrete geçerler.

Dustin Hoffman, Cuba Gooding, Morgan Freeman, Rene Russo gibi usta oyuncular kadrosunda barındıran Tehdit, bu tür filmlerde başarılı bir yönetmen olan Wolfgang Petersen'in yönetmen koltuğunda oturduğu şimdilerde korona nedeniyle en çok seyredilenler arasında yer alan gerilim dolu bir film.

MARION COTILLARD MATT DAMON LAURENCE FISHBURNE JUDE LAW GWYNETH PALTROW KATE WINSLET
NOTHING SPREADS LIKE FEAR
CONTAGION

Köln'de Korona Marşı'yla teşekkür

Kölnlüler 5 Nisan akşamından itibaren korona krizine rağmen fedakarca çalışmalarına devam eden emekçilere Blöck Fööss'ün In unserm Veedel (Bizim mahallede) şarkısıyla teşekkür etmeye başladılar.

Blöck-Fööss müzik grubunun klastığı "In unserm Veedel", Fööss'e ek olarak, Brings, Höhnern, Paveier, Cat Ballou, Kasalla ve Erdmöbel gruplarının yanı sıra Carolin Kebekus, Klaus Heuser, Andrea Berg, Jürgen Zeltinger ve Bernd Stelter'in yeni yorumu ile Köln'ün koronavirüsle mücadelesinin marşı haline geldi.

Şu ana kadar internette 1,5 milyon kez dinlenen şarkı film yapımcıları Andreas Fröhlich ve Wilm Huygen tarafından videoya çekildi.

Şimdi Veedelband'ın yeni bir girişimi var: Cumartesi akşamından itibaren şarkı, özel bir web sitesi (<https://balkonsync.de/>) sayesinde her gün saat 21.05'te balkon ve pencerelerden telefon, tablet veya laptoplar sayesinde krizin kahramanları

olarak nitelenen sağlık emekçileri, perakende satış merkezi çalışanları, çöpçüler vd. leri için hep birlikte çalışacak.

İspanya'da da 30 yıl önceki hit şarkısı "Resistiré" (Direneceğim) korona salgınıyla mücadelede "marş" haline gelmişti.

'Damızlık Kızın Hikayesi'nin yazarı Margaret Atwood'tan yeni roman: 'Ahitler'

Damızlık Kızın Hikayesi'nin yazarı Margaret Atwood'un yeni bir romanı yayınlandı. Ahitler, Damızlık Kızın Hikayesi'nin devamı. Dizisi de yapılan Damızlık Kızın Hikayesi, erkek ege-men, teokratik ve totaliter bir toplumun distopyasını dile getiriyordu. Romana gösterilen ilgi ABD'de Donald Trump'ın başkan seçilmesinden sonra artmıştı. 2016 yılında kürtaj yaptıran kadınların cezalandırılması gerektiğini söyleyen Trump'ın açıklamalarından sonra beyaz başlıklı ve kırmızı elbiseli kadınlar -aynı romandaki damızlık kızların giysileriyle- "benim bedenim, benim kararım" sloganlarıyla sokaklara çıkmıştı.

ZAHİDE YENTÜR

1984'de yayınlanan roman son yıllarda kadın bedeni üzerinden gele-neksel yapıları betonlaştırarak siyasi çıkar sağlamak isteyen gerici çevrelere ve politikalara kadınların yanıtı oldu.

Margaret Atwood romanına ilişkin "bu bizde olmaz, bizde yaşanmaz söylemlerinden bıktım. Eğer, iktidar totaliter bir rejime dönerse her yerde her şey olabilir" diyordu.

DAMIZLIK KIZIN HİKAYESİ'NDE NELER OLMUŞTU?

Eğer romanı kısaca hatırlarsak, yazarın Gilead adını verdiği şimdiki adıyla ABD'de nükleer savaş sonucu dünya radyasyona boğuluyor.

Havadan, suya, toprağa kadar her yer kimyasallarla doğallığını yitiriyor. Tavuk ve et nadir bulunurken, diğer yiyecek maddeleri yüksek fiyata ve karneyle satılıyor. Kadınlar doğurganlıklarını yitiriyor.

Doğan çocukların çoğu ya ölü ya da engelli olarak dünyaya geliyor. Gilead sınıflı bir toplum. Toplum, sınıfların ötesinde kастlara bölünmüş.

Ekonomik İnsanlar, üretimde ve radyasyon tarlalarında çalışıyor. Hakimler, doktorlar gibi meslek grubundaki insanlar, kesinlikle üst, yönetici tabakanın talimatları dahilinde çalışmak zorunda. Üst tabaka olan yönetici sınıf komutanlar toplumda her şeyin sahibi.

Komutanların önemli bir sorunu var: Eşleri, biyolojik olarak doğurganlık özelliklerini yitirdiklerinden dolayı 'totaliter' rejimin devamı için doğurganlık özelliklerini yitirmemiş genç kadınlardan bir damızlık kızlar

sistemi yaratılıyor.

Damızlık kızlar, kutsal ayinle en üst kasttaki komutanın hizmetine sunuluyor. Damızlıklar, komutanlara sağlıklı çocuk doğurmak zorunda.

Tecavüzün adı 'kutsal ayin' oluyor. Eğer damızlık kız, sağlıklı bir çocuk dünyaya getirirse, kısa sürede komutanın ailesini terk ediyor ve diğer komutan ailesine 'hizmete' gidiyor.

Kadınların verdikleri hizmete göre değer gördükleri bir sistem Gilead. Eğer bir kadın yönetici sınıfın üyesi değilse 'Martha' yani hizmetçi olarak ya da damızlık kız olarak yönetici sınıfın erkekleri komutanlara hizmet veriyor.

Damızlık Kızın Hikayesi'nde Magdaların ve damızlık kızların içinde bulunduğu koşulları sorgulamadığını ve onu yıkmak için mücadeleye girişmediğini görüyoruz.

'BİLGİ GÜÇ SAĞLAR'

"Ahitler" Teyze Lydia'nın "sadece ölümlere anıt dikilir ki, benim anıtım ben yaşarken dikildi. Şimdiden taşlaştım. Sayısız hizmetlerim bu anıtlarla onurlandırıldı." monoloğu ile başlıyor. "Teyze" Lydia, Gilead'taki darbeden önce aile mahkemesinde hakim olarak görev yapıyor. Lydia çalışkan, kendi ayakları üzerinde duran, aile kurmayan ve çocuğu olmayan bir kadın.

Lydia, kararlarını tek başına alıyor, özgür ve entellektüel bir kadın. Darbeden sonra komutanlardan biri Lydia'nın iradesini kırarak onu sistemin hizmetine sokmaya karar veriyor.

Komutan Judd kadınların yeniden üretim sürecine verimli katılımlarını sağlamak ve onların kafasından 'tehli-

keli' her tür düşünceyi uzaklaştırmak üzere kadınlar üzerinde hakimiyet kuracak, kısacası kaleyi içeriden fethetecek bir kadın örgütü kurulmasından yana. Okuyucu bu noktada salt bilim kurgu değil tarihsel açıdan Komutan Judd'un düşüncesini değerlendirirse 'bu filmi bir yerlerde görmüştük'e geliyor.

Teyze Lydia, içinden çökertmek amacıyla sistemin hizmetine giriyor. Yeni teyzelerin yetiştirilmelerini sağlamak üzere 'Ardua Evi'ni kuruyor.

Romanın ilerleyen bölümlerinden öğreneceğimiz gibi komutan Judd, sıkça evleniyor ve evlendiği çocuk gelinler şüpheli bir şekilde hastalanarak ölüyor.

Gilead'ta kadınların okuması, yazması, yanında bir erkek olmadan -bu erkek, çocuk da olabilir- sokağa çıkması yasak. Kadınların okuyup, yazabildiği ve yasaklı kitapları izinle de olsa okuyabildiği tek yer Ardua Evi.

'İKİ AYAKLI RAHİMLER' KADERLERİNE BOYUN EĞMİYOR

Teyze Lydia'nın sözleriyle devam edersek:

"Sonum nasıl olacak? İhmale terk edilecek kadar yaşlanacak mıyım ve yavaş yavaş kireçlenecek miyim? Yoksa kendimin bir anıtı mı olacağım? Ya da rejim benimle birlikte yıkılacak ve beraberinde benim taşlaşan kopyamı da mı yok edecek?" Gilead'ta kim kimin biyolojik annesi ya da babası Teyze Lydia'nın bilgisinde.

Damızlık Kızların Hikayesi'nde bilinmeze yolculuk eden Desfred'in kızları Nicole ve Agnes'in nerede ve nasıl yaşadıkları da Teyze Lydia'nın bilgi deposunda.

Teyze Lydia, iki kardeşi buluşturma planını gerçekleştiriyor.

Ahitler, süprizlerle dolu bir roman. Bilgi kurgu içinde bilgi kurgu var. Tarihin çöplüklerine atılan Gilead sistemi kalıntılarının müzeye kaldırıldığı final bölümünde bilgi kurgudan meta kurguya geçildiğini görüyoruz. Yazarın kafasında totaliter rejimlerin alternatifi olabilecek başka bir sistem önerisi var.

George Orwell'in 1984 romanı, Damızlık Kızın Hikayesi ya da Aldous Huxleys'in Yeni Cesur Dünya'sı distopyaya, yani insanların özel yaşamlarının ortadan kalktığı, sadece devlete ve düzene karşılıksız itaatın öngörülmesine dayanıyor. Ahitler'de ise, final bölümü de temel alınarak değerlendirilirse, güzel ve ideal bir topluma duyulan özlem ve bunun için mücadele etme, güvenme, dayanışma öne çıkıyor.

Ahitler bilgi kurgu kapsamında ideal bir toplum için verilen mücadelenin özeti.

Koronavirüsün tuttuğu ayna ne söylüyor?

BÜLENT FALAKOĞLU

Toplumlarda en hızlı değişimlerin 'şok' dönemlerinde yaşanıyor olması gerçeğinden hareketle, cevabı aranan sorular var: Korona salgını şoku ekonomik, siyasi ve kültürel açılardan nasıl bir değişimi tetikleyecek? Koronavirüsten sonra hiçbir şey, hiçbir düzen artık eskisi gibi olmayacak mı? Tüketim, para, kâr, sömürü, savaş düzeninin bir virüs karşısındaki yenilgisi yeni bir yol açma bilinci yaratacak mı? Yoksa ölüm korkusu içindeki insanlar gönüllü evlere çekildikçe otoriterlik rejimleri mi güç kazanacak? Virüs kamusal ve sosyal yaşamı bir "korku iklimi" etrafında iyiden iyiye kısıtlayıp milyonları özel alana kapanmaya sevk ettikçe otoriter siyasetlerin önü mü açılacak?

Pandeminin zayıflamış, ticaret savaşlarıyla örselenmiş neoliberal düzenin sonunu getireceği beklentisinde olanlar da var... İşsizliğin, iflasların hızla artacağı, günlük yaşamın temposunun aksayacağı bir ortamda güvensizliğin güç kazanacağı, 'ötekini' günah keçisi ilan etme eğiliminin daha da yaygınlaşacağı, faşizme kapı aralanacağı fikrinde olanlar da...

Şüphesiz kriz kapitalizm için yeni fırsatları yeni sömürü araçlarını yaratacak. Her başka krizde olduğu gibi. Fakat evlerine çekilenler sadece otoriter sistemlere yol vermeyecekler.

İnsanı ve doğayı tüketen yüksek hızın (hızlı üretim, hızlı dağıtım, hızlı tüketim) yavaşlatılabildiğini de görecekler.

O hız virüsün yayılma hızını da arttırıyor. Dünya Sağlık Örgütü ebola virüsünün yaşandığı dönemde yaptığı bir açıklamada insanların yaşam biçiminde değişiklik ile hastalıkların kaçınılmaz olduğunu, mikroskobik ajanların gün içinde milyon kez kendini kopyalayabileceği durumların artık oluştuğunu belirtmişti. Bunu hatırlatan Algedik, "Aşırı üretime dayalı aşırı tüketim ve temponun getirdiği biçimin bir hastalığın ne kadar yayılabileceğini, üretilebileceğini bize gösteriyor" değerlendirmesini yapıyor.

Bu hız gerekli mi? Amerika'dan Türkiye'ye binlerce kilometre öteden soğan gelmeli mi? Çin'den sarımsak gelmesi ne kadar gerekli? Yoğun üretim yerini ihtiyaca göre üretime bırakmalı mı?

Benzeri sorgulamaların salgın nedeniyle daha çok yapılabileceği bir dönemdeyiz.

Emperyalistler için otoriterlik ve

savaş daha çok ihtiyaç haline gelebilir. Lakin dönem savaşları da sorgulatabilir. 'Savaşa değil salgına bütçe' yakıcı bir talebe dönüşebilir; en çok AR-GE harcaması yapan 15 şirket listesinde bir tane bile ilaç şirketi yokken, silah-savunma sektöründen 7 şirketin var olduğu Türkiye'de de!

VİRÜS DOĞAL PEKİ YA VİRÜSE YANIT VEREMEMEK?

Neoliberalizmin yaldızları birer birer dökülürken kendiliğinden bir iyilik gelmez elbette. Hastaneler kamulaştırıldığında da sorun çözülmez. Çin'in salgını bastırmasındaki başarısının temelindeki 'kamucu' yanı da övülesi ve örnek alınası değil. Çin önderliğinde şekillenecek yeni bir otoriter-kapitalist küreselleşme de değil çözüm.

Böyle bir küresel sorunda dahi ülkelerin dayanışmasına değil rekabetine tanık olduk; emperyalizmin uzlaşmaz çelişkileri gözümüze sokulurcasına. Devletler ilaç ya da aşı geliştirme için ortaklaşmak yerine patentinin kendilerinde ait olması yarışına girdiler. Ulus ötesi uluslararası bir çalışma tesis edilemedi. Sermaye yeni fırsatlar peşinde koşarken devletler 'güçlü' kim gösterisi eşliğinde az hasarla atlama telaşına düştüler. Tüm bunlar yeni bir küreselleşmenin (enternasyonal) gerekliliğini ortaya koydu.

Sonuçta insanlık, hangi sosyal gelişmişlik düzeyine ulaşırsa ulaşsın, hep tehdit altında olması, kitlelölümlere yol açan virüslerle karşılaşması 'olağan' olabilir. Lakin buna hazırlıklı olup önlem almak, günümüz teknolojik ve bilimsel gelişmeleriyle yanıt verememek 'normal' bir durum değil!

Bu kriz aşılabilecektir, 'sosyal mesafeler' yine kısıllanacaktır fakat sistemle araya bir 'sosyal mesafe' konmadıkça belalar ve çaresizlik eksik olmayacaktır. Her şey kapitalizmin aşılmasını, sosyalist toplumun kurulmasını işaret etmekte!

Peki neden sosyalizm?

Buna sıraladığımız virüs aynasındaki görüntülerden yola çıkarak cevap verelim.

HASTA ETMEYİ KÂR SAYAN SİSTEME KARŞI...

Sağlık sisteminden başlayalım!

Korona ile mücadelede başarı hikayelerine kulak verilen üç ülke: Çin, Güney Kore ve Küba! Bu sıralama da bir şeyi gösteriyor; piyasacılar değil 'kamucular' avantajlı. Bu ülkelerde emek ve doğa sömürsü olmadığını kastetmiyoruz.

Müdahale olanağının genişliğini gösteren bu örneklerin, halkın denetim ve müdahalesine kapalı olmasıyla eleştirilecek yanları çok. Çin'in halkından ve dünyadan bilgileri nasıl sakladığı da ortada. Fakat zincirlerinden boşalmış piyasa ilişkilerinin devletçilik adına sınırlandırılmasının bile bir fark yarattığı dünyada yaşıyoruz.

Çin'in 'başarı' öyküsünün altında sosyalizmden edindiği planlama deneyiminin etkisi var.

Çin'de vatandaşlar sağlık sisteminde bölge bölge planlı bir şekilde dahil ediliyor. Her bölge kapsayıcı ve yeterli bir donanımına sahip kılınıyor. Herkesin genel ve anlık sağlık bilgilerine ve lokasyonuna erişilebiliyor. Salgının çıktığı 11 milyonluk Wuhan kenti de evlere kapatılırken önemli oranda kendi yeterlilik koşullarına sahipti.

Milyonlarca dolarlık bütçeli şirketlere, küresel ilaç tekellerine sahip gelişmiş kapitalist ülkelerin değil de on yıllardır ambargo altında yaşayan Küba'nın koronavirüsle mücadelede önde olması, sosyalist bir ülke olmasa da halkçılığın mirasını taşıyor olmasından kaynaklanıyor.

Sosyalizmin esintisinin avantaj yarattığı bir gerçeklik nihai çözümün de sosyalizmde olduğunu işaret ediyor. Zira kapitalist sağlık geliştikçe, tedavi olanakları ve performansı yükseldikçe, yeni hastalıklar da ortaya çıkıyor. Sağlık kapitalistleştirilince koruyucu hekimliği ve sağlığı bir kenara itiyor.

Virüs, sağlık sistemindeki vahşi kapitalizmi ve sömürüyü acımasız bir biçimde ortaya çıkardı. Soruna salt salgın belirtileri ortaya çıktıktan sonra alınan önlemler düzeyinde çare aramanın çok edilgen bir mücadele yöntemi olduğu idrak edildi.

Sağlıklı olabilmek için yeterli beslenme ve dinlenme olanakları yaratılabilmek gerekli. Sağlıklı bedenle gidilen işyerlerinden sağlıklı çıkabilmek için çalışırken sağlığın korunma altına alınması gerekli. Hastalıklar karşısında insanların dirençlerini, bünyelerini geliştirebileceği koşulları sağlayabilmek gerekli. İnsanların hastalanmaması için verilen mücadelelerin ardından yine de sağlık sorunu yaşanırsa herkesin ücretsiz ulaşabileceği, nitelikli kamusal sağlık hizmeti sunabilecek bir yapı gerekli. Tüm bunları kapsayacak ekonomik, sosyal programı savunmanın aciliyetini gösterdi; virüs aynası!

Modern tıp 'harikalar' yaratır-

ken, insanların sıradan hastalıklardan ölmesi nedendir? Nedendir tarihe karıştığı söylenen hastalıkların (kolera, verem, sıtma, difteri, dizanteri) tekrar hortlaması?

İnsanları yoksullaştıran, gelirden yoksun bırakan, sağlığa, temiz suya ve gıdaya ulaşımını zorlaştıran bir süreç işlerken başka türlü mümkün mü?

Eksiksiz bir sağlık için sağlığın bütünsel ele alınması gerekli; bedensel, çevresel, zihinsel sağlığın üçü bir arada planlanmalı. Bunun için üretimin çevre ve insan odaklı organize edilmesi gerekli. Bu organizasyon öngörüsüne sahip kapitalizme alternatif sistemin adı: Sosyalizm!

ÇÖZÜM: SİSTEMLE ARAYA SOSYAL MESAFE KOYMAK

2000'li yıllardan itibaren 'yeni Orta Çağ' diye tanımladığımız bilimi öteleyip 'gökten gelen emirlere' giderek daha çok yer açan süreçte, koronavirüs şokuyla birlikte bir gedik açıldı; insan aklının bilimin ışığıyla yeniden yakınlaşacağı bir gedik! Ve o gedik bilim dışını özendirmeyi aşmak, bilimsel yöntemi, toplumsal yararı bireyin özgürlüğünün başlangıç noktası yapmak için fırsat penceresidir şimdi!

Gördük ki bilginin toplumsallaşması özgür kılar aksi çaresiz bırakır.

İnsanlığın birikimi ortak bir havuzda toplanmayınca bilgiyi biriktirmek bireysel iş haline geldi. Boşluğu doldurmak için didinirken insanlar her şeyden haberdar olmak isteyen, her konuda fikri olması gereken kişiler haline getirildi.

Bilginin kendisi pazarlanır hale geldikçe egemenler sadece kâr getiren bilgiye yöneldi. İlaç tekellerinin, bulaşıcı hastalıklar için kâr getirisi olmayan araştırmalardan uzaklaşmaları 10 yıllardır sürüyor.

Bilgi kârdan kurtarılarak bilimi, doğayı, toplumu gözetken bir siyasetle toplumsallaştırılmalı.

Bunu dünya çapında örgütlemeye, başka türlü bir küreselleşme (enternasyonal) yaratmaya odaklı, insanların yönetildiği değil sistemi yönettiği sosyalizmden başkası yapamaz!

Toplumların tüketim ve yaşam tarzlarının yepyeni temeller üzerine yeniden oturtulmasını tasarlamadan; kâr ve servet düzenini dizginlemeyi hedeflemeden, dayanışmacı bir toplumu düşlemeden nihai çıkış umudu yok yani!

İşte bu yüzden sosyalizm!

'Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!'

A. CİHAN SOYLU

Eskiler, "doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar!" diye bir söz aktarırlardı.

Ölçünün köy olduğu zamanlara ait olmalı diye düşünülse de, çıkar farklılıklarının olduğu, toplumların sınıflara ayrıldıkları tüm zamanlara adapte edilebilir türdendir bu yargı.

Egemenin ve ezilenin; sömürülenin ve sömürenin olduğu koşullarda, egemen olan, kendisine karşı söylenmiş olanın doğruluğuna bakmaz, bastırmaya, etkisiz kılmaya çalışır. Söyleyeni kovar!

Şimdi, yukarıdaki vurguyu yapanların en çok da egemen sınıfın sözcü ve temsilcileriyle onların televizyon ekranlarında ve gazete sütunlarında arz-ı endam eden yazar ve yorumcuları olduğuna göre, kovma işi kuvvetle muhtemeldir ki, sonraki zamanlara kalanların dönüp üzerine tartışmalar yapacakları denli çoğul karakter gösterecektir.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak; evet, oldukça doğru bir tespit! Bu durumda, eskinin-yani mevcut olanın ne olduğunun bilinmesi; öyle kalmayacak olanı da açığa kavuşturacaktır.

İnsan hayatıyla ilgili, nesnel olgusal bir gelişme; maddi nesnel bir gerçek; yani Koronavirüs-ve salgını, temelli olacak olanı da çağrıştırır büyük ölçekli değişimlerin beklenmesi gerektiğini düşündürmüş ve gelecek korkusunu da içermek üzere tartışma alanına çekmiştir.

Alanında olduğumuz, bizi ilişkiler bütünlüğüyle çepeçevre saran toplumsal koşulların kapitalist karakterini kimse inkar edemez. İnsan yaşamının uluslararası alanda bir virüs nedeni olarak böylesine

"önemsendiği" ve evrensel ölçekli olarak tartışıldığı başkaca zamanlar olduysa da (veba, sıtma, grip vs.), bugünün kuşakları açısından ancak soyut bilgi olarak ulaşılabilir geçmişte kaldığından, bugünkü somut, vurucu-öldürücü gerçeğin daha öğretici olduğu düşünülebilir.

Rekabete ve kâra; yani sömürüye ve onun kim tarafından daha fazla gerçekleştirileceğini belirleyici "birbirini yeme"ye dayanan bir sistemin, insan yaşamını da kâr'la bağlı olarak değerlendirdiği bir kez daha açığa çıkmış durumda.

Burjuvazi, kapitalizmin en ileri düzeyde geliştiği ülkeler dahil her yerde kâr; daha çok kâr; tekel kârını gözettiği ve üretim araçlarının mülkiyetine sahip egemen sınıf konumuyla bunu garanti ettiği için, toplumsal yaşamın kâr getirici temelde örgütlenmesini çıkarlarına uygun görür.

Beslenme, barınma, sağlık ve eğitim gibi insan türü için zorunlu yaşam gereksinimi olan bütün alanlardaki 'üretim'in kâr esasına bağlanarak örgütlendiğini; şimdi evlerine kapanmaları istenen kalabalıklar - biraz kafa yorarlarsa eğer-daha iyi görebilirler.

İşçinin, emekçinin, kent-kır yoksulunun sağlığını önemseyen bir sistemde, sağlıkta özelleştirme yapılmaz; sağlık ve eğitimin her kademe de parasız ve herkes için ulaşılabilir olmasını sağlamak öncelikli iş olurdu.

Emek gücünün yarattığı kaynaklar savaşa, silaha, özel servet yığına değil toplumsal hizmete; insanların daha iyi ve mutlu yaşamaları için kullanılırdı.

Ama kapitalizm ve burjuvazi açısından öncelik sermayenin nasıl daha fazla büyüyeceğidir. Bir

dönem, sosyalizmin yayılmasından duyulan korkuyla ve emekçilerin mücadelesinin bu düzeye ulaşmasını önlemek üzere sağlıkta ve eğitimde izledikleri "sosyalleşme"yi, ilk fırsatta söküp attılar. Yeni bir salgın karşısında içine düştükleri açmazın saklanamaz hal alması, "kamulaştırma" yönünde laflar etmelerine dahi yol açmışsa, tercihten değildir.

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" söyleminin kapitalist yönetimler açısından ekonomik-sosyal-politik boyutlarıyla bir değişimi ne ölçüde içerdiği belirsiz olsa da, dünya ölçekli bir salgın hastalık nedeniyle uyarılmış olan can ve mal kaygısının giderek arttığı bir ortamda, gelecek korkularıyla da ilişkili olmak üzere, yığınlar da 'dikenli bir dal uzatma'yı zorunlu saymaktadırlar.

İçinde bulunulan durum çünkü sadece can ve mal kaybını kaçınılmazlaştırmıyor. Büyük bir ekonomik bunalımın 'acı sirenleri' çalma-ya başlamıştır.

Trilyonlarca dolar, avroya da sterlin basıp sermaye tekellerine dağıtmak sorunu çözümüyor.

Umutsuzluk ve güvensizliğin sonuçlarından ürüyorlar. Fabrika, işyeri ve kurumlardaki emekçiler, kendi yaşamlarının "aman dikkat edin, hijyene önem verin!" öğütlerinin, kendi nesnel koşullarıyla uyumsuzluğunu görüyorlar.

Sağlık emekçileri, alkışlamayla geçirilecek bir durumun olmadığını; aksine ölüm ve ölüme çalışma koşullarıyla yüz yüze bulunduklarını; hastalıkla mücadele araç, ilaç vb. malzeme dahil koşullardan yoksun olma çaresizliği içindedirler.

Küçük üreticiler bir daha üretmez duruma düştüklerini bilecek denli üretimin ve ticaretin kuralları- nı öğrenmişlerdir.

malari olduğu için yarın bunlar da kapsama alınmazsa vatandaş bunları sorar. Bu nedenle teklifin genel kurulda genişlemesi gerektiğini söyledik" dedi.

HDP Batman Milletvekili Ayşe Acar Başaran da cezaevlerinde 450 ağır hasta olduğuna dikkat çekti.

Ancak Kovid-19 salgını nedeniyle bazı kronik hastalıklar da eklendiğinde cezaevlerindeki risk grubunun büyüdüğünü ifade eden Başaran, iktidarın ise dönemin değil kendi hassasiyetlerine göre hareket ettiğini dile getirdi.

Evlere kapanan ve belki de daha da kapanması gereken -ve bunu böylesi yayılma gücü bulunan hastalıklar karşısında bir önlem olarak algılayabilen insanlar, geçim zorluğuyla giderek artacak şekilde yüz yüze kalacaklardır.

İşsizlik ve yoksulluk artacak, bu da ek hastalıkları olası kılacaktır. İşsiz, aç ve yoksul insan yığınlarının nelere "kadir olduğu" ise, tarihteki örneklerinden bilinmektedir.

Yani, eskisi gibi evet olmayacaktır: işçi ve emekçiler daha fazla yoksullaşacak, hastalık nedenli kayıplar asıl olarak bu kesimler tarafından verilecek, küçük üreticiler kitlesel iflaslara muhkum olacak, yığınsal tepkiler güncel hükümetlerin değişimine yol açabilecek, burjuvazi, uluslararası alanda sürdürdüğü neoliberal saldırı politikalarını eskisi denli kolayca sürdürmekte zorlanacak, sağlıkta ve eğitimde yeni araçların devreye girmesi, yeni yöntemlerin bulunması dahil, kısmi iyileştirme tedbirlerinin alınmasına zorunluluk doğacaktır.

Ancak bunların hepsi bu sistemin kendi sınırları içindeki değişiklikler kapsamındadır. Sömürü ve baskı; sınıf çıkarlarının belirlenmiş haliyle devam edecektir.

Ve Koronavirüse ilaç bulunursa-ki bulunacaktır-, insani kaygılarla bir rahatlama söz konusu olsa bile, işçi sınıfı ve kent-kır emekçileri daha incelikli sömürü yöntemleriyle ve kapitalistlerin bu sürede kaybettiklerini daha hızlı bir verimlilik artışıyla geri kazanma çabalarıyla yüz yüze olmaya devam edeceklerdir.

Oysa sorun bu koşulların son bulunması gerekliliğini görerek bunun için güç biriktirmeyi başarmaktır.

Ayrım değil adalet

AKP-MHP'nin Meclise sunduğu infaz indirimi kanun teklifi, tüm eleştirilere rağmen siyasi suçları kapsam dışı bırakarak Adalet Komisyonundan geçti. CHP, HDP, EMEP ve Sol Parti temsilcileri iktidara düşüncesini açıkladıkları için tutuklu olanların da serbest bırakılması, toplum vicdanında kabul edilmeyecek suçların kapsam dışı bırakılması çağrısı yapıyor.

Bugün Meclis'e gelecek "ayrımcı" infaz düzenlemesine tepkiler sürüyor. Muhalefet, toplum vicdanında kabul edilmeyecek suçların kapsam dışı bırakılması çağrısı yaparken,

düşüncesini açıkladıkları için tutuklu olanların da serbest bırakılmasını istiyor.

CHP Adalet Komisyonu Sözcüsü Zeynel Emre, "Teklifin genel kurulda genişlemesini isteyeceğiz" dedi. Komisyonunda düşünce suçları bakımından itirazlar olduğunda 'Düşünce suçu nedir?' diye sorulduğuna anlatan Emre, "Mahkemeler, tarafından mahkumiyet verilirken 'suç eylemi' konuşmak olan, düşüncesini ifade edenleri, yazı yazan gazetecileri, tweet atan gençleri vs. olarak sıralayabiliriz.

Ancak hakimlerin yanlış uygula-

EMEP: TEKLİF İKTİDARIN SUNDUĞU BİÇİMİYLE GEÇTİ

Emek Partisi MYK Üyesi Levent Tüzel de infaz düzenlemesinin iktidarın teklif ettiği biçimde komisyondan geçtiğini söyledi.

Üçüncü yargı paketi olarak hazırlanan teklifin, toplumdaki beklentilerin salgın nedeniyle daha da acılaştığı bir döneme geldiğini ifade eden Tüzel, cezaevleri kapasitesinin hayli üzerinde bir yoğunlukta ve barınılmaz bulunduğundan hızla bir azaltmaya gidilmesi gerektiğini söyledi.

'Bu köhne düzeni sırtımızda taşımayalım!'

Koronavirüs salgını Türkiye'de hayatı felç eetmeye devam ederken, Emek Partisi 5 Nisan günü detaylı bir açıklama yaparak salgınla ilgili gelişmeleri değerlendirdi ve işçi-emekçi halkın yakın ve uzak vadedeki taleplerine yer verdi. Açıklamayı özetle ilginize sunuyoruz.

"Koronavirüs salgını Çinlilerin yarasa yemesi sonucunda, birden bire ortaya çıkan bir musibet değildir. Bir doğal afet, beklenmedik bir anormallik de değildir. İnsanları öldürecek silah teknolojisini geliştirmek için milyarlarca dolar harcayan, destekleyen, silah tekellerine arka çıkan kapitalist devletler böyle bir salgına halkları hazırlıksız bırakmıştır.

Tüm ülke devletleri salgının yaygınlaşıp gelişmesini engelleyecek hiçbir tedbir almadıkları gibi kapitalist ekonomi ve sömürü mekanizmasını aksatacak düzeye gelinceye kadar kendi halklarının karşısında tehlikeyi küçümseyerek önemsiz gösterdiler.

Dünyada daha önce de nüfus kırımına yol açan salgın hastalıklar yaşanmıştır. Bugün de belirli aralıklarla yeni tipte farklı salgınlar ortaya çıkmaktadır. Yakın zamanlarda virüs mutasyonlarıyla ortaya çıkan Kuş gribi, Domuz Gribi, Sars-Mers gibi salgınlara eklenen Koronavirüs salgınının bir son durak olduğunu söylemek de mümkün değildir.

Ne var ki salgının bu kadar büyük bir nüfusu etkileyip çok sayıda insanın ölümüne neden olmasının sebebi ise tek başına hastalığın kendisi değildir. Asıl sorun işçi sınıfı ve emekçilerin sağlık alanındaki kazanımlarının çoktan tasfiye edilmesi ve sağlığın bir ticari metaya dönüştürülmesidir. Sağlık hizmetleri büyük sermayenin yatırım yaptığı ve en fazla karı elde etmeyi umduğu alanlardan biri haline gelmiştir. Kapitalizm salgın hastalıkların ortaya çıkmasının olduğu kadar tahrip edici sonuçlarının ağırlaşaacağı zemini ve koşulları da geliştirmektedir.

KAPİTALİST SİSTEM VE HÜKÜMETLERİ SALGININ FATURASINI İŞÇİLERE, EMEKÇİLERE KESİYOR

Koronavirüs salgınının ağır kayıplarla seyretmesindeki en büyük etken halk sağlığı sorununun öncelikli görülmediği bir sistemde yaşıyor olmamızdır. Kamu sağlığıyla ilgili, yüzlerce yıllık bilimsel gelişmelerin ve hak müca-

delelerinin sonucunda sistemleştirilmiş olan temel prensiplerin gözetilmemesi; sağlık kurumlarının özelleştirilmesi; tıbbi malzeme ve ilaç üretiminin büyük ölçüde, dene-timsiz bir biçimde, azami kar peşinde koşan endüstriyel şirketlere bırakılması; koruyucu ve önleyici sağlık hizmetlerinin sıfıra yaklaşması; sosyal güvenlik politikalarının tasfiyesi bugünkü tablonun başlıca failidir. Halkların yüzlerce yıllık birikimi ve elde ettiği kazanımlar öylesine çarçur edilmiş, kamusal kaynaklar o derece yağmalanmıştır ki bu süreçle baş etmek neredeyse imkânsız hale gelmiştir. Karlarından vazgeçmeyen kapitalist şirketleri gözetken devletlerin izolasyon ve karantina ile ilgili tutumları da bu tabloya eklenince ortaya çıkan sorun şudur: Çalışmadıkları taktirde aklıktan, çalıştıkları taktirde de salgında ölecek işçiler ve emekçiler için, sistemin sahipleri viral ayıklanmayı reva görmektedir.

Bu virüs, toplumsal sınıflar arasındaki derin uçurumu bir kez daha ortaya çıkardı. Kapitalistler kendi korunaklı alanlarına çekilip izole olurken, onların sahibi oldukları fabrikalarda, şirketlerde, işletmelerde üretim ve hizmet sunumu işçi ve emekçilerin canı, kanı pahasına devam ediyor. Virüs salgınının korunaklı tarafında burjuvalar, korunaksız tarafında ise işçiler-emekçiler yer alıyor.

TEK ADAM YÖNETİMİ HALKI DEĞİL SİSTEMİ KURTARMA PEŞİNDE

AKP iktidarının salgın karşısında izlediği yol halk sağlığını değil de düzenin devamını önceliyor. Bu yol, dünyadaki pek çok ülkenin izlediğinden farklı değildir. Ne var ki küresel salgına karşı ilan edilen 'milli mücadele', bildik iktidar refleksinin rengini ve damgasını taşıdığı için durum bizde daha ağır seyrediyor. Koronavirüs salgını kapsamında açıklanan ekonomik paketle sermaye sahiplerine, büyük şirketlere hazinenin ve bankaların imkanları açılır, bunların yükümlülükleri devlet tarafından üstlenilir-

ken emekçilerden bağış toplayacak kadar insafsız ve izansız bir siyaset izleniyor.

Tek adam tek parti yönetimi başta yandaşlar olmak üzere işbirlikçi, tekeli kapitalistlerin hizmetinde olduğunu bir kez daha açıkça göstermiştir.

İktidar salgınla mücadele konusunda sorumsuzdur, öngörüsüzdür, beceriksizdir, bilim ve akıl dışıdır. 1000 TL'lik yardım dağıttığı yurttaşları önce PTT şubelerinin önüne toplayarak birbirlerini enfekte edecekleri ortamı hazırlayan ancak iki gün sonra bu yardımı eve elden göndermeyi akıl eden iktidar, kervan yolda dizilir zihniyetindedir. Bir planı, bir yöntemi yoktur.

Bir plan ve koordinasyon öneren sendikalar ve meslek odaları bu sürece dahil edilmemiştir.

Tek adam yönetiminin siyasi bas-kıları ve yasakları salgın koşullarında bile her geçen gün artıyorsa, buna karşı çıkmak ve demokratik hakları ve özgürlükleri savunmak meşru ve zorunludur.

Yine mevcut koşullarda üretim ve hizmetler ölümle köşe kapmaca oynayarak sürdürülüyorsa işçinin, emekçinin yaşam hakkı için grev yapması, işi durdurması haklı ve meşrudur.

İçinden geçtiğimiz bu olağanüstü koşulları işçi sınıfı ve emekçilerin dayanışması, örgütlenme ve yarın-larda daha güçlü verilecek olan mücadelelere hazırlanarak aşacağız.

Bunun için Emek Partisi her şartta ve koşulda çalışmalarını kararlılıkla sürdürecektir."

TALEPLER

Açıklamada dile getirilen talep-

lerden bazıları ise şunlar oldu

"Salgınla mücadele ve halk sağlığı için alınacak acil önlemlerin hayata geçirilmesi doğrultusunda başta işçiler olmak üzere tüm halkımıza, emek ve meslek örgütlerine, demokrasi güçlerine çağrımızdır;

- Salgına karşı mücadele kapsamında, her türlü özel sağlık kuruluşları salgına karşı mücadelede gerekli araç ve ilaç üreten ve üretebilen fabrika ve işyerleri dahil bütün sağlık kurumlarının yönetimi ve denetimi, başta TTB, SES, Sağlık İş, Hemşireler Derneği gibi sağlık alanında faaliyet yürüten emek, meslek örgütleri ve sağlık çalışanları temsilcilerine verilmelidir.

- Sağlık kar ve ticaret konusu olmaz. Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesine son verilmeli, halkın nitelikli ve parasız sağlık hizmeti alması güvence altına alınmalıdır.

- Zorunlu üretim alanları haricindeki bütün fabrika ve işyerlerinde üretime ara verilmeli ve bu süre boyunca işçiler ücretli izinli sayılmalı, işten atmalar yasaklanmalıdır.

- Salgın süreci sona erene kadar yoksulluk sınırının altında geliri olan ya da hiç geliri olmayan her hane için doğalgaz, su, elektrik, telefon-internet hizmeti ücretsiz olmalıdır. Bu durumdaki yurttaşların kredi borçları faizsiz olarak ertelenmeli ve asgari bir gelir temin edilmelidir.

- Halkın sözde bağış kampanyalarıyla oyalanmasına son verilmeli, servet vergisi uygulanmalıdır.

Haftalık çalışma süresi 60 saat oldu

Koronavirüsün yayılmasını fırsata çeviren Fransız sermayesi, haftalık çalışma süresinin 60 saate kadar çıkarılmasını kanun hükmünde kararnameyle sağladı. Ayrıca pek çok alanda hak gaspları yapıldı.

YAPRAK ZORLU / PARIS

25 Mart Çarşamba günü, Macron Bakanlar Kurulunu toplamıştı. Çalışma Bakanı Muriel Penicaud, iş kanunlarında esneklik getirme için 25 karar hükmünde kararname açıkladı. Kararnameler, Fransa'daki çalışma yaşamında önemli hak kısıtlamalarına yol açıyor. Alınan kararları ve yapılan kısıtlamaları şu şekilde sıralamak mümkün:

● **Haftada 60 saate kadar çalışma:** Belirli sektörlerde haftalık çalışma süresi 60 saate çıkarıldı. Konuyla ilgili yeni bir kararname daha bekleniliyor. Hedef, kriz döneminde önemli ihtiyaçlar ve acil gereksinim gerektiren sektörlerle yeni işçi alma yerine çalışanların daha fazla çalıştırarak sömürmek.

Şu an ki güncel yasaya göre, bir işçinin yasal çalışma süresi haftada ortalama 44 saate sınırlıydı. Yeni KHK'larla bu senenin sonuna kadar, bu sınır çalışanlar için 48 saate çıkarılabilir. Hatta, bir işçiyi haftalık 60 saate kadar çalışması için zorlamak bile mümkün olacak. Çalışanın bu iş koşullarını reddetme durumunda, işverene işten çıkarma olanağı sunuluyor.

● **Çalışma saatleri günde 12 saate kadar uzatıldı:** Bu, ancak hükümeti "ulus veya ekonomik yaşamın devamlılığı için zorunlu" olarak kabul edilen belirli sektörlerde olacaktır. Örneğin, "ulaşım, lojistik, gıda endüstrisi, tarım, enerji, telekomünikasyon" ve haftaya bu konuda bir kararname ile belirlenecektir.

-Pazar günleri çalışma: Bazı sektörlerde şirketler, faaliyetlerinin gereksinimi halinde, ekiplerini Pazar günleri, 31 Aralık 2020 tarihine kadar çalıştırabilecekler.

● **Ücretli izin dayatılan tarihler:** İşveren, çalışanlarının izin tarihlerini altı günü geçmeyen bir süre için dayatmada bulunabilir veya erteleyebilir. Ancak, çalışanın zaman tasarrufu hesabına (compte épargne temps) tahsis edilen RTT ve dinlenme günleri, toplu sözleşme olmaksızın doğrudan yönetim tarafından belirlenebilir veya değiştirilebilir.

● **İşsizlik ödenekler / Pôle emploi:** Pôle emploi'da Mart ayında işsizlik maaşının son ayını gelen kişilerin, ödenekleri bir ay daha fazladan, devlet tarafından uzatıldı. Ya-

ni, hükümet salgından dolayı işsizlik maaşlarının sonuna gelmiş kişilere bir ay daha

ARE VE ASS YARDIM YAPACAK

● **İşveren ücretli tatiller dayatabilir:** Şu an ki mecburi kapanmayan sektörlerle ve branşlara bağlı olduğu için işçilerin gelişmeleri takip etmesi gerekiyor ki, maaşlarında %16 kayıp yaşamamasınlar.

● **Kısmi işsizlik kullanımı (activité ou chômage partiel):** İşveren, işçinin saat başına brüt maaşının % 70'ine karşılık gelen çalışma tazminatını, yani saatlik net maaşın yaklaşık % 84'ünü ödemedir. Çalışmadığı günlerin ödemesi ise net maaşının yüzde 84'ü ola-

caktır. Asgari ücretle çalışan işçinin eline geçen maaşta hiçbir düşüş olmuyor. Bu en az asgari saat ücretine (8.03 € net) eşit olacak ve asgari ücretin %70'i ile sınırlandırılacaktır. Ödemeler ise, devlet adına hareket eden Hizmet ve Ödeme Ajansı (ASP) tarafından yapılacaktır. Şirket tarafından 30 gün içinde bu portaldaki » DIRECCTE » sitesinde herhangi talep yapılmalıdır.

● **CAF'ın ödediği yardım miktarlarına %0,3 zam:** Ayrıca, RSA'ya da 0,9'luk bir zam geldi. Yaşanan sağlık krizden dolayı, 1 Nisan'da gerçekleşmesi beklenen işsizlik maaşı reformu, 1 Eylül'e ertelendi. Sendika, çalışma koşullarının, iş güvenliğinin ve ücretler için belirleyici bir rol oynamakta.

Britanya'nın müdahalesi yetersiz

ANTHONY COSTELLO / GUARDIAN

Birleşik Krallık'ın Kovid-19 stratejisi üzerine, artık kaçınılmaz hale gelen kamu soruşturması açıldığında suç birkaç günah keçisine mi yükleyecek? Aslında, Britanya'nın müdahalede hantallığı daha sistemik bir sorunun göstergesi. Virüs Vuhan'da ortaya 3 ay önce çıkmış olmasına rağmen İngiltere ve Galler hâlâ gerekli test ve takip kapasitesine sahip değil. Kritik ön cephe çalışanları hâlâ güvenlik malzemeleri olmaksızın çalışıyorlar. PHE (İngiltere Sağlık Üst Kurulu) hâlâ test sayısını Avrupalı komşularıyla aynı oranda artıramıyor.

Diğer ülkeler salgını durdurmak için çabuk hareket ederken, Britanya, büyük tartışma yaratan sürü bağışıklığı stratejisinden izolasyona geçişte tereddütlü ve geç kalmış görünüyor. Tarih Britanya'nın müdahalesine iyi gözle bakmayacak. Sağlık sistemimiz salgınla nasıl mücadele ediyor? Beş başlıkta inceleyebiliriz.

İlkin: Sorumlu kim? Koronavirüs stratejisinin belirlenmesinde birçok aktör rol aldı: Başbakanlık ve danış-

manlar, COBRA (Bakanlar Kurulu ve üst düzey yetkililerin katıldığı acil durum koordinasyon kurulu), Sağlık ve Sosyal Bakım Bakanlığı, NHS İngiltere, PHE ve İskoç, Galler ve Kuzey İrlanda'daki benzerleri; Ulusal Sağlık Araştırma Enstitüsü, Kamu Sağlığı İdaresi Başkanı Chris Witty, Kamu Bilim Danışmanı Sir Patrick Vallance ve Acil Durumlar Bilimsel Danışma Kurulu (SAGE). Koordinasyon kaotik görünüyor.

İkinci sorun tarihsel. Birleşik Krallık'ın gelişigüzel reaksiyonu sadece kaotik bir planlamanın sonucudur değil. Altyapısı yıllar önce kurulmuştu. Son on yılda kamu sağlığı kaynakları parçalanıp azaltıldı. Bugün bu parçalamanın sonuçları açıkça ortada.

Kovid-19 testlerinin artırılması, yerel yayılma kontrolü ve birincil bakım ünitelerinin entegre olduğu bir toplumsal denetleme sistemi gerektiriyor. PHE bizlere "Bir vaka tespit edildiğinde, kamu sağlık kurumlarımız, yayılmanın engellenmesi amacıyla, etkinliği ispatlanmış yöntemler kullanarak yakın kontakta olanları hızlı takip, denetleme

ve izolasyona tabi tutacaktır" sözünü 3 Mart Kovid-19 mücadele planında vermişti. Bu geniş ölçüde yapılmadı.

PHE, 12 Mart'ta toplum içerisinde testleri durdurdu, hastalar ve sağlık görevlilerine yoğunlaştı.

Üçüncü sorun politik. Bu salgın, piyasa mekanizması ve kamu-özel iş birliği vurgusunu sınamadı ve yetersizliğini gözler önüne serdi. Ülke-mizde var olan dış kaynak kullanımlı ve iç pazarlara dayalı sistem ulusal salgın koşullarında işlemiyor.

Kovid-19 organizasyonunda üst düzey rol alan bir doktorun söylediği gibi, Birleşik Krallık'ın tümünde görülen kaotik reaksiyon "koordineli ve odaklı bir kamu sektörünün tümünden yıkımını yansıtır."

Dördüncü sorun devlete danışmanlık yapan kadro. Vallance, viroloji, matematiksel modelleme ve davranış bilimi alanlarından uzmanlarla SAGE'in Britanya'da bilimin en iyilerini barındırdığını beyan etti. Fakat ulusal bir krizle müdahale açısından SAGE çok dar bir ekipti. Masada toplum sağlığı, lojistik, iletişim, sosyal ve vatandaşlık bilimleri-

rine, toplumu harekete geçirme uzmanlığına da ihtiyaç vardı. Bir salgın sürecinde kamu sağlığı uzmanlığını çok önemlidir.

Belki hükümetin bu yanlışlarını düzeltmesi için çok geç. Pandemiler hızlıdır; bir virüsün önüne geçmezseniz çabuk yayılır. Hükümet inatla, sadece sosyal mesafeyi kullanarak "eğriyi yassılaştırma" yoluyla geciktirme stratejisine sadık kaldı; önünde her biri daha düşük ölüm oranları gösteren Güney Kore, Singapur, Hong Kong, Çin, Tayvan ve Almanya'da testler yöntemiyle salgını bastırma yönteminin başarısının örnekleri olmasına rağmen.

Var olan izolasyon dönemi sona erdiğinde, yeni salgınları belirleyecek ve şahısları izolasyona sevk edecek bir test ve takip mekanizması olmaksızın, büyük zararlara yol açacak ulusal izolasyon dönemleriyle tekrar tekrar karşı karşıya kalacağız.

Kendine saygı duyan herhangi bir COBRA, SAGE veya pandemi kriz ekibi, çok sayıda testin önemini başlangıçtan kavramalı ve bu duruma gelinmesine izin vermemeliydi. (Çeviren: Haldun Sonkaynar)

Kronavirüs en çok kayıt dışı işçileri vurdu

LAUREN HOLTMEIER / MONA ALAMI /
AL ARABİYA

Arap dünyasında, yardım alma olasılığı düşük kayıt dışı çalışanlar koronavirüs tarafından en sert darbe-yi aldı. Karantina sürecinin en sert şekilde etkilediği kesim kayıt dışı ekonomi çalışanı yoksullar oldu. Uzmanlar, aynı zamanda hükümetten yardım veya sağlık hizmeti alma olasılığı en düşük olan ve evde kalma çağrılarını da en az dikkate alan kesimin yine bu yoksul kesim olduğunu ifade ediyor.

GÜVENCELERİ OLMAYAN İŞÇİ NÜFUSU

Ortadoğu'da; Lübnan, Mısır, Ürdün, Fas, Tunus ve Libya gibi orta gelirli Arap ülkelerinde, günlük ücrete tabii olan ve işsiz kalmaları durumunda pek bir güvenceleri olmayan büyük sayıda kayıt dışı işçi nüfusu var. Petrol zenginliği ile üst-orta gelirli bir ülke olarak kabul edilen Irak, büyük bir kayıt dışı işçi nüfusuna sahip olduğu için bölgesel komşularıyla benzer sorunlarla karşı karşıya.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), Arap Devletleri Bölge Ofisi, Üst Düzey Sosyal Koruma Uzmanı Luca Pellerano, Al Arabiya'ya, "Bunlar koronavirüs nedeniyle artık belirgin hale gelen eski problemler" dedi.

ILO verilerine göre, Lübnan'da işçilerin yüzde 55'i bu kategoriye giriyor ve hastalık izni veya tatil günü ödentisi almıyor. Ürdün'deki durum da Lübnan'a benzer. Her iki ülke de bünyesinde kayıt dışı sektörde kıt kanaat geçinmeye çalışan pek çok Suriyeli mülteci barındırıyor. PricewaterhouseCoopers (PwC) verilerine göre, kayıt dışı sek-

tör Mısır'da ülkenin gayrisafi yurt içi hasılasının yüzde 40'ını oluşturmakta. Uluslararası Para Fonu IMF'ye göre, 2014 yılında Fas'ta 35 milyonluk nüfus içerisinde kayıt dışı sektörde çalışan yaklaşık 2.7 milyon insan bulunmaktaydı.

PETROL GELİRLERİNİN AZALMASI

Irak'ın sistematik zayıflıkları ülkeyi Kovid-19 ile mücadelede ekonomik anlamda elverişsiz bir konuma getiriyor. Irak'taki Bölgesel ve Uluslararası Çalışmalar Enstitüsü Akademisyeni Ahmed Tabahitali, Irak'ın petrol servetinin olduğunu, ancak devlet için çalışan 4 milyon ve devletten emekli maaşı alan 3 milyon insanın bulunduğu dikkat çekiyor. Büyük ölçüde petrol gelirlerine bağlı olan hükümetin, bütçesinin petrol fiyatlarına bağlı olarak 33-52 milyar dolar kadar azalacağını belirten Tabahitali, 2019 bütçesinin 89 milyar dolar olduğunu ve bunun 63 milyar dolarının maaş, emekli maaşı ve sosyal güvenlik için tahsis edildiğini açıkladı. Tabahitali, "Ayrıca, güney bölgeleri durma noktasına gelen dini turizme dayanıyor" diye ekledi.

SAĞLIK HİZMETİNE VE TESTLERE ERIŞİM ZOR

Yukarıda bahsi geçen devletlerin hiçbirinin belirli bir sağlık sistemi yok ve birçok insan da resmi sistemdeki statüleri nedeniyle var olan sistemlere erişemiyor. Pellerano, "Sağlık hizmetlerine ve testlere erişim özellikle de kayıt dışı ekonomi çalışanları için zor" dedi. Pellerano, bu işçilerin birçoğunun günlerini sokaklarda taksi sürerek, yiyecek veya tüketim malları satarak

harcadığı bir yerde, sağlık hizmetinin halk sağlığı meselesi haline geldiğini belirtti.

YOKSUL KESİM İÇİN DESTEK PAKETİ

ABD geçtiğimiz günlerde Amerikan halkına ve işletmelerine yardımcı olmak için 2 trilyon dolarlık bir teşvik paketi açıkladı. Lübnan, ailelere 150-200 dolar vereceğini açıkladı, ancak bu miktar ülkenin asgari ücreti olan 450 doların oldukça altında. Pellerano, zayıf kurumları olan orta gelirli ülkeler için farklı yaklaşımlara ihtiyaç duyulduğunu söyledi.

Pellerano, "Lübnan ve Ürdün gibi ülkelerde bu daha zor bir yaklaşım" dedi: "Özellikle savunmasız olan birey ve işletmeler tanımlanmalı ve hedeflenmelidir. Hane halkının geliri desteklenmeli, aynı zamanda işletmeler ekonomik karantina önlemleri kaldırıldığında hızlıca sektöre dönebilmeleri için desteklenmelidir."

Küresel Sağlık Enstitüsünden Dr. Shadi Saleh'e göre, salgını yavaşlatmak için alınan koruma önlemleri, yoksul ve dezavantajlı kesimi hedef alan bir ekonomik destek paketini de içermeli. Saleh, yalnızca Lübnan için, aşırı yoksulluk içinde yaşayan en az 300 bin kişiyi hedefleyerek hükümetin aylık 135 milyon dolar enjekte etmesi gerektiğine inanıyor.

EKONOMİK KRİZ VE BİRİKEN DIŞ BORÇ

Ancak bu devletlerdeki pek çok insan gibi, buralardaki hükümetlerin de başvurabileceği çok az şey var. Örneğin, şu anda ekonomik bir krizin ortasında olan Lübnan, kısa süre önce ülke borcunu ödeyemedi ve

şu an dünyadaki en yüksek borç/gayrisafi yurt içi hasıla oranına sahip.

Geçmişte, bu devletler varlıklı Körfez komşularına güveniyordu, ancak bu finansman bu sefer mevcut olmayabilir. Ürdün ve Mısır son yıllarda Körfez ülkelerinden daha az yardım aldı. Lübnan da, Hizbullah'ın hükümet üzerindeki kontrolü ve İran'ın etkisi nedeniyle daha az yatırım aldı.

Körfez ülkeleri, koronavirüs krizi sürerken kendi ekonomilerini kurtarmaya odaklanmak zorunda kalacaklar.

ALİŞİLMADIK YANITLAR

Kendi hallerine bırakılan ülkeler, yalnızca en alttakilere değil koronavirüsten etkilenen herkese yardım etmek için hızlı bir şekilde çözüm üretmelidir.

Uluslararası Çalışma Örgütünden Pellerano'ya göre, "Tanık olduğumuz eşi görülmemiş sağlık ve ekonomi krizlerinin alışılmışın dışında politik yanıtlara ihtiyacı olduğu açıktır. Dünya çapında, ülkeler çocuk bakım yardımlarını, yaşlılara ve engellilere yönelik yardımlarını artırmaktadır, ancak verilen desteklerin çoğu, mevcut resmi sistemdekiyle yöneliktir"

(Çeviren: İdil Çağla Ertaş)

Dünyanın fakirleri unutulmamalı

GULF NEWS / BAŞYAZI

Koronavirüsün korkunç etkisini önlemek için fakir uluslara uluslararası yardım gerekir. Bulaşmayı kontrol altına almak için acil önlemler alınmazsa koronavirüsten kırk milyon kişi ölebilir. Londra İmparatorluk Koleji tarafından öngörülen felaket, hayat kaybının önlenmesi gerekiyor, dünya yoksullara ve evsizlere yardım etmelidir.

Tecritler, karantinalar, e-egitim ve evden çalışma, Kovid-19 virüsünün yarattığı bozulma ile mücadelede kullanılan önlemler arasındadır. İnsanlar, düzenli işleri, yiyecek için yeterli paraları ve uygun fiyatlı sağlık hizmetlerine erişimi varsa, evlerinin konforunda virüsü kazasız belâsız atlatabilirler. Bu, dünyanın dört bir yanındaki mülteci kampla-

rındaki ve gecekondulardaki insanlar için bir lüks.

Yoksulların evi ve güvenlik ağı yok. Virüse karşı tamamen korumasız durumdalar. Bu nedenle, araştırmaların alt tabakadaki insanların hastalığı kapma ve ondan ölme olasılığının daha yüksek olduğunu göstermesi şaşırtıcı değildir. Bu insanlar sıkışık ortamlarda yaşıyor, bu ortamı birçok başka insanlarla paylaşıyor ve bu da onların virüs kapma risklerini artırıyor.

YOKSULLARIN TAHMİNİ

Hindistan'da göçmen işçilerle ilgili yapılan öngörü çarpıcı bir örnek sunuyor. Başbakan Narendra Modi 21 günlük bir ulusal tecrit emri verdiğinde (Sahalarda, fabrikalarda, restorantlarda ve hatta sokaklarda çalış-

şan) işçiler işlerini kaybetti ve köylerine dönmeye karar verdi. Sosyal uzaklaşma sırasında yüz binlerce kişi otobüs duraklarına akın etti. Birçoğu binlerce kilometre uzaklıktaki evine yürümeyi tercih etti. Bazıları temel sağlık altyapısı olmayan köylere virüs taşıyacak. Alelacele alınan kararlar ironik görünüyor: Fakirlerin düşünülmemesi, yardım edilmesi amaçlanan insanlara pekâlâ zarar verebilir. Mali teşvik paketleri bile yoksulları görmezden geldi.

ZENGİN-FAKİR BÖLÜNME

Hindistan senaryosu, virüsün getirdiği zorluğa yanıt verme konusunda dünyadaki zengin-fakir bölünmesinin işaretidir. Zayıf sağlık sistemlerine sahip fakir ülkeler virüsle

mücadele etmekte zorlanırken, varlıklı ülkeler işletmeleri kurtarmak için trilyonlarca dolarlık teşvik paketleri açıyor. Sosyal ve ekonomik eşitsizlik asla bu kadar keskin olmamıştı ve salgın bu uçuruma ışık tutuyor.

Bu, çağımızın en büyük sağlık krizidir. Bu, uluslararası müdahale ve düşük gelirli topluluklara yardım etme planı gerektiren bir kriz. Uluslararası kurumlar yoksul ülkelerin borçlarını silmenin yollarını aramalı ve varlıklı uluslar muhtaç ülkelere yardım ve sağlık tesisleri sağlamalıdır. Düşük gelirli gruplara ücretsiz test ve ücretsiz tedavi sağlanmalıdır. Bu virüs milyonları tehdit ediyor. Aramızda daha az şanslı olanlar bu saldırının en ağır kısmını yaşayacak.

Psikolog Aslı Özdemir yazdı

Evde kalmak...

Hep beraber zor bir dönemden geçiyoruz. Gözle görülemeyecek kadar küçük bir virüs tüm dünya insanlarını korkutmayı ve alışlagelmiş düzeni bozmayı başardı. Biz insanlar bu yeni ve belirsiz durum karşısında büyük bir kaygı ve stres yaşarken hızla bilgi toplamaya çalışıyoruz. Bu küçük ama ölümcül virüs karşısında dikkat etmemiz gereken iki şey var; el temizliği ve „sosyal mesafe“ (fiziksel mesafe terimini kullanmayı tercih etmeme rağmen). El temizliği konusunda hiç sorun yaşamadık, tüm sabun stoklarını bitirdik ama „sosyal mesafe“ o kadar kolay olmadı bizim için. En önemli özelliğimizin (sosyal olmak) tersine bir şekilde davranmamız istenmişti bizden çünkü. Bu konuda zorlanılınca, daha sert önlemler alınmaya, „Evde Kal“ kampanyaları düzenlenmeye başlandı. El temizliğini hepimiz harfiyen ve çok güzel uyguladık da evde kalmak konusunda zorlandık biraz... Peki evde kalmak fikri bizi neden bu kadar zorladı? Neden evde çocuklarımız ile neler yapacağımız konusunda uzmanların tavsiyelerine ihtiyaç duyduk? Yada neden „Korona günlerinde eşlerle ilişkiler“ gibi konu-

larda webinarlar (Web seminerleri) düzenlenir oldu? Biz neden durumun kendisini konuşmayı bıraktık da panik halinde evde, en yakınlarımızla nasıl vakit geçireceğimizi konuşur olduk; sanki daha önce onlarla hiç vakit geçirmemiştik gibi.

Çok değil bundan 3 hafta önceki herhangi bir sabahı düşünelim: Evdeki (orta sınıf çekirdek bir aile) herkes erkenden kalkmış, birbirine günaydın bile diyemeden, telaşla, kahvaltımızı bile edemeden (ayaküstü birşeyler atıştırarak) okula ve işyerlerimize gitmek için evden ayrılmıştık. Biz ebeveynler günümüzün bir büyük bir bölümünü para kazanmak için „gönülsüz“ yada „isteksiz“ yaptığımız işlerde geçirmiş, çocuklarımız da aynı saatleri anaokulunda yada okulda „öğrenme“ olduğu iddia edilen bir eylem ile geçirip yine telaş ile eve dönüş yoluna düşmüş (hatta çoğu zaman okul ve ev arasına bir de başka bir etkinlik ya da kurs sıkıştırmayı da başararak), evimize gelip, telaşla akşam yemeği hazırlayıp, hızlı bir şekilde yemek yiyip, çocukları erkenden yatırmaya çalışıp (ertesi sabah aynı performansı gösterebilsinler diye) „Günün nasıl-

dı?“ sorusunu sormamız gerektiği için yarım ağız sorup, yarım ağız cevaplamış bunu da sohbetten saymıştık... Günün sonunda herkes yorgun olduğu için köşesine çekilmiş, elimizde telefon yada televizyon karşısında günü tamamlamıştık... Basit bir matematik hesabı bile kendimize, birbirimize ve çocuklarımıza ne kadar az zaman ayırdığımızı gösterirken, biz bu durumla hiç yüzleşmek istememiştik aslında. Virüs nedeniyle evde kalma zorunluluğu olmasa bir sonraki gün, daha bir sonraki gün ve bugün de böyle olacaktı şimdiye kadar olan tüm günler gibi... Fakat artık telaş etmemizi gerektirecek birşey yok; ister istemez yavaşladı zaman, koşuşturmaca azaldı, günün nasıldı sorusunun yerini günümüzü nasıl geçireceğiz sorusu aldı. Sabah telaşla herkesin bir yerlere dağıldığı aile bireyleri artık evde çünkü gidilebilecek daha güvenli bir yer yok. Bu bir fırsat değil mi sizce? Evde kalmamız tüm bu süreçte başımıza gelen en iyi şey belki de. Sistemin yarattığı zamansızlık nedeniyle görevlerimizi başka insan ve kurumlara devretmiş ve çocuklarıyla gerçekten birlikte zaman geçirmenin tadını bilmeyen bizler için bir fırsat belki de... Alışık olmadığımız birşey olduğu için önce biraz zorlanacağız belki ama bir kere tadını alabilirsek yeni aile düzeninin (yavaş, sakin ve huzurlu) bir daha izin vermeyeceğiz tüketim kültürünün bize dayattığı gibi hızlı, telaşlı ve gergin yaşamaya.

Eğer evde kalmayı bir mola, çarkın teklemesi yada uzun bir ara gibi görebilsek şimdiye kadar ailece neler kaçırdığımızı, birbirimizle ne kadar az şey paylaşabildiğimizi, yapmamız ve yetiştirmemiz gerekenlere verdiğimiz öncelikten dolayı birbirimizi ne kadar ihmal ettiğimizi fark edebiliriz.

Eminim bugün daha az „Hadi“, „Çabuk“ kelimesi çıktı ağızından, belki de uzun zamandır ilk defa bugün günlerden ne sorusunu kaygı-

lanmadan, yetiştirilmesi gerekenleri düşünmeden sordunuz, bugün belki de ilk defa geçiştirmeden nasılsa çok zaman var diye doya doya sohbet ettiniz ailece, günün nasıldı değil „bugün ne yapsak beraber?“ sorusunu sordunuz, hatta bu soruyu sormanıza bile gerek kalmadan baktınız ki gün kendiliğinden birlikte uzun zamandır yapmadığınız şeyleri yaparak geçiyor; albümlere bakmışsınız, uzun zamandır oynamadığınız bir kutu oyununu oynamışsınız yada kahkahalar eşliğinde sessiz film oynamışsınız, acıkınca mutfakta beraber birşeyler hazırlamışsınız; hem de öyle sırf karın doyurmak için değil özenle hazırladığınız lezzetleri beraber ve acele etmeden tadmak için, yemekten sonra küçük aile korosu sahne almış bile; sazlar, şarkılar, türküler... Kimsenin telefonunu eline almak gelmemiş aklına, hele televizyonu açmayı kimse istememiş... belki daha sonra güzel bir film izlersiniz birlikte...

Herşey yavaşlayınca ve yapılması gerekenler azalınca daha önce hiç deneyimlemediğimiz birşeyi deneyimliyoruz aslında ... Tüm olan bitene rağmen içimizde uzun zamandır yaşamadığımız bir sakinlik, dinginlik, huzur ve keyif... Üstelik bu duyguları yaşayan bir tek biz değiliz; çocuklarımızda gözlerinde korku ya da okullar tatil olduğu için bir sevinç değil evde hiç bölünmeden sizlerle birlikte ve güvende oldukları için huzur ve mutluluk var...

Ve inanıyorum ki bunun tadını bir kez alan bizler, bundan önceki koşuşturmacalı, telaşlı, gergin ve kopuk aile ortamına geri dönmek istemeyeceğiz, dönmeyeceğiz de... Tüm bu yaşanan olumsuz ve zor durumu aile yaşamımız için bir fırsata dönüştürmek bizim elimizde. Belki de büyük ve köklü değişim evde kalmak ile başladı bile...

Bu arada siz bugün neler yapmayı düşünüyorsunuz ailece?

Korona krizi ev temizliğinde çalışan kadınları nasıl etkiliyor?

Korona krizinin kaybedenlerinden biri de evlere temizliğe giden kadınlar. Bu işleri yapan kadınların ezici çoğunluğu kayıt dışı çalışıyor. Birçok ev sahibi, temizlikçi kadınların en az nisan ayı sonuna kadar işe gelmemelerini istedi.

Haftada iki-üç kez, üç saatliğine temizlik yapan kadınların aylık kayıpları 250-300 euro arasında değişiyor. Kayıtdışı çalıştıkları için ücretlerinin bir kısmının ödenmesi veya yardım almaları söz konusu değil.

Temizlikçi kadın çalıştırılan evler ya yaşlıların evleri ya da büro işlerinde çalışan kadın ve erkeklere ait. Yaşlılar risk grubuna girdiği için onların evinde çalışmaya devam edilmesi imkansız, çoğunluğu ev ofisi yapan kadın ve erkekler ise aslında temizlikçi kadının gelmesini istiyor ama enfeksiyon yasasındaki düzenlemeler nedeniyle bunu yapamıyor.

Bavyera Devlet Bakanlığı'nın sayfasındaki açıklama her eyalet için geçerli: Korona döneminde çalışmanın serbest olmasına rağmen aileye ait olmayanların yabancı bir eve girmesinin yasak olduğunu, ev içindeki zorunlu olmayan işlerin ertelenmesini, ertelenemiyorsa temizliğin ya evin boş olduğu bir zamanda yapılmasını ya da çalışan kişiyle ev sakinleri arasında en az 1,5 metrelik mesafe olacak şekilde maske ile çalışılmasını öngörüyor. Kısacası cevap muğlak. Karar ev sahibine bırakılmış. Ancak kayıt dışı çalışan kadınlar açısından (temizlik yaptığı gizlense bile) yabancı bir eve girildiği için para cezasına çarptırılma riski var. Tabi ki eve yabancı birini almaktan ev sahipleri de aynı cezaya çarptırılabilir.

Özel evlerde temizlik yapan kadınların korona dönemindeki durumları şöyle: Bir temizlikçi kadın sözde serbest meslek sahibi yani kendinin patronu olarak

çalışıyorsa yetkili kurumlara korona nedeniyle işsiz olduğu için yardım başvurusunda bulunabilir.

Bir temizlikçi kadın taşeron bir firma aracılığıyla çalışıyorsa kısa çalışma kapsamına alınabilir ve devletten kısa çalışma düzenlemesine göre yardım alır.

Bir temizlikçi kadın ev sahibiyse yaptığı sözleşmeye bağlı olarak mini iş bazında çalışıyorsa herhangi bir yardım alamaz. Çoğu temizlikçi kadın kayıtdışı çalıştığından herhangi bir yardım alma hakkı yoktur. Ev sahibi de para ödemek zorunda değildir.

Kayıt dışı çalışma Almanya'da yasak olmasına rağmen, kadın örgütleri temizlikçilerinden memnun olup kriz sonrası onları çalıştırmaya devam etmek isteyen kişi ve ailelere aylık kazancının bir bölümünün ödenmesi çağrısında bulunuyorlar. Mini iş sözleşmesiyle çalışan temizlikçiler için de aynı tavsiyede bulunuyorlar. (YH)

Koronavirüs tek tek insanları, kentleri ve koca koca ülkeleri olağandışı bir noktaya savurdu, hayatımızın seyrini değiştirdi. Ve şimdi hepimiz bir yandan kaygı bir yandan umutla, korona krizinin sona ermesini, 'normalleşmeyi' bekliyoruz. Peki ama nedir 'normal' olan? Koronadan önceye dönerek mi normalleşecek hayatlarımız? Yoksa hayatımızın düzene girmesinin yolu, korona öncesi dönemi ciddi bir sorgulamadan geçirmeyi mi gerektiriyor?

Koronadan önce, koronadan sonra...

TONGUÇ KARAHAHAN

Bütün dünyanın koronavirüs şoku- nu yaşamaya devam ettiği bu günler- de, hepimiz doğal olarak, altüst olan hayatlarımızın ne zaman 'normalleş- ceğini', bu beladan ne zaman nasıl kur- tulacağımızı düşünüyor, bir yandan da 'peki koronadan sonra bizi neler bekliyor' sorusuna yanıt bulmaya çalış- ıyoruz.

Şurası açık ki, normalleşebilmek öncelikle, sokağa çıkamadığımız, tanı- dıklarımızla buluşup onlara dokuna- madığımız, okula, işe veya bir cafeye, konsere, sinemaya vb. gidemediğimiz bu karantina günlerinin sona ermesiyle mümkün olacak. Peki ama hayatımı- zın koronadan önceki seyrine dönmesi 'normalleşmek' ve huzurlu bir hayat sürebilmek için yeterli mi?

Bu virüs salgını öyle ya da böyle bir şekilde atlatacağız ve sözünü ettiğimi- z mahrumiyetlerin sona ermesi anlamında tek tek insanlar olarak hayatlarımız eski olağan akışına döne- cek. Ama toplumsal açıdan asıl mese- le, 'döneceğimiz' yerin, bizi bu noktaya getiren ekonomik-siyasi sistem olduğu gerçeğidir.

Yani tek tek insanlar olarak yaşaya- cağımız bu normalleşme, içinde yaşa- dığımız ekonomik-siyasi sistemin çelişkilerini, açmazlarını ve toplumda yarattığı tahribatları gidermeyecek, gündemimizden çıkartmayacak ve 'normalleştirmeye' yetmeyecektir!

Çünkü toplum olarak bizi bugün yaşadığımız şoka, mahrumiyetlere ve acizliğe sürükleyen asıl neden, içinde bulunduğumuz toplumsal düzenin yani kapitalizmin, insani ve toplumsal yaşamı tahrip eden karakterinde yat- maktadır.

Çünkü eğer sorgulamaz ve değiştirmezsek, döneceğimiz 'normal hayat' eşitsizlik, kar hırsı, rekabet, adaletsizlik ve zorbalığa dayanan bir düzenin parçasıdır.

Çünkü içinde yaşadığımız bu toplumsal düzenin normalliği, işçilerin sömürülmesi, gençlerin gelecek korkusu yaşaması, kadınların eşitsizlik ve şiddet kurbanı olması, savaşlarda insanların ölmesi, doğanın tahrip edilmesi, zenginle yoksul ayrımının büyümesi, halkın değil bir avuç büyük sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarını gözetken hükümetlerin ve yasaların işbaşında olmasıdır... Toplumu, dünyayı ve tek

tek insanları böyle bir yaşama mah- kum eden bu sistemin 'normal' olduğu söylenebilir mi?

KORONA SONRASI SENARYOLAR

Ne olup bittiğini ve bu işin sonunun nereye varacağını kaygıyla izlediğimiz bugünlerde medya ve siyaset dünya- sında sıkça duyduğumuz cümlelerden biri de 'koronadan sonra artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak' sözü oldu.

Gazetecilerden siyasetçilere, yazar- lardan sokaktaki vatandaşa kadar her- kes 'korona sonrası neler olabilir', 'neler olmalıdır' sorularına cevaben senaryolar üretiyor.

Bu senaryoları kabaca iyimserler ve karamsarlar olarak iki grupta toplaya- biliriz. İyimser senaryolarda şu öne çıkıyor: "Bir musibet bin nasihatten iyidir. Korona salgını, sağlık sistemi başta olmak üzere ihmal edilen konu- ları, sorunları topluma hatırlattı. Kapitalistlerin bireysel kar hırsında bu kadar aşırıya kaçması sosyal devleti ve toplumsal tedbirleri geriye itmişti, şimdi bu konuda adımlar atılması gerektiği anlaşıldı. Dünya ülkeleri ekonomik ve siyasi bakımdan aşırı bir rekabet ve çekişme yaşıyordu; oysa korona gibi, dünyanın ortak sorunları olduğu görüldü ve bu da küresel işbir- liğini arttıracak."

Karamsar senaryolarda ise şunlar yer alıyor: "Dünya daha da kötüye gidecek. Totaliter yönetimler ve onla- rın antidemokratik uygulamaları arta- cak. Milliyetçi ulus devlet modeli ağır- lık kazanacak ve onlar arasındaki rekabet dünyayı kaosa sürükleyecek."

Son yılların popüler tarihçi-filozof yazarı Yuval Noah Harari de bu senar- yoları özetlediği korona makalesinde, "İleri teknolojiyi ekonomi ve sağlık ala- nında insanları iyileştirmek için kulla- nıp kullanmamanın ve ülkeler arasın- da da, uyumsuzluğun mu yoksa küresel dayanışmanın mu tercih edileceğinin insanlığın geleceği açısından belirleyi- ci olacağına dikkat çekiyor.

MESELE GELECEĞİ TAHMİN ETMEK DEĞİL, BUGÜNÜ DEĞİŞTİRMEK!

Korona krizinin ardından bizi nele- rin beklediği sorusunun yanıtı, iyim- ser ya da karamsar bir tahmin yapma- yı, uçuk ya da sağduyulu senaryolar üretmeyi değil, bu noktaya nasıl geldi- ğimizi anlamada ve bugünü değiştire-

bilmede yattıyor.

Virüs salgınından sonra etkileri bazı ülkelerde değişiklik gösterse de bütün dünyayı ciddi bir ekonomik krizin beklediğini; büyük sermaye çevreleri- nin ve emperyalist devletlerin bu öldü- rücü rekabette üstte kalmak için daha da keskin bir yarış ve saldırganlık içine gireceğini söyleyebiliriz.

Nitekim hemen hemen bütün ülke- lerde siyasi yönetimlerin virüs salgını- nın olanca hışmıyla sürdüğü bugün- lerde bile temel dikkatini ekonomik yardım paketlerine ve krizi en az hasarla atlama tedbirlerine yönelttiği- ni görmekteyiz. Açıklanan paketler bile hala halk sağlığını değil, sermaye- yi korumayı esas alan bir sistemde olduğumuz gerçeğine işaret ediyor.

Zaten var olan ekonomik sorunların misliyle artacak oluşunun faturasının işçi ve emekçilere havale edilmek istendiği bu koşullarda, virüs belası geçse dahi, başta işçi ve emekçiler olmak üzere halkı, ekonomik ve siyasi hayatta zorlu günlerin beklediği de açık.

Diğer taraftan koronayla birlikte zayıflığı hemen herkesçe görülen sağ- lık sistemini takviye etme konusunda her ülkenin az ya da çok adımlar atabi- leceği; az ya da çok 'sosyal devleti' çağı- rıştıracak uygulamalara başvurabileceği öngörülebilir.

Çünkü halk arasında artan-artacak olan tepki, hoşnutsuzluk ve beklentiler, hem sermaye çevreleri hem de onlar adına iş başında olan siyasi yönetimler açısından gözetilmesi gere- ken ve aksi halde işlerini zorlaştıracak bir konudur.

Ancak özellikle Harari ve benzer düşüncedekilerin temel yanılgısı, gele- cekte bizi neyin beklediğini siyasi ikti- darların ve bugün dünyayı yönetenle- rin tercihlerine indirgemiş olmasıdır. Bütün derdi daha fazla kar, verimlilik ve rakiplerini alt edebilmek olan ser- maye çevrelerinden, teknolojiyi, "insanları ve onların çalışma koşulları- nı iyileştirmek için kullanmalarını" beklemek; birbirlerini alt etmek için her fırsatı hiç tereddütsüz değerlendirmekten çekinmeyen devletlerin "küre- sel işbirliğine" yönelmelerini ummak asla gerçekleşmeyecek bir hayal ola- caktır. Çünkü bir kapitalisti veya emperyalist devleti bu derece yabancı- laştıran, onun ahlaki tercihleri değil

içinde bulunduğumuz ekonomik-siya- si sistemin karakteri ve kaçınılmaz sonucudur. Ve sonuçların değişmesini istiyorsak, bunların üzerlerinde yapı- lacak rötülara değil, bu sonuçları ortaya çıkaran nedenleri değiştirmeye ihtiyacımız vardır.

Kaldı ki hem tek tek kapitalistler hem de onların kollektif çıkarlarının savunucusu siyasi iktidar, bırakın korona salgınından dersler çıkarmayı, bunu kullanarak krizden fırsat çıkar- maya ve faturayı emekçi sınıflara ve diğer ülkelere ödetmeye yönelmekte- dirler.

Diğer taraftan, sağlık sisteminin yet- mezliğinden, işçi sömürüsüne, zengin yoksul eşitsizliğinin artışından doğa- nın tahribine varıncaya kadar hayatı- mızı yaşanmaz kılan toplumsal sorun- lar şu ya da bu siyasi iktidarın tedbir- sizliği, beceriksizliği veya hataları yüzünden değil, içinde bulunduğumuz toplumsal düzenin sınıf eşitsizli- ğine dayalı karakterinin kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Bu açıdan koronadan sonra neler olabileceği, kısa ve uzun vadede, çıkarları-talepleri-beklentileri-ihtiyaç- ları farklı olan bu sınıflar arasındaki mücadelenin seyrine bağlıdır.

Elbette bu ekonomik-siyasi düzenin neden olduğu tahribatlardan tama- men kurtulmak sınıfların ve dolayısıyla toplumsal hayatın her alanında eşit- sizliğin ortadan kaldırılmasını gerekti- rir; ancak sağlıktan eğitime, çevreden konuta, demokrasiden barışa kadar birçok konuda kapitalizmin yıkılmasına kadar beklemeden de daha iyi bir yaşam mücadelesi vermek hem müm- kün hem de kaçınılmazdır.

Çünkü eğer yeterli bir toplumsal muhalefet ve baskı olmazsa kısa vade- de de ne sağlık sisteminde, ne çalışma koşullarında, ne doğa tahribatında vb. bir değişiklik yaşanmayacaktır.

Evet, korona kendisi görünmese de, içinde yaşadığımız ekonomik-siyasi sistemin zayıflıklarını, yetersizliklerini ve çelişkilerini adeta gözümüze soktu. Ve bir süre sonra, hatırlatma görevini yapmış olarak, belki de başka virüslere yer açmak üzere hayatımızdan çıkıp gidecek.

Ama hem bugün hem gelecekte insanca yaşayabilmemizi sağlayacak bir toplumsal değişim istiyorsak, geri- sini bizim getirmemiz gerekecek!

Solidarität in Zeiten von Corona

Die Solidarität während der Coronakrise tritt verstärkt in den Vordergrund: An die Älteren in der Gesellschaft denken, Einkaufshilfen für die Kranken anbieten, Medikamente holen oder Hilfebedürftigen die Hand reichen. Solidaritätsinitiativen brachten erneut das wichtige Gefühl der Solidarität in die Gesellschaft. **SEITE 2**

14 TÄGIGE DEUTSCH - TÜRKISCHE ZEITUNG

YeniHayat NeuesLeben

10. - 23. APRIL 2020 NR: 256 yeniheyat.de info@yeniheyat.de 0,80 EURO

Hurra, der Spargel ist gerettet!

Soll mal einer sagen, dass es zu Corona-Zeiten keine guten Nachrichten gebe. Die Bundesregierung ermöglicht trotz einer Einreisesperre die Einreise von 40.000 Saisonarbeitern, vorrangig zur Spargelernte.

Zuerst Sturmtief Sabine, die uns ein Wochenende das Leben versauerte, weil keine Bahn mehr fuhr. Dann die doofe Corona, die uns entsozialisierte für Wochen und Monate, uns zwang mit Kindern und Familie abzuhängen, in Kurzarbeit oder unbezahlten Urlaub zu gehen und den Sommerurlaub abzusagen. Wo wären wir gelandet, wenn nun auch noch kein Spargel auf dem Teller gelandet wäre? Wir grausam wäre die Welt geworden?

Da sind wir der Bundesregierung dankbar, dass sie gravierende Massnahmen ergriff, um für eine gesunde Mahlzeit zu sorgen.

An Zynismus ist dieses Verhalten nicht mehr zu überbieten. Noch vor wenigen Wochen beschlossen die Regierungsparteien mit Teilen der Opposition, dass wegen Corona und Infektionsschutzgründen keine Flüchtlinge aus Griechenland aufgenommen werden können. Man muss halt Prioritäten setzen.

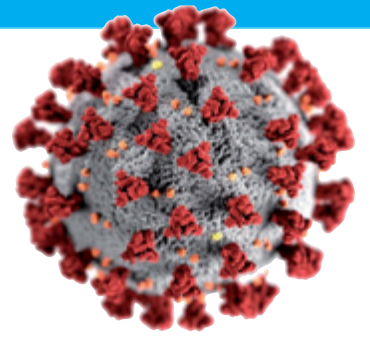
Ebenfalls muss man betonen, unter welchen sklavischen Bedingungen die Saisonarbeiter hier

in Deutschland vergütet werden; oftmals wurde nicht mal der gesetzliche Mindestlohn von 9,35 Euro bezahlt und bei mindestens 17 % aller Unternehmen im Jahre 2018 wurden viele Erntehelfer als Schwarzarbeiter mit wenigen Rechten beschäftigt.

Diese Doppelmoral ist aber nicht eine Fehlentscheidung von Regierenden, sondern tief verwurzelt im System. Diese Bankrotterklärung ist ein Bankrott der kapitalistischen Wirtschaftsweise. Das banale Beispiel der Spargelernte zeigt uns deutlich vor Augen, wessen Interessen hier vertreten werden. Die Regierung beschloss über Nacht und Nebel 600 Mrd. Euro Soforthilfe für Konzerne, während bei Tarifverhandlungen für den „systemrelevanten“ öffentlichen Dienst, zu dem auch Krankenhäusern zählen, immer das nötige Kleingeld fehlte. Es wurde in der Bildung, in der Kinder- und Altenversorgung, im Gesundheits- und Sicherheitsbereich kaputtgespart, wo es nur ging, während den Konzernen, ihren Eignern und Aktionären jegliche Freiheiten und Rechte gegeben wurden, Angestellte bis zum Mark auszusaugen.

Allein dieser Zynismus sollte ausreichen, um dem System ein Ende zu bereiten.

IN DIESER AUSGABE

✓ Vor und nach Corona

Der Coronavirus hat für die Menschen und ganze Staaten eine Ausnahmesituation geschaffen und unsere Lebensabläufe und unseren Alltag komplett verändert. Ängstlich aber auch hoffnungsvoll erwarten wir nun alle das Ende der Coronakrise und die Rückkehr zur „Normalität“. Aber was ist eigentlich „normal“? **SEITE 2**

✓ Arbeit in Zeiten von Corona von Sidar Çarman SEITE 4

✓ Meuthen will die AfD spalten – um die deutsche Rechte zu stärken SEITE 5

✓ Krieg in Syrien und Irak wird verlängert SEITE 6

✓ „Zufrieden bin ich erst, wenn die Atomwaffen abgeschafft sind“ SEITE 6

✓ Patienten- und Arbeiterschutzz darf nicht dem Markt überlassen werden“ SEITE 7

✓ Lohnabhängige sind Leidtragende der Corona-Krise SEITE 8

Solidarität in Zeiten von Corona

YÜCEL ÖZDEMİR

Seit dem Kontaktverbot und höchstens zwei Personen zusammen kommen dürfen, klopfen in Köln Rebecca und Benedict H., beide 40 Jahre alt, an alle Türen in der Nachbarschaft und reichen einen kleinen Flyer mit ihrer Telefonnummer. Sie bieten ihre Hilfe an. Sie seien bereit, allen in der Nachbarschaft zu helfen, auch den Nachbarn, die sie vorher nicht begrüßt hatten. In kürzester Zeit spricht sich diese Solidaritätsaktion schnell herum. Seither haben sechs Personen bei ihnen angerufen. „Keiner der Anrufer hat um Hilfe gebeten. Sie erklärten, dass sie bislang ohne Hilfe gut klar kommen und ihre Bedürfnisse auf irgendeine Weise erfüllten. Doch zu wissen, dass wir bereit waren, zu helfen, habe sie glücklich gemacht. Besonders die älteren Menschen haben sich sehr darüber gefreut.“

Es ist ein gutes Gefühl, dass die Menschen sehen und fühlen, dass sie in dieser schwierigen Zeit nicht allein sind. Wir haben uns sehr darüber gefreut. Wir haben nichts getan, aber wir haben erlebt, wie schön Solidarität ist“, so Rebecca. Rebecca erzählt auch, dass ihre Freunde in verschiedenen Stadtteilen einen ähnlichen Flyer verteilt haben: „Mit anderen Worten, nicht nur wir helfen unseren Nachbarn. Wenn Sie im Kölner Stadtteil Ehrenfeld spazieren gehen, können Sie überall Anzeigen der 'Corona Solidarität Hotline' sehen. Jeder ist mobil für diejenigen, die ihre

Bedürfnisse nicht eigenständig erfüllen können.“

KOSTENLOSES WASSER FÜR OMA UND OPA

Bariş Şahin ist ebenfalls 40 Jahre alt. Er ist in Köln aufgewachsen. Er besitzt eine Gerüstbaufirma und ist jeden Tag auf einer Baustelle; diese sind bisher nicht „systemrelevant“. Barış Şahin startete in dieser schwierigen Zeit eine interessante Solidaritätskampagne. Er kaufte auf eigene Kosten 300 Paletten Wasser, die er mit einigen freiwilligen Helfern aus seiner Firma an ältere Menschen verteilte. Er ließ für seinen LKW eine Plane mit der Aufschrift „Kostenloses Wasser für Oma und Opa“ bedrucken und bringt bedürftigen Senioren Sixpacks Wasser an die Haustür. Seine Motivation erklärte er folgendermaßen: „Weil einige Ältere nicht einmal auf den Balkon gehen können, dachte ich, wir könnten Wasser für ältere Menschen verteilen, die das Haus nicht verlassen können. Ich kaufte Wasser und verteilte es in der Nachbarschaft, in der wir leben. Viele waren überrascht und die meisten sehr glücklich. Manche haben sogar geweint.“

Zuerst hatten wir Angst, dass uns viele mit Vorurteilen begegnen würden, doch mit dem Verteilen nahm unser Mut immer mehr zu. Das Virus trifft jeden, unabhängig von den deutschen, türkischen, kurdischen und arabischen Wurzeln. Besonders deutsche Omas und Opas sind mit dieser neuen Situation überfordert.“ Die von Şahin

Die Solidarität während der Coronakrise tritt verstärkt in den Vordergrund: An die Älteren in der Gesellschaft denken, Einkaufshilfen für die Kranken anbieten, Medikamente holen oder Hilfebedürftigen die Hand reichen. Solidaritätsinitiativen brachten erneut das wichtige Gefühl der Solidarität in die Gesellschaft.

und seinen Freunden gestartete kostenlose Wasserverteilung hat sich in kürzester Zeit schon einen Namen gemacht und die lokale Presse berichtete bereits über diese Aktion. Die Zahl derer, die unterstützen wollen, hat ebenfalls zugenommen. Die kommenden Wochen möchte Şahin auf Anfrage kostenlos Toilettenpapier verteilen.

STILLE SOLIDARITÄT: GESCHENKZÄUNE

Es gibt jedoch viel mehr Engagement aus der Bevölkerung, die nicht sichtbar ist. In vielen Bezirken Kölns wurden beispielsweise „Gabenäune“ eingerichtet, um den Armen und Obdachlosen zu helfen. Genau diese Menschen trifft die aktuelle Situation am härtesten, weil sie auf Lebensmittelspenden und Unterstützung angewiesen sind.

Hilfebedürftige Menschen sind bemüht, diese schwierige Zeit gesund zu überstehen, indem sie versuchen ihre notwendigsten Bedürfnisse zu stillen und suchen sich Tüten, die am Zaun mit Zetteln hängen, aus. Zum Beispiel sagt eine Frau, die zwei Kilogramm Kartoffeln an den Zaun der evangelischen Kirche in der Venloer Straße in Ehrenfeld hängt, dass die Menschen dies definitiv brauchen können. Sie schnappt sich die Kartoffeln bei dem Gemüsehändler, der direkt vor dem Zaun steht und zeigt damit ein tugendhaftes Beispiel für „stille“ Solidarität.

Die Anzahl der Menschen, die mit gekauften oder von zu Hause mitgebrachten Lebensmitteln und Kleidung, die sie an den „Geschenkzäunen“ hängen, ist nicht bekannt, jedoch bedeutet diese Initiative in der schwierigen Zeit für Menschen sehr viel.

Vor allem, dass ein allgemeines Verantwortungsbewusstsein und soziale Verantwortung in der Gesellschaft gestärkt wird, ist wichtiger denn je.

Selten gibt es Beispiele von Einzelgängern. Oft werden Berichte

von Menschen, die keine Solidarität zeigen, übertrieben in den Medien wiedergegeben. In einer Werbung einer großen Supermarktkette kämpften beispielsweise eine Frau und ein Mann um ein Toilettenpapier. Daraufhin kommt ein Mitarbeiter mit einem Schwert und teilt das Toilettenpapierverpackung in zwei Teile und sagt: „Kämpft nicht, es gibt genug für alle.“

Natürlich können sich solche Szenen, wie aus der Werbung in Wirklichkeit ergeben. Dies spiegelt jedoch nicht die Allgemeinheit wieder. Es gibt viele Beispiele dafür, dass Viele in Verlegenheit kommen, weil sie das letzte Toilettenpapier im Regal nehmen müssen.

Die Menschen rücken immer mehr zusammen, helfen einander und nehmen Rücksicht aufeinander. Diejenigen, die egoistisch handeln und nicht an die anderen Menschen denken, werden sich mit Verlegenheit an diese Tage erinnern.

Die Ausbreitung des Coronavirus hat uns auch was Gutes beschert: die Solidarität. Menschen, die sich gegenseitig die Hand reichen, hat sich um ein Vielfaches erhöht. Es ist fast ganz normal geworden, dass wir, um die Verbreitung des Virus einzudämmen, auf „soziale Distanz“ achten und es keine physischen Kontakte gibt, aber an die Tür unseres Nachbarn zu klopfen, um mit dem nötigen Abstand zu fragen, ob ein Einkaufsbedarf besteht. Die Telefonnummern auf den Flyern, die in jedem Viertel, jeder Nachbarschaft und an jeder Straße an den Türen hängen, sind Beispiele, die diese Solidarität konkret machte. Es ist von besonderer Bedeutung, dass vor allem sehr viele junge Menschen dieses Engagement zeigen.

Während das Coronavirus weiterhin tötet, macht die Solidarität Hoffnung für das Leben.

Übersetzt von Eylem Gün

Vor und nach Corona

TONGUC KARAHAN

Die Welt ist noch geschockt, aber wir müssen uns Gedanken machen auch über die Zeit nach dem Ausnahmezustand. Was erwartet uns nach Corona?

Klar ist: eine Normalisierung wird erst möglich sein, wenn die Quarantäne ein Ende findet. Aktuell sollen wir nicht rausgehen, uns nicht mit Freunden und Bekannten treffen. Wir dürfen nicht in die Schule, zur Arbeit, in ein Café, Konzert, Kino usw. Aber reicht eine Rückkehr zu unserem Leben vor Corona für eine „Normalisierung“ und ein erfülltes Leben?

Wir werden diese Pandemie in irgendeiner Form überstehen und die oben genannten Entbehrungen werden ebenso ein Ende finden. Also wird jeder Einzelne von uns in seine alten Alltagsabläufe zurückkehren. Aber ist unser politisch-ökonomisches System nicht genau das, was uns erst zu diesem Punkt gebracht hat?

Also diese „Normalisierung“, die wir als Individuen erleben werden, wird die Widersprüche, das Dilemma und die Verwüstung innerhalb der Gesellschaft, die dieses politisch-ökonomische System mit sich bringt, nicht aufheben, nicht von unserer Tagesordnung verschwinden lassen und auch nicht für eine „Normalisierung“ des Systems reichen!

Der eigentliche Grund für den Schock und die Entbehrungen, die wir momentan erfahren, ist der zerstörerische Charakter des kapitalistischen Systems.

Denn wenn wir nicht hinterfragen und etwas verändern, wird das „normale Leben“, zu dem wir zurückkehren wollen, ein Teil eines Systems sein, in dem Ungleichheit, Profitgier, Rivalität, Ungerechtigkeit und Tyrannei herrschen.

Die Normalität der Gesellschaftsform besteht darin, dass Werktätige ausgebeutet werden, dass die Jugend unter Zukunftsängsten leiden muss, dass Frauen in Ungleichbehandlung leben und Opfer von Gewalt werden, dass Menschen in Kriegen sterben müssen, dass die Umwelt zerstört wird, dass die Schere zwischen arm und reich immer größer wird, dass Regierungen nicht im Sinne der Bevölkerung, sondern im Interesse einer Hand voll Konzernen und Monopolen handeln und Gesetze verabschieden.

DIE SZENARIEN NACH CORONA

„Nach Corona wird nichts mehr, wie es einmal war“ ist einer der häufigsten Sätze, den wir aktuell in den Medien und von der Politik zu hören bekommen.

Vom Journalisten zum Politiker, vom Schriftsteller zum Mitbürger auf der Straße: jeder spinnt gerade Szenarien um folgende Frage zu beantworten: „Was muss nach Corona kommen?“.

Grob können wir diese Szenarien in optimistische und pessimistische einteilen. In den optimistischen Szenarien passiert folgendes: „Ein Unglück ist besser als tausend Ratschläge. Die Pandemie hat die Gesellschaft nochmal an ihre dringendsten Probleme erinnert. Die übertriebene Profitgier einzelner Kapitalisten hat den Sozialstaat und die sozialen Maßnahmen verdrängt. Aber durch Corona haben wir erkannt, dass wir die gleichen Probleme haben und die globale Zusammenarbeit wird zunehmen und stärker werden“.

Die pessimistischen Szenarien sehen es so: „Es wird auf der Welt nur noch schlechter werden. Die totalitären Regime und deren undemokratischen Praktiken werden zunehmen. Das nationalistische Staatenmodell wird an Bedeutung gewinnen und der Wettbewerb zwischen diesen Staaten wird die Welt ins Chaos lenken“.

Der in den vergangenen Jahren populär gewordene Historiker / Philosoph Yuval Noah Harari macht in seiner Corona-Kolumne zusammenfassend auf Folgendes aufmerksam: Ob moderne Technologien in der Wirtschaft und im Gesundheitswesen dafür eingesetzt werden, die Situation der Menschen zu verbessern oder nicht und ob nun zwischen den Ländern Konflikte oder globale Solidarität vorherrschen werden, wird entscheidend für die Zukunft der Menschheit sein.

ES GEHT NICHT DARUM, DIE ZUKUNFT VORHERZUSAGEN, SONDERN DIE GEGENWART ZU VERÄNDERN

Nicht was uns nach der Coronakrise erwartet, seien es optimistische oder pessimistische Vorhersagen oder Szenarien, ist entscheidend, sondern wie es zu dieser Situation kommen konnte und wie wir das Hier und Jetzt verändern können.

Auch wenn nach der Pandemie Veränderungen kommen sollten, befindet sich die ganze Welt auf dem Weg in eine ernsthafte Wirtschaftskrise. Wir können sagen, dass das Großkapital und die imperialistischen Staaten, um in diesem tödlichen Konkurrenzkampf obenauf bleiben zu können, einen bei weitem

schärferen Kurs fahren werden.

So können wir sehen, wie nahezu in allen Staaten die politische Führung selbst während der Virus sich mit voller Wucht ausbreitet – ihr Hauptaugenmerk auf Hilfspakete für die Wirtschaft legt und Maßnahmen einleitet, damit diese mit möglichst wenig Schaden aus der Krise kommt. Die angekündigten Pakete zeigen erneut, dass wir in einem System leben, in dem es nicht um die Gesundheit der Bevölkerung, sondern um den Schutz der Konzerne geht.

Die ohnehin bestehenden wirtschaftlichen Probleme werden zunehmen und die Rechnung dafür wird auf die Werktätigen abgewälzt werden. Selbst wenn die Viruspanemie zu Ende gehen wird, erwartet die Bevölkerung, allen voran die Werktätigen, eine politisch und wirtschaftlich schwierige Zeit.

Nachdem der Coronavirus die Schwäche des Gesundheitssystems für alle offengelegt hat, ist es wahrscheinlich, dass jedes Land mehr oder weniger Schritte zur Verbesserung angehen und mehr oder weniger Maßnahmen einleiten wird, um sich wieder dem „Sozialstaat“ anzunähern. Denn der Missmut, der innerhalb der Bevölkerung zunimmt und zunehmen wird, die Unzufriedenheit und die Erwartungen, muss vom Kapital und den Regierungen im Auge behalten werden.

Der Grundirrtum von Harari und anderen ist, dass sie nicht über den Tellerrand der kapitalistischen Produktionsweise hinausschauen und den weiteren Fortgang des Lebens den jetzigen Eliten in die Hände legen. Von den Kapitalisten, deren einziger Gedanke die Profitmaximierung, die Steigerung der Produktivität ist und die Zerstörung ihrer Konkurrenz ist, zu erwarten, dass sie die Technologie „im Interesse der Menschen und der Erleichterung der Arbeitsbedingungen der Arbeiter einsetzen“ ist ein Traum. Zu glauben, dass die Regierungen, die keine Chance verpassen, um die anderen auszusteichen, eine „globale Zusammenarbeit“ anstreben werden, ist ein Traum.

Denn was den Kapitalisten oder einen imperialistischen Staat so entfremdet, sind nicht moralische oder unmoralische Entscheidungen, sondern der Charakter des kapitalistischen Systems und dessen unausweichliches Ergebnis. Und wenn wir wollen, dass sich dieses Ergebnis verändert, dann nicht indem wir, die Oberfläche retuschieren, sondern indem wir die Gründe für dieses Ergebnis verändern.

Das Versagen des Gesundheitswesens, die Ausbeutung der Arbeiter, die zunehmende Kluft zwischen arm und reich und die Umweltzerstörung: all diese gesellschaftlichen Probleme, die unser Leben erschweren, sind nicht auf die Unvernunft, das Unvermögen oder auf Fehler dieser oder jener Regierung zurückzuführen. Sondern sie sind das unausweichliche Ergebnis des Charakters des Systems, das auf Klassenungleichheit aufgebaut ist.

Dementsprechend ist die Zeit nach Corona, kurz- und langfristig abhängig vom Verlauf des Kampfes zwischen den Klassen, deren Interessen, Forderungen, Erwartungen und Bedürfnisse sich unterscheiden. Um die durch diese politisch-wirtschaftliche Ordnung verursachte Verwüstung zu beseitigen, müssen natürlich Ungleichheiten in allen Bereichen des Lebens beseitigt werden.

Von Gesundheit zur Bildung, von Umwelt zum Wohnen, von Demokratie zum Frieden: in all diesen Themen dürfen wir nicht warten, bis der Kapitalismus untergeht, sondern wir können für ein besseres Leben kämpfen und müssen es sogar. Denn wenn es nicht genug gesellschaftlichen Widerstand gibt, wird sich kurzfristig weder am Gesundheitssystem, noch an den Arbeitsbedingungen oder der Umweltzerstörung etwas ändern.

Ja, auch wenn wir Corona nicht sehen können, hat es uns die Schwächen, Unfähigkeiten und Widersprüche des Systems vor Augen geführt. Sowohl heute, als auch in Zukunft müssen wir für eine Zukunft kämpfen, in denen die Menschen ein erfülltes Leben führen können.

Übersetzung Alev Bahadır

Arbeit in Zeiten von Corona

SIDAR CARMAN

Die Coronakrise geht nicht spurlos an Millionen von lohnabhängig Beschäftigten vorbei. Während ein Teil in Kurzarbeit geschickt wird, geht ein anderer Teil täglich zur Arbeit. Entweder im Homeoffice oder weiterhin am Arbeitsplatz.

Die Folgen der Coronakrise einschließlich der behördlichen/staatlichen Verordnungen trifft auf die Lohnabhängigen und Angestellten in unterschiedlichem Umfang und Ausmaß. Die Schließung von Kinderbetreuungsplätzen und Schulen hat die Frage der Betreuung fast auf die Familien bzw. Frauen abgewälzt. In Betrieben, in denen Produktion oder der Vertrieb weiterläuft, gibt es kaum oder unzureichende Schutz- und Hygienemaßnahmen. Entweder fehlen sie weiterhin vollständig oder werden erst dieser Tage im Schrittempo umgesetzt.

Das Kontaktverbot bzw. der vorgeschriebene Abstand bis zu 2 m wird noch in vielen Betrieben nicht eingehalten. „Wir sorgen dafür, dass die Apotheken schnell zu Desinfektionsmitteln und Atemschutzmasken kommen.“

Und wir? Wir arbeiten eng aneinander, ohne irgendwelchen Schutz“, berichtete neulich ein Kollege aus dem Pharmagroßhandel. Diejenigen, die von Kurzarbeit betroffen sind, teilen die Angst und Sorge, wie sie mit dem wenigen Geld auf dem Konto die laufenden Lebenshaltungskosten bezahlen sollen.

Das ist ein Problem, das nicht mit der Pandemie neu entstanden ist, sondern sich mit ihr gravierend zuspitzt hat. Offizielle Studien haben 2019 Deutschland als den größten Niedriglohnsektor Europas bescheinigt. Millionen lohnabhängig Beschäftigte arbeiten als Minijobber, in unsicherer und unfreiwilliger Teilzeit, als Leiharbeiter. Rund 4 Millionen Vollzeitbeschäftigte hatten laut Antwort der Bundesregierung auf eine Anfrage der Linke im Frühjahr 2019 weniger als 2000 Euro brutto im Monat verdient. Schaut man vor allem in den Niedriglohnsektor wie dem Handel, Reinigung oder Gastronomie, stellte sich seit Jahren immer wieder die existenzielle Frage nach Arbeit, von der man leben kann. In diesen Tagen noch viel mehr.

KRISE WIRD DAZU GENUTZT, UM FÜR SICH DARAUS PROFIT ZU SCHLAGEN

Der erleichterte Zugang zum Kurzarbeitergeld hat aktuellen Zahlen

der Bundesagentur für Arbeit zur Folge, dass rund 470.000 Unternehmen Kurzarbeit beantragt haben. Betroffen sind über 2 Millionen Beschäftigte. Vielen von ihnen bleibt nichts anders übrig, als Wohngeld oder Sozialleistungen (SGB II) zu beantragen. Eine einheitliche, rechtliche Absicherung durch Aufstockung des Kurzarbeitergeldes auf 90%, so wie sie von den Gewerkschaften gefordert wurde, ist auf Druck der Arbeitgeberverbände gescheitert. Die von der Bundesregierung ausgerufenen Parole nach Solidarität richtet sich (wieder einmal) im Interesse der Arbeitgeber.

Die fatale Lücke bei der Regelung der Aufstockung des Kurzarbeitergeldes, die der Arbeitgeber bisweilen nicht schließen will, wird in der Praxis auf die Betriebsräte und einzelnen Beschäftigten abgewälzt.

Die Erfahrungen der letzten Tage zeigen, dass in den Unternehmen – egal ob mit oder ohne betrieblicher oder gewerkschaftlicher Organisation der Beschäftigten – die Arbeitgeber dieselbe Haltung einnehmen: die Krise wird dazu genutzt, um für sich daraus Profit zu schlagen. Dies tut sie, in dem sie Angst verbreitet und mit Sanktionen droht.

Aktuell kämpfen viele Betriebsräte im Einzelhandel für Vereinbarungen, die die Einkommensverluste ihrer Kolleg*innen auffängt, während der Arbeitgeber mit staatlichen Zahlungen gestützt werden.

So berichten viele Betriebsräte, dass auf die Forderung nach Aufstockung des Kurzarbeitergeldes mit Kündigungen gedroht wird. Wie in einem Betrieb, wo der Arbeitgeber alle Beschäftigten auf den Parkplatz versammeln ließ, um ihnen zu drohen, dass wenn sie den Betriebsrat unterstützen, er jedem einzelnen die Kündigung aussprechen wird.

ERFOLGSERFAHRUNGEN DURCH SOLIDARITÄT VON BETRIEBSRÄTEN UND KOLLEGEN

In Bereichen ohne gewerkschaftliche und betriebliche Organisation, bleiben Arbeiter*innen gegen die Angriffe der Arbeitgeber auf sich alleine gelassen. Beschäftigte sollen Vereinbarungen unterzeichnen, in dem sie sich einverstanden erklären, dass sie für zwei Monate auf Lohn verzichten. Ihnen wird Zwangsurlaub angeordnet, d.h. sie zahlen ihre Freistellung aus der eigenen Tasche. Viele Beschäftigte berichten sogar, dass sie für die Dauer der Kurzarbeit gezwungen wurden, den kompletten

Jahresurlaub zu nehmen. In den vielen Gesprächen stellen sie immer die berechnende Frage: „Wie soll ich vom Kurzarbeitergeld leben? Wie soll ich die Miete zahlen? Das Geld reicht nicht, welche Nebenjobs kann ich ausüben?“

Mit diesen und ähnlichen Fragen haben sich bspw. Verkäuferinnen einer Modekette auseinandergesetzt. Die Arbeitskolleginnen telefonieren, schreiben sich täglich. Sie geben Tipps, wie sie ihre Kinder zuhause beschäftigen können. Sie machen sich Gedanken über ihre Gesundheit. Sie grübeln über die Hamsterkäufe und gestehen, dass auch sie bestimmte Produkte auf Vorrat eingekauft haben. Und eine Frage drängt sich zunehmend auf: „Verlieren wir unsere Jobs?“ Ihre Fragen und das Verlangen „etwas“ gemeinsam tun zu müssen, sich abzusichern. Das erste Mal haben sie das starke Bedürfnis, sich gewerkschaftlich zu organisieren.

Auch das passiert: Kollektive Erfahrungserfahrungen durch aktives

Praktizieren von Solidarität von Betriebsräten und Kollegen, die sie vertreten.

Sie sehen und erfahren konkret, was es bedeutet, organisiert zu sein, sich zusammenzuschließen und daraus kollektive Stärke aufbauen zu können – um ihre Interessen durchsetzen zu können, so wie es die Verkäufer*innen bei H&M, Primark oder ZARA mit ihren Betriebsräten erreichen konnten. Sie haben es geschafft, dass u.a. das Kurzarbeitergeld auf 90% bzw. 100% durch den Arbeitgeber aufgestockt wird und Kündigungen während der Kurzarbeit verboten sind.

Von Berichten wissen wir unter welchen schwierigen Bedingungen die Abschlüsse zustande kamen: Androhung von Arbeitsplatzabbau, Filialschließungen und ein immenser Druck, den die Betriebsräte aushalten mussten.

Ihre Solidarität untereinander hat ihnen geholfen, sich nicht einzuschüchtern zu lassen. Auch in Zeiten der Coronakrise.

Solidarität mit Obdachlosen!

Das Krefelder Solidaritätshaus, Mitglied im Dachverband DIDE, unterstützt Krefelder Obdachlose mit einer Lebensmittelkampagne.

Das Solidaritätshaus sammelte unter den Mitgliedern und Freunden Lebensmittelspenden, die dann an das Emmaus e.V. Krefeld übergeben wurden.

Die Spendenaktion geht weiter: Jeden Freitag, mit Beachtung der Hygiene- und Sicherheitsregeln, kann man zwischen 15.00-18.00 Uhr im Solidaritätshaus e.V. (Bleichpfad 54, 47799 Krefeld) Sach- und Geldspenden für Lebensmittel abgeben.

Diese werden dann am Folgetag an das Emmaus übergeben.

Arzu Simsek vom Solidaritätshaus e.V. erklärt dazu: „*Emmaus, Eine Welt schaffen* so heißt die Gemeinschaft die seit den 90ern sich für die Schwächeren engagiert. In Zeiten der Corona-Krise sind die Sachspenden und auch die Aufträge, womit man sich finanziert hat, ausgeblieben.“

Das Solidaritätshaus und die DIDE-Jugend packten mit an.

Wir möchten in unserem Umkreis dazu animieren, zu spenden. Solidarität macht stark.“

Meuthen will die AfD spalten – um die deutsche Rechte zu stärken

ERDEM SÖGÜT

In einem Interview mit dem rechten Onlineportal „Tichys Einblick“ wirbt Jörg Meuthen, Vorsitzender der rechtsextremen AfD, für eine Parteiaustrittsorganisation der Mitglieder des „Flügels“, der als neofaschistische Teilorganisation der Partei bekannt ist. Auf diese Weise können sie sich nach Meuthens Auffassung „längst auf einem Niveau bewegen, wie es etwa die Lega von Matteo Salvini und die Fratelli d'Italia in Italien spielen.“ Mit diesem Vorstoß steht er ziemlich allein da.

Hintergrund: Am 12. März dieses Jahres stufte der Verfassungsschutz (VS) den „Flügel“ als eine rechtsextremistische Organisation ein, nachdem sie wie die AfD Nachwuchsorganisation „Junge Alternative“ zum Verdachtsfall erklärt wurden. Im Fall der „Jungen Alternative“ wurde diese infolgedessen aufgelöst. Nach der Einstufung des „Flügels“ als rechtsextrem fing ein Kreis sich als bürgerlich-demokratisch profilierender AfD-Politiker an, die Auflösung dieser Struktur zu fordern.

Uwe Junge, AfD-Landtagsfraktionsvorsitzender in Rheinland-Pfalz, ging so weit, eine „harte Ordnungsmaßnahme gegen Höcke und die Löschung der Mitgliedschaft von Kalbitz“ zu fordern. Höcke und Kalbitz sind führende Figuren des „Flügels“, wobei Höcke führende Rollen im Thüringer und Kalbitz im Brandenburgischen Verband einnimmt. Kalbitz ist zudem ein Beisitzer des AfD-Vorstands. Mit dem starken Einfluss des „Flügels“ begründete auch die mittlerweile fünfte AfD-Bundestagsabgeordnete ihren Austritt aus Fraktion und Partei. Ebenso soll eine Austrittswelle auf das VS-Urteil hin eingetreten sein, die die AfD jedoch nicht weiter beziffert.

DER „FLÜGEL“ HAT EINFLUSS IN DER AfD

Das alles veranlasste Meuthen dazu, im AfD-Vorstand den Antrag einzureichen, dass sich der „Flügel“ auflöse, was der Vorstand bestätigte. Der „Flügel“ verkündete daraufhin seine Selbstauflösung. Doch um mehr als

eine Formalität dürfte es sich dabei nicht handeln, denn die Mitglieder des nach eigenen Angaben mindestens 7 000 Personen starken Organisation sind damit weder ihrer Funktionen entbunden, noch ihrer Mitgliedschaften.

Denn mit Blick auf die auf der AfD-Webseite angegebenen Mitgliederzahl von 36 000 Personen lässt sich feststellen, dass der „Flügel“ 20% der Mitglieder der Partei ausmacht – und ihr Einfluss in der AfD geht weit über dieses Fünftel hinaus. Dieser Einfluss zeigt sich auch daran, dass Ausschlussversuche gegen Höcke nicht erfolgreich waren und auch der jüngste Antrag der Hamburger AfD, Höcke aus der Partei auszuschließen, vom Bundesvorstand nicht in Gang gesetzt wurden.

Diese ganze Auseinandersetzung zeigt, dass Kämpfe zwischen der neofaschistischen und der erzkonservativen Strömung um die Parteihegemonie stattfinden, wobei diese im Grunde seit der Gründung der AfD bestehen. Man erinnere sich an die vornehmlich konservativ-wirtschaftsliberale Ausrichtung der AfD, für die u.a. Bernd Höcke stand.

Doch wie wird nun mit dem „Flügel“ verfahren? Verlieren die offen rechtsextremen Mitglieder der AfD nun ihren Einfluss? Am Tag vor dem Meuthen-Interview veröffentlichten Alexander Gauland, Tino Chrupalla und Alice Weidel unter dem Titel „Mit vereinten Kräften für unser Land!“ einen offenen Brief, in dem sie für parteiliche Einheit werben und gegen den Verfassungsschutz poltern. Nicht minder skandalös sei es,

„wie mit leicht durchschaubarem parteipolitischen Kalkül der Verfassungsschutz in einer für unsere Demokratie unwürdigen Weise gegen [die AfD] in Stellung gebracht wird.“ Darauf müssten sie „alle und vor allem die Führungsgremien souverän und geschlossen reagieren.“

MIT DER AUFLÖSUNG DES FLÜGELS SEI DIE SACHE ERLEDIGT?

Auch im weiteren Text betonen die Hauptfiguren der AfD die Wichtigkeit der Einheit. Es gebe nur eine AfD. Mit der Auflösung des Flügels sei die Sache erledigt, suggeriert der Brief. Damit stellen sich wichtige Personen, die offiziell nicht zum Flügel gehören, aber sie zum Teil wie Gauland unterstützt und aufgebaut haben, hinter die faschistisch gesinnten Mitglieder ihrer Partei. Auch das ist ein Hinweis darauf, dass der „Flügel“ beziehungsweise ihre faschistische Ideologie keine Randerscheinung in der AfD ist, sondern diese Partei prägt.

Doch dem erzkonservativen Lager sind staatlich gekennzeichnete Rechtsextreme ein Dorn im Auge. Und ein Fall besteht in der AfD noch fort. Denn der Thüringer Verfassungsschutz erklärte die Thüringer AfD im Zuge der Erklärung des „Flügels“ als rechtsextrem zum Verdachtsfall. Doch der ganze Landesverband lässt sich freilich schlecht auflösen. Der Vertreter der erzkonservativen Strömung, Jörg Meuthen, sieht in einer Ausgründung des „Flügels“ als Partei eine Lösung des Problems. Dann würden die erzkonservativen die AfD behalten, während die Faschisten eine

neue Partei aufbauen.

Dies kann nur ein Verzweiflungsakt der erzkonservativen Strömung innerhalb der AfD sein, die glaubt, nach all den Jahren des Paktierens mit offen faschistisch auftretenden Figuren, nun noch das Ruder herumreißen zu können. Denn die AfD ist längst in der Hand des „Flügels.“ Das lässt sich sowohl daran erkennen, dass sich außer Georg Pazderski keine prominente Unterstützung für Meuthens Vorstoß findet, als auch bei Betrachtung, wer in der Regel Bündnisse und Einheit befürwortet.

Denn diejenigen, die sich in jeglichem Kontext für die Stärkung eines Bündnisses oder einer Einheit aussprechen, sind in der Regel diejenigen, die von ebenjener profitieren.

Profitieren tut wiederum meist die Kraft, die eine solche Struktur beherrscht. Dies lässt sich beispielsweise auch im Bezug auf die EU erkennen. Die eifrigsten Befürworter der EU sind die BRD und Frankreich; die Länder, die den größten Einfluss in der EU haben. Die gebeutelten Staaten in der EU posaunen keine so euphorischen Töne hinaus.

Entsprechend wird sich als Resultat des Ganzen die offen rechtsextreme Strömung in der AfD noch weiter manifestieren.

Wie lange sie damit ihre Wählerbasis aufrechterhalten kann, bleibt fraglich.

Doch dies hängt auch nicht zuletzt davon ab, ob in den nächsten Jahren eine linke Arbeiterpartei in Deutschland entsteht, die von der Arbeiterklasse als eine wahre Alternative wahrgenommen wird.

'Zufrieden bin ich erst, wenn die Atomwaffen abgeschafft sind'

AZİZ KAOCYİĞİT

Was bedeutet für dich der Ostermarsch?

Der Ostermarsch ist eine jährliche Tradition der Friedensbewegung, die sich seit über 60 Jahren gegen die Aufrüstung mit Atomwaffen wendet. Persönlich hatte ich vor über 50 Jahren als Schüler den ersten Kontakt mit Aktivisten, die 1968 oder 1969 vor meiner Schule für den bevorstehenden Ostermarsch warben.

Erst ab den 1980er Jahren war ich regelmäßig bei den Ostermärschen dabei.

Seit vielen Jahren bin ich an der Vorbereitung der Ostermärsche im

Wegen Corona sind die traditionellen Ostermärsche in Deutschland abgesagt. Das hält uns aber nicht davon ab, auf diese wichtige Tradition in der deutschen Friedensbewegung aufmerksam zu machen. Wir haben mit Gerhard Jender vom Ostermarschbündnis im Oberbergischen gesprochen.

Oberbergischen Kreis beteiligt. Ich halte es für sehr wichtig, dass wir immer wieder auf die Gefahr hinweisen, die durch die atomare Aufrüstung droht.

Jetzt sind wichtige Verträge gekündigt worden und es sieht so aus, dass eine neue Runde des Wettrüstens beginnt.

Dagegen – und natürlich gegen die wahnsinnige und gefährliche Aufrüstung und Militarisierung in unserem Land und in der NATO – müssen wir weiter laut unsere Stimme erheben. Deswegen ist der Ostermarsch in jedem Jahr wichtig.

Gibt es eine „Ostermarsch-Kultur“?

Ja, es ist für viele Menschen klar, dass sie am Samstag vor Ostern beim Ostermarsch dabei sind. Diese eingeführte Tradition birgt aber auch die Gefahr, dass es denen, die bisher nicht in der Friedensbewegung aktiv waren, nicht so leicht fällt, sich da einzubringen, auch wenn sie mit unseren Zielen sympathisieren. Wir hatten schon im

letzten Jahr die Forderung „Klima retten statt Wettrüsten“ und wollten jetzt beim Ostermarsch 2020 versuchen, die bei „Fridays for Future“ Aktiven für eine Teilnahme zu gewinnen. Es geht also auch darum, nicht in der vorhandenen „Ostermarsch-Kultur“ stehen zu bleiben, sondern weitere Menschen anzusprechen.

Wie war die Beteiligung in den letzten Jahren?

Als wir Anfang der 2000er Jahre wieder mit Ostermärschen anfangen, waren es zunächst unter 50 Teilnehmende. Das hat sich in den letzten Jahren auf rund 100 gesteigert. Bis 2017 war immer auch eine Gruppe aus Siegen und Umgebung dabei, jetzt gibt es dort einen eigenen Ostermarsch.

Das ist erfreulich, erfreulich ist auch, dass sich unsere Teilnehmerzahl trotzdem in etwa gehalten hat. Zufrieden bin ich persönlich erst, wenn es keinen Ostermarsch mehr gibt, weil die Atomwaffen abgeschafft

sind. Bis dahin müssen wir noch einen langen Atem haben.

Welche Aktionen sind trotz Corona geplant?

Wie versuchen, unsere Aktivitäten zu Ostern ins Internet zu verlegen. Die Friedensbewegung sammelt landesweit alle Redebeiträge, die für die lokalen Ostermärsche geplant waren und wird sie als „virtuellen Ostermarsch“ veröffentlichen. Wir im Oberbergischen werden uns daran beteiligen. Parallel versuchen wir, über die lokale Presse unsere Themen bekannt zu machen.

Und natürlich werden wir wieder auf der Straße aktiv sein, sobald das möglich ist. Zur Zeit planen wir, den Ostermarsch in zeitlicher Nähe zum Antikriegstag am 1. September nachzuholen.

Das passt dann auch zur Erinnerung an den verheerenden Einsatz der Atomwaffen in Hiroshima und in Nagasaki am 6. und am 9. August 1945, also vor 75 Jahren.

Krieg in Syrien und Irak wird verlängert

DERYA CAPRAK

Der Bundeswehreinsatz in Syrien, der laut Beschluss des Bundestages vom 24. Oktober zum 31. März 2020 beendet werden sollte, wird nun weiter fortgesetzt.

Das Ergänzungsmandat gestattet der Bundeswehr bis Ende Oktober 2020, den Alliierten Lufttransportkapazitäten bereitzustellen, mit dem Ziel die konstante Durchführung von Operationen und Ausbildungen zu gewährleisten. Des Weiteren leistet Deutschland mit der Bereitstellung eines Luftraumüberwachungsradars einen wesentlichen Beitrag zur Luftraumüberwachung für die Anti-IS-Koalition.

Die Bundeswehr beteiligt sich seit 2015 am internationalen Anti-IS-Einsatz, um aus ihrer Sicht die

„Stabilisierung der Region beizutragen“, die „Versöhnung zwischen dem Irak und Syrien zu fördern“ und bei der Ausbildung irakischer Streitkräfte zu helfen. Während die GroKo mit den Stimmen der FDP sich für die Mandatsverlängerung aussprach, stimmten die Grünen und die Linke dagegen.

Die zusätzlichen Kosten, die die Mandatsverlängerung zur Kasse schlagen: 11,8 Millionen Euro mehr als im Vorjahr, somit insgesamt 54,3 Millionen Euro.

In Zeiten einer Pandemie über eine Nacht und Nebelaktion ein militärisches Mandat zu verlängern, zeigt, wie heuchlerisch die Bundesregierung agiert, wenn es um Macht- und Einflussinteressen geht.

Wichtiger wäre es doch, Hilfe zu

leisten in den Krankenhäusern. In den Ländern wie Syrien und Irak ist das politische System instabil und das Gesundheitssystem sowieso und in dieser Zeit ist es für die Bundesregierung wichtiger, für die Ausbildung irakischer und syrischer Soldaten zu sorgen und mehr Aufgaben zu übernehmen und mehr Geld für den Krieg zu investieren, statt für das Menschenleben?

Drei Millionen Flüchtlinge leben im Nordwesten Syriens unter extrem beengten und unhygienischen Bedingungen.

Ärzte und NGO's warnen vor einer unkontrollierten Ausbreitung des Virus und vor Zehntausenden Toten. Es fehlt an allem, nicht einmal regelmäßiges Händewaschen kann gewährleistet werden, geschweige denn ein

Mindestabstand 2 Metern.

Das Ziel sollte es sein, die politischen Systeme in den Ländern zu stabilisieren und dafür zu sorgen, dass nicht weitere Waffen, Panzer und NATO-Soldaten in Syrien und Irak einmarschieren.

Zuletzt hatte die Waffenruhe im syrischen Rebellengebiet Idlib seine Wirkung. Im März 2020 waren es die niedrigste Zahl getöteter Zivilisten seit Ausbruch des Bürgerkriegs.

Deutschland darf bei diesen völkerrechtswidrigen Kriegen nicht mitmachen!

Es sollte mehr Geld in das Gesundheitssystem auf aller Welt fließen und nicht die Militarisierung zu erweitern. Die Millionen, die weiterhin in die Kriege fließen, können an anderer Stelle viel Positives bewirken.

‘Patienten- und Mitarbeiterschutz darf nicht dem Markt überlassen werden’

SEDAT KAYA

Am 3. April veröffentlichte die „Hamburger Krankenhausbewegung“ einen offenen Brief an den Hamburger Bürgermeister Tschentscher und die Gesundheits-senatorin Prüfer-Storks.

Darin fordern die Beschäftigten aller Berufsgruppen aus Krankenhäusern vom Hamburger Senat, dass die Vorbereitungen auf die Corona-Welle in den Krankenhäusern und der Schutz von Beschäftigten und Patienten nicht dem Markt überlassen werden darf! In der Erklärung wird u.a. darauf hingewiesen, dass die Corona-Pandemie die Krankenhäuser bereits jetzt hart getroffen hat und die Krankenhäuser aufgrund der Krankenhaus- und Gesundheitspolitik der letzten Jahrzehnte nicht ausreichend auf die kommende Zeit vorbereitet sind.

Die Hamburger Krankenhausbewegung kämpft gegen die Folgen dieser Politik; u.a. Personalnotstand, Fallpauschalensystem (DRGs), mangelnder Schutz und Mitbeteiligung der Beschäftigten an Entscheidungen. Hinter der Hamburger Krankenhausbewegung stehen etwa 300 aktive Beschäftigte aller hamburger Krankenhäuser. Zuvor veröffentlichte die Bewegung eine Petition gegen den Pflegenotstand, die von etwa 4.500 Beschäftigten der Hamburger Krankenhäuser unterzeichnet wurde.

Der Brief kann auf ihrer Homepage eingesehen werden: <https://www.hamburger-krankenhausbewegung.de/>.

Wir haben mit Pauli von der Hamburger Krankenhausbewegung über die aktuelle Situation in den Krankenhäusern gesprochen. Sie ist Fachgesundheits- und Krankenpflegerin für Intensivpflege und Anästhesie und arbeitet auf einer Isolationsstation für Corona-Patienten.

Wie wirkt sich Corona auf euch aus, wo es doch schon vorher viele Mängel gegeben hat?

Wir haben bereits vor der Pandemie einen deutlichen Personal-mangel festgestellt – sei es in der Pflege, der Therapie oder in der Reinigung. Insbesondere wir Pflegekräfte konnten aufgrund dieses Personalmangels keine men-

schenwürdige Betreuung der Patienten gewährleisten. Nun wird in der Öffentlichkeit viel darüber gesprochen, dass es ausreichend Intensivbetten oder Beatmungs-maschinen gebe. Auch wenn das zum Teil stimmt, fehlt es an Fachpersonal, um diese zu bedienen.

Schon vor der Corona-Krise gab es nicht genug Personal, um die volle Belegung der Intensivstationen zu garantieren. Jetzt wird versucht, Leute zu mobilisieren, die vorher einmal in der Pflege gearbeitet haben und diese erneut einzusetzen. Auch Kräfte aus anderen Bereichen werden mobilisiert und dann in der Intensivstation angeleitet.

Das ist aber mehr Hilfsarbeit. Gleichzeitig gibt es nicht nur intensivpflichtige Patienten, sondern auch solche, die noch auf den normalen Stationen sind. Auch diese müssen weiterhin versorgt werden. Auch fehlt es an Schutzausrüstung, Masken usw. In einigen Kliniken werden Masken zugeteilt, man solle nur eine Maske pro Schicht benutzen und selber schauen, dass diese nicht kontaminiert wird. Es fehlt also sowohl an Personal als auch an Material.

Wie soll dann auf die Pandemie überhaupt richtig reagiert werden können?

Es wird definitiv auf Kosten des Personals gehen. Gerade auf der Intensivstation. Die KollegInnen haben dort Anwesenheitspflicht und müssen in den Zimmern bleiben, sonst hört man nicht die Alarme der Infusionspumpen und Beatmungs-geräte. Die Türen müssen verschlossen bleiben. Wir müssen jetzt schon zwischen 4-6 Stunden unter besonderen Atemmasken arbeiten.

Wir kriegen Druckstellen im Gesicht, es fällt einem schwer zu atmen unter den Masken. Das ist neben der sowieso vorhandenen körperlichen Belastung in der Pflege stark anstrengend.

Man müsste viel häufiger abgelöst werden, weil der ganze Mund-Rachen-Trakt austrocknet, man müsste viel regelmäßiger etwas zu trinken bekommen.

Doch man darf in diesen Zimmern nicht trinken, weil man die Masken nicht abnehmen darf. Man muss sich jeden Toilettengang überlegen, weil man sich wieder ausschleusen muss.

Die Bedingungen, unter denen wir

arbeiten, sind sehr schwer. Und auch wenn es jetzt noch irgendwie machbar ist, wenn es zu den Hochphasen wie in den anderen Ländern kommt, dann wird es definitiv dazu kommen, dass Rufbereitschaft und Überstunden ausgeweitet werden, dass zu einem neuen Schichtsystem übergegangen wird, dass die PflegerInnen bei noch größerem Personalmangel länger eingeplant werden. Und auch wenn man sagt, dass es genug Intensivbetten und Beatmungsgeräte gäbe, fehlt es an Personal, diese zu bedienen.

Es werden Leute in Crash-Kursen daran herangeführt, wofür andere 5 Jahre gelernt haben und eine ganz andere Erfahrung brauchten.

Was sind weitere Forderungen?

Man hat die Krankenhäuser privatisiert, es sind Wirtschaftsunternehmen geworden. Sie funktionieren nach einem Kosten-Nutzen-Prinzip. Und natürlich wird zuerst bei dem Personal gespart. Ich denke, dass es auf jeden Fall sinnvoller wäre, die Krankenhäuser wieder in die öffentliche Hand zu nehmen und diese auszufinanzieren.

Die Gesundheitsversorgung wurde seit Jahren und Jahrzehnten extrem zurückgefahren.

Und es ist fraglich, die Gesundheit aus der öffentlichen Hand zu geben, in dem Bereich zu sparen und aus

Krankenhäusern Wirtschaftsunternehmen zu machen. Und wegen dem Fallpauschalensystem versuchen Krankenhäuser die Patienten so schnell wie möglich wieder aus dem Haus zu bekommen, wie am Fließband.

Es gibt weiterhin einen Mangel an Material wie Masken, Kitteln, Desinfektionsmittel oder Einmalbrillen. Es ist für Firmen, die diese Materialien herstellen, möglich, die Preise hochzutreiben. Diese müssten mehr im eigenen Land hergestellt werden.

Und die Krankenhäuser als Wirtschaftsunternehmen haben wahrscheinlich kein Interesse daran, dieses Geld auszugeben. Aber das ist wichtig, um dem Personal ausreichenden Schutz zu gewährleisten.

Ebenfalls ist sehr schwierig für die KollegInnen, die in Kontakt mit Infizierten gekommen sind aber noch keine Symptome haben, eine Testung für sich zu bekommen. Das ist aber wichtig, um sich selber sicher zu sein und im Zweifel eben auch die Patienten zu schützen.

Auch die Krisenstäbe der Krankenhäuser müssen transparenter werden. Die Beschäftigten in den Krankenhäusern bekommen kaum Informationen über die aktuelle Entwicklung, auch nicht von der Krankenhausleitung. Da ist viel Handlungsbedarf.

Lohnabhängige sind Leidtragende der Corona-Krise

GAMZE ARDİC

„Erheben wir uns individuell und kollektiv, um auf der Höhe der augenblicklichen Anforderungen zu sein. Ich weiß, liebe Landsleute, dass ich auf Sie zählen kann“, so Macron Mitte März in einer Fernsehansprache, der damit an die Solidarität der französischen Bevölkerung appellierte. Ja, auf den Teil der Bevölkerung, der an vorderster Front gegen das Coronavirus kämpft, kann er sich verlassen. Kann das aber auch von Macron und seinen Ministern behauptet werden? Darauf hat der französische Allgemeine Gewerkschaftsbund CGT mit einem Streikaufruf an ca. 85.000 Beschäftigte des öffentlichen Dienstes geantwortet. Seither haben Beschäftigte des öffentlichen Dienstes ihre Arbeit niedergelegt. Bereits eine Woche zuvor forderte der CGT von der Regierung, genügend Schutz für Beschäftigte zu garantieren, die ganz weit vorne gegen das Coronavirus kämpfen und mitunter am ehesten davon betroffen sind.

KAMPFMITTEL STATT SCHUTZMASSNAHMEN

Wesentlicher Grund für den Streikaufruf ist nach CGT der Umstand, dass militärische Kriegswaffen und Kampfmittel wie Tränengas oder Kanonen für Gummigeschosse gegen Demonstrierende genügend vorhanden seien, allerdings ein großer Mangel an Schutzmasken, Desinfektionsmitteln und Tests zu verzeichnen ist, was angesichts der aktuellen Lage mehr als fatal sei. Der Streik soll den ganzen April umfassen und gilt nicht nur für Beamte oder Staatsangestellte, sondern auch für Beschäftigte in privatisierten Servicebetrieben wie Müllabfuhr, Wasser- und Stromversorgung, Friedhöfen, Wohnungsbau und Klärwerken. Insbesondere richtet sich der Aufruf auch an Feuerwehren, die wesentlich für das Gesundheitswesen und an Krankentransporten beteiligt sind und daher ohne wirklichen Schutz tagtäglich ihr Leben riskieren. Auch Lohnabhängige der von Macron teilprivatisierten Eisenbahngesellschaft SNFC kümmern sich derzeit um den Transport von infizierten Personen aus

dem Elsass und dem Ballungsraum Paris. Dort sind nämlich weder Betten noch Beatmungsgeräte vorhanden, weshalb TGV-Hochgeschwindigkeitszüge umgerüstet wurden, in denen überwiegend Schwersterkrankte von der Hauptstadt in die Bretagne und nach Bordeaux transportiert werden.

MEHR ARBEIT STATT SCHUTZ

Dass die Regierung auf das Schreiben der CGT persönlich bisher nicht reagierte und vielmehr über die Medien versucht, den nötigen Schutz der Lohnabhängigen zu ignorieren, kritisiert die Gewerkschaftssekretärin Natacha Pomet. Das Schreiben richtete sich an die Minister für Arbeit, Haushalt und den öffentlichen Dienst, in dem der Streik angekündigt wird, der sich auch gegen das Notgesetz gegen die Pandemie richtet. Dieser beinhaltet nämlich, dass die Beschäftigten in relevanten Sektoren mehr arbeiten sollen (bis zu 60 Wochenstunden) und die Nachtschicht auch Sonntagsarbeit gelockert werden.

Ferner warf die CGT der Regierung vor, die Krise dafür nutzen zu wollen, autoritäre Maßnahmen umzusetzen und diese legitimieren zu wollen.

Dass Macron mit allen Mitteln versucht, die Wirtschaft zu retten, wird vor allem daran deutlich, dass er dem Arbeitskräftemangel mit einem finanziellen Anreiz entgegenzutreten möchte. Demnach sollen Beschäftigte trotz der Pan-

demie nach wie vor zur Arbeit erscheinen und dafür eine Prämie in Höhe von 1000 Euro erhalten.

WEITERE STREIKS

Durch die Pandemie boomt der Onlinehandel, was sich vor allem beim Onlinehändler Amazon bemerkbar macht. Es sind vor zwei Wochen hunderte Mitarbeiterinnen und Mitarbeiter in mehreren Logistikzentren in Frankreich in den Streik getreten, um gegen die Nichteinhaltung der Abstandsregeln, den Mangel an Desinfektionsmitteln und eine nicht stattfindende Reinigung der Arbeitsbereiche zu protestieren. Amazon weist die Vorwürfe zurück und sieht sich zu Unrecht kritisiert. An die Regeln würde sich stets gehalten und die Gesundheit der Mitarbeiterinnen und Mitarbeiter stünde an oberster Stelle. Dass Zweifel an dieser Aussage bestehen, lässt sich auch an den weiteren Streiks in den Vereinigten Staaten, Spanien und Italien entnehmen, die aus denselben Gründen entstanden.

STREIKS IN ITALIEN

Von der Corona Pandemie ist Italien mit rund 125.000 Infizierten und ca. 15.000 Toten (Stand am 5. April) am stärksten in Europa betroffen. Daher kam es Mitte März zu spontanen Streiks für einen Produktionsstopp in den Fabriken und eine bessere Bekämpfung der Pandemie, sowie Schutz der Arbeiter. Den Anfang machten die

Metallarbeitenden der Lombardei; Fabrikarbeitende griffen die Forderung des Ministerpräsidenten Giuseppe Conte auf, möglichst daheim zu bleiben und per Homeoffice zu arbeiten. Das große Problem: viele Betriebe behaupten von sich „wesentlich“ oder „relevant“ zu sein und das Aufrechterhalten ihres Betriebs damit begründen, worunter abermals die Lohnabhängigen am meisten leiden. Arbeitgebern wird von der Regierung ein sehr großer Spielraum gelassen, da sie derzeit sehr viel selbst entscheiden dürfen und Arbeitenden keinen vollkommenen Schutz gewährleisten. Als Beispiel sind Transportunternehmen und Lastwagenfahrer zu nennen, die, um die Grundversorgung aufrechtzuerhalten, durch das ganze Land fahren und während des Ausbruchs des Virus mehr als eine Schutzmaske nicht erhalten haben. Auch erhielten Arbeiter in vielen Betrieben nach dem Unternehmerverband Confindustria erst dann eine Schutzmaske, wenn sie „entweder krank sind oder eine kranke Person zu Hause haben“. An der derzeitigen Situation ist vor allem die Politik der unterschiedlichen Länder schuld. Kaputtsparen des Gesundheitswesens trägt wesentlich zu hohen Zahlen der Toten bei. Eines wird allerdings in der Corona-Krise erneut deutlich: die Profitmaximierung steht in diesem System vor dem Leben des Menschen und mit allen Mitteln wird versucht, die Wirtschaft zu retten. Daher ist Solidarität nun mehr denn je gefragt.